

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสที่ 4

ตุลาคม – พฤศจิกายน – ธันวาคม 2017

พิมพ์จำนวน 1,430 เล่ม

พระธรรมโรม
รอดโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว

เขียนโดย

คณะผู้ร่วมงานแผนกโรงเรียนวันสะบาโตสำนักงานใหญ่

แปลโดย

ศจ.รังสิต อิศกุลการ

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

มาร์ติน ลูเธอร์ และพระธรรมโรม

เดือนตุลาคมเมื่อห้าร้อยปีก่อน ท่านมาร์ติน ลูเธอร์ ได้ติดประกาศ “ถ้อยแถลงแห่งความเชื่อ 95 ข้อ” ที่ประตูโบสถ์วัดเดนเบิร์กในประเทศเยอรมัน ในเวลานั้นท่านลูเธอร์มีอายุ 33 ปี เป็นบาทหลวงผู้ดูแลโบสถ์ และศาสตราจารย์สอนวิชาศาสนศาสตร์ ในตอนแรกท่านลูเธอร์ต้องการสื่อให้ “ถ้อยแถลงแห่งความเชื่อ 95 ข้อ” ของท่านถูกใช้เพียงเพื่อพิสูจน์ว่าคริสตจักรคาทอลิกได้สอนหลักข้อเชื่อบางข้อผิดพลาดไปเท่านั้น โดยเฉพาะทางคริสตจักรได้รณรงค์หาเงินเพื่อสร้างพระวิหารด้วยการขาย “ใบล้างบาป” โดยประกาศว่าคนที่ได้ทำบาป เมื่อซื้อใบล้างบาปแล้วไม่ต้องถูกลงโทษ ผู้เชื่อในโบสถ์ซึ่งท่านลูเธอร์ดูแลอยู่ได้ถูกหลอกให้ซื้อใบล้างบาปดังกล่าวจากตัวแทนของคริสตจักร ท่านลูเธอร์ต้องการให้มีการหยุดการขายใบล้างบาปดังกล่าว ท่านจึงออกถ้อยแถลง 95 ข้อแห่งความเชื่อเพื่อให้เป็นที่ทราบโดยทั่วกัน ท่านปฏิเสธสิ่งที่คริสตจักรได้กระทำแม้ท่านจะเป็นบาทหลวงของคริสตจักร และเป็นศาสตราจารย์สอนในมหาวิทยาลัยวัดเดนเบิร์ก แห่งคริสตจักรโรมันคาทอลิก การปฏิเสธของท่านลูเธอร์ได้ “จุดประกาย” การปฏิรูปโปรเตสแตนต์ให้เริ่มต้นขึ้น ซึ่งนับเป็นการปลุกให้ตื่นด้านศาสนาครั้งยิ่งใหญ่แห่งประวัติศาสตร์ในต้นศตวรรษที่ 16 แม้เป้าหมายหลักของท่านมาร์ติน ลูเธอร์ คือการเปลี่ยนแปลงคริสตจักรคาทอลิกให้ดีขึ้น แต่การปฏิรูปดังกล่าวได้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ คือเหล่าผู้เชื่อในหลักข้อเชื่อจากการปฏิรูปของท่านมาร์ตินได้แยกตัวเองออกจากคริสตจักรคาทอลิก และถูกเรียกชื่อว่า “คริสตจักรโปรเตสแตนต์” ซึ่งมีความหมายว่าคริสตจักรที่ต่อต้านคริสตจักรคาทอลิก อย่างไรก็ตามก็ดีจนเวลานี้มีคริสตจักรต่างๆ เกิดขึ้นหลายร้อยคริสตจักร (นิกาย) ซึ่งอยู่ภายใต้ร่มคันมหิมาของ “คริสตจักรโปรเตสแตนต์” คริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสเองเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้นำท่านลูเธอร์ให้ดำเนินงานยิ่งใหญ่นี้ และท่านลูเธอร์ได้นำผู้เชื่อหลายล้านคนให้ยึดเอาความ

จริงของพระคัมภีร์ที่ถูกปิดบังซ่อนเร้นไว้เป็นเวลานานใช้เป็นหลักในการดำเนินชีวิต และโลกไม่เป็นเหมือนเดิมตั้งแต่นั้นมา แน่นอนการเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้นตั้งแต่ปี 1517 เมื่อท่านลูเธอร์ตอกตะปู “ถ้อยแถลงแห่งความเชื่อ 95 ข้อ” ที่ประตูโบสถ์ แต่พระคัมภีร์และความจริงของพระคัมภีร์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง ความจริงในพระคัมภีร์เป็นหัวใจแห่งหลักคำสอนของท่านลูเธอร์ ความจริงของพระเจ้าให้อำนาจแก่ท่านลูเธอร์ในการเปลี่ยนแปลงโรม และความจริงได้ช่วยท่านลูเธอร์ให้เทศนาสั่งสอนข่าวสารยิ่งใหญ่ ว่าคนทั้งปวงได้รับความรอดโดยความเชื่อเพียงประการเดียว

ใจกลางข่าวสารของท่านเปาโลคือพระธรรมโรม หนังสือหรือจดหมายฝากโรม เป็นหนังสือเล่มหนึ่งของพระคัมภีร์ใหม่ จะใช้เป็นหัวข้อศึกษาสำหรับสัปดาห์นี้ ตรงนี้คือสิ่งที่ท่านลูเธอร์ต้องการพูดเกี่ยวกับพระธรรมโรม: “พระธรรมเล่มนี้เป็นตัวอย่างชัดเจนที่สุดของข่าวดีจากการที่คนทั้งหลายได้รับความรอดโดยความเชื่อในพระคริสต์เพียงประการเดียว” คริสเตียนทุกคนควรรู้จักคำกล่าวนี้แต่ละคำ และท่องไว้อย่างขึ้นใจ และคริสเตียนทุกคนควรให้ข่าวสารจากถ้อยคำนี้ดำรงอยู่ในใจของเราทุกวัน เพราะนี่เป็น “อาหารประจำวันสำหรับดวงวิญญาณ” (*มาร์ติน ลูเธอร์, คำอธิบายหนังสือโรม, แปลโดย เจ. ซีโอดอร์ มุลเลอร์, หน้า 8*)

ในพระธรรมโรมท่านลูเธอร์ได้ค้นพบความจริงยิ่งใหญ่เรื่อง “ความชอบธรรมโดยความเชื่อ” ความชอบธรรมโดยความเชื่อสอนว่า เราได้ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระเยซูแต่เพียงองค์เดียว คำสอนนี้ไม่เพียงเป็น “ความจริงยิ่งใหญ่” แห่งพระคัมภีร์ใหม่ แต่เป็นความจริงมหัศจรรย์ของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม คำสอนนี้เผยให้เห็นแผนการช่วยคนบาปให้รอดของพระเจ้า อัครทูตเปาโลบอกว่า “แต่ตามพระประสงค์ และพระคุณของพระองค์เอง คือพระคุณที่ประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ก่อนเริ่มต้นของกาลเวลา” (2 ทิโมธี 1:9) ตรงนี้ท่านเปาโลสอนว่าเราทั้งหลายรอดได้โดยความชอบธรรมของพระคริสต์ ความชอบธรรมของพระคริสต์ คือฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่ทำให้เราบริสุทธิ์ พระเยซูทรงให้เราหนีภัยจากความบาป และทรงประทานอำนาจนี้ให้เรา เนื่องจากเรามีความเชื่อในพระองค์ ไม่ใช่จากการเชื่อฟังพระบัญญัติ

ท่านเปาโลทำความจริงข้อนี้ให้กระจ่างในพระธรรมโรมซึ่งกล่าวว่า “เพราะเราเห็นว่า คนหนึ่งคนใดจะถูกชำระให้ชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามธรรมเนียม” (โรม 3:28)

ในปี ค.ศ. 1521 ท่านลูเธอร์ถูกเรียกให้ไปยังเมืองเวิร์ม (Worms) ประเทศเยอรมัน เพื่อปกป้องความจริงข้อนี้ ท่านยืนขึ้นแล้วกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่สามารถละทิ้งสิ่งที่ข้าพเจ้าเชื่อ เพราะเป็นการไม่ปลอดภัยสำหรับคริสเตียนจะต่อต้านสิ่งที่เขาเชื่อว่าเป็นความจริง.... นี่คือนสิ่งที่ข้าพเจ้ายืนหยัด ข้าพเจ้าจะดำเนินต่อไปในสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดแล้วว่าข้าพเจ้าเชื่อ และข้าพเจ้าไม่สามารถทำสิ่งอื่นนอกเหนือจากนี้” (เจ.เอช. เมอเร ด็อบบิกเน ดี. ดี., ประวัติศาสตร์การปฏิรูปศาสนาแห่งศตวรรษที่สิบหก, แปลโดย เอช. ไวท์, เล่ม 2, หน้า 249) ปัจจุบันโปรเตสแตนต์ที่ซื่อสัตย์จะต้องไม่มอบตัวเองให้กับคำสอนอื่นใดนอกเหนือจากความจริงในพระคัมภีร์ และพวกเขาจะต้องปฏิเสธคำสอนเทียมเท็จทั้งหมด

เป็นความจริงที่ว่าคริสตศาสนิกชนได้เคลื่อนไหวไปหลายทางนับตั้งแต่สมัยของท่านลูเธอร์ ยกตัวอย่างเช่น เหล่าคริสตชนรัฐสภาเป็นอิสระจากความกลัวที่คริสตชนรุ่นหลายร้อยปีที่ผ่านมารัฐสภาหวาดหวั่นต่อคำสอนเทียมเท็จทั้งหลาย ทั้งนี้เพราะคำสอนเทียมเท็จเหล่านี้พยายามเปลี่ยนความหมายของความจริง หรือแม้แต่พยายามให้เหล่าคริสตชนรับเอาคำสอนเทียมเท็จแทนที่ความจริง

แต่ในช่วงเวลานานปี การปฏิรูปได้หยุดเคลื่อนไหวไปข้างหน้า ในสถานที่บางแห่งศาสนาที่วางเปล่าได้เข้ามาแทนความจริง ในสถานที่อื่นๆ ผู้คนบางกลุ่มแม้แต่หันหลังให้กับ “คริสตจักรโรมันคาทอลิก” และบัดนี้เรามีชีวิตอยู่ในยุคของ “ความเชื่อ และการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมความสามัคคีของคริสเตียนทั่วโลก” (ecumenism) ซึ่งเชื่อว่าทุกคริสตจักร (ภายใต้ร่มของโปรเตสแตนต์) และคาทอลิกทั่วโลกควรประสานกันเป็นมหาคริสตจักรหนึ่งเดียว อนึ่งเรากำลังมีชีวิตอยู่ใน “ยุคทฤษฎีพหุนิยม” (pluralism) ซึ่งสอนว่าความจริงไม่มีเพียงประเภทเดียว แต่ความจริงมีหลากหลาย และบ่อยครั้งความจริงตามแนวคิดนี้ขัดแย้งกัน ดังนั้นความจริงทั้งสองประเภทที่กล่าวถึงตรงนี้ได้กลายเป็นสิ่งที่ไม่ชัดเจน และส่วนใหญ่ของคำสอนที่ชัดเจนได้ถูก

ครอบคลุมด้วยถ้อยคำ หรือคำสอนที่มี “นัย” (sly) ถ้อยคำเหล่านี้ “ซ่อน” ความแตกต่างระหว่าง “โปรเตสแตนต์” และ “คาทอลิก” ไว้ ซึ่งความแตกต่างเหล่านี้ปรากฏชัดในช่วงที่ท่านลูเธอร์ทำการปฏิรูป และเป็นสิ่งที่จริงในสมัยของเราเช่นกัน เราสามารถอ่านสิ่งทั่วไปนี้ได้ ในพระธรรมดาเนียล 7:23-25; ดาเนียล 8:9-12 และ วิวรรณ์ บทที่ 13, 14 และในพระธรรมโรมด้วย ข่าวสารพิเศษจากพระเจ้าเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า เหตุใดเหล่าผู้จงรักภักดีต่อพระคัมภีร์ จะต้องยืนหยัดมั่นคงในความจริงที่ท่านลูเธอร์ และนักปฏิรูปท่านอื่นๆ ได้ทำการต่อต้าน เหล่าผู้ต่อต้านเหล่านั้นบางคนได้สูญเสียชีวิตของพวกเขาเพื่อจะรักษาความเชื่อไว้

เราทั้งหลายผู้เป็นเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส เราจะต้องเอาความเชื่อของเราเป็นตัวตั้ง โดยให้ความจริงในพระคัมภีร์เป็นกฎสำคัญเพียงหนึ่งเดียว (sola scriptura) กฎนี้หมายความว่า “พระคัมภีร์เท่านั้นเป็นหลักการสุดท้ายที่จะบอกว่าอะไรคือความจริง” โดยแท้จริง พระคัมภีร์ชี้เราให้ออกห่างจากคำสอนทั้งหลายของโรมันคาทอลิก (วิวรรณ์ 18:4) และให้มุ่งอยู่กับพระมหาบัญชาให้ประกาศ “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” (วิวรรณ์ 14:6) ความจริงเดียวกันนี้นำทาง และเติมเต็มความหวังให้ท่านลูเธอร์เมื่อ 500 ที่แล้ว

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	อัครทูตเปาโลในกรุงโรม ..... วันที่ 30 กันยายน – 6 ตุลาคม 2017	7
2	การทะเลาะวิวาท ..... วันที่ 7 – 13 ตุลาคม 2017	18
3	ทุกคนได้ทำบาป ..... วันที่ 14 – 20 ตุลาคม 2017	29
4	การทำให้ชอบธรรมต่อพระเจ้าโดยความเชื่อ ..... วันที่ 21 – 27 ตุลาคม 2017	40
5	ความเชื่อของท่านอับราฮัม ..... วันที่ 28 ตุลาคม – 3 พฤศจิกายน 2017	52
6	อาดัมและพระเยซู ..... วันที่ 4 – 10 พฤศจิกายน 2017	63
7	ชัยชนะเหนือความบาป ..... วันที่ 11 – 17 พฤศจิกายน 2017	75
8	ใครคือบุคคลในพระธรรมโรม บทที่ 7 ..... วันที่ 18 – 24 พฤศจิกายน 2017	86
9	คนที่เป็นของพระคริสต์ ..... วันที่ 25 พฤศจิกายน – 1 ธันวาคม 2017	97
10	“บุตรทั้งหลายแห่งพระสัญญา” ..... วันที่ 2 – 8 ธันวาคม 2017	108
11	ผู้ที่ถูกเลือกสรรไว้แล้ว ..... วันที่ 9 – 15 ธันวาคม 2017	119
12	การเอาชนะความชั่วด้วยการทำดี ..... วันที่ 16 – 22 ธันวาคม 2017	130
13	การดำเนินชีวิตคริสเตียน ..... วันที่ 23 – 29 ธันวาคม 2017	141

บทที่ 1

อัครทูตเปาโลในกรุงโรม

Paul in Rome

วันที่ 30 กันยายน - 6 ตุลาคม 2017

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม 15:20-27; กิจการฯ 28:17-31; ఫิลิปปี 1:12;

โรม 1:7; เอเฟซัส บทที่ 1; โรม 15:14

ข้อควรจำ

“ก่อนอื่น ขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าสำหรับพวกท่านทุกคน โดยทางพระเยซูคริสต์ เพราะว่าความเชื่อของท่านเลื่องลือไปทั่วโลก” (โรม 1:8)

เป็นเรื่องสำคัญ สำหรับนักศึกษาพระธรรมโรมจะเข้าใจว่า มีอะไรเกิดขึ้นในประวัติศาสตร์สมัยท่านเปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ของท่าน อย่างเช่น มีปัญหาอะไรที่คริสตจักรกำลังเผชิญ และมีอะไรเกิดขึ้นในรัฐบาลของอาณาจักรโรมในช่วงเวลานั้น คำตอบให้กับคำถามในลักษณะนี้มีความสำคัญ เพราะจะช่วยให้เราเข้าใจพระคัมภีร์ดีขึ้น ดังนั้นให้เริ่มค้นหาคำตอบจากพระธรรมโรมเองเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในสมัยท่านเปาโล ในพระธรรมโรม บทที่ 1 เราค้นพบว่าท่านเปาโลเขียนจดหมายฝากถึงคริสเตียนชาวโรมันในช่วงเวลาเจาะจง และด้วยเหตุผลที่ชัดเจนมาก การเรียนรู้สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้การศึกษาของเรา

การจะเรียนรู้ เราต้องนึกย้อนกลับไปถึงเวลานั้น ด้วยการจินตนาการถึงคริสตจักรในศตวรรษที่หนึ่ง สมมติว่าเราเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรจากนั้นมุ่งความสนใจไปยังข่าวพระกิตติคุณ ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานให้

ท่านเปาโล เพื่อให้ท่านแบ่งปันกับคริสตจักร ช่างน่าอัศจรรย์ใจในอำนาจของ
ข่าวสารจริง

ขณะที่เราจะค้นพบว่า ท่านเปาโลกล่าวถึงคนกลุ่มหนึ่งในสถานที่ และ
ห้วงเวลาเจาะจงในประวัติศาสตร์ ถูกแล้ว ท่านเปาโลมีปัญหาวางประการใน
จิตใจดวงจิตของท่านเมื่อท่านลงมือเขียนจดหมาย นับเป็นเวลาหลายร้อยปี
ย้อนกลับไปเมื่อท่านเปาโลเขียนจดหมายฝากโรม เพื่อตอบคำถามที่ว่า “คนหนึ่ง
จะได้รับความรอดอย่างไร” ซึ่งเราอาจต้องการถามเช่นกันว่า ถ้อยคำของท่าน
เปาโลมีความหมายอะไรสำหรับเราในปัจจุบัน ซึ่งแน่นอนมีมากมาย ซึ่งเราจะ
ได้ประจักษ์ต่อไป เช่นเดียวกับท่านมาร์ติน ลูเธอร์ซึ่งมีชีวิตหลังจากท่านเปาโล
หลายร้อยปี ตอนที่ท่านเปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับแรกส่งถึงชาวโรม

วันอาทิตย์

จดหมายฝากของท่านเปาโล

(กิจการฯ 18:23)

PAUL'S LETTER

ท่านเปาโลพำนักอยู่ที่เมืองไหนเมื่อท่านเขียนจดหมายฝากถึงคริสเตียน
ในกรุงโรม คำถามนี้สำคัญยิ่งเพราะจะช่วยเราคำนวณได้ว่า ท่านเปาโลเขียน
จดหมายฉบับนี้เมื่อไร เนื่องจากท่านเปาโลเดินทางอยู่เกือบตลอดเวลา ดังนั้น
หากเราทราบสถานที่ และเวลาเจาะจงก็จะได้เบาะแสเกี่ยวกับวันเดือนปีที่ท่าน
เปาโลเขียนจดหมายฝากของท่านได้

พระธรรมโรม 16: 1, 2 แสดงให้เราทราบว่าท่านเปาโลอาจเขียนจดหมาย
ฝากของท่านในเมือง “เคนเคเรีย” เมืองเคนเคเรีย เป็นเมืองของชาวกรีก อยู่
ไม่ห่างจากเมืองโครินธ์ซึ่งท่านเปาโลกล่าวถึงผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ “เฟเบ” ผู้หญิง
คนนี้อาศัยอยู่ในเมืองโครินธ์ การที่ท่านเปาโลกล่าวถึงเฟเบอย่างใกล้ชิดในโรม
16:1 จึงอาจเป็นไปได้ว่าท่านเปาโลเขียนจดหมายฝากถึงคริสเตียนชาวโรมจาก
เมืองโครินธ์

ท่านเปาโลก่อตั้งคริสตจักรเมืองโครินธ์ในช่วงการเดินทางไปประกาศ
พระกิตติคุณของพระเยซูเที่ยวที่สอง การเดินทางเที่ยวนี้เริ่มจาก ค.ศ. 49 – 52
(อ่าน กิจการฯ 18:1–18) ส่วนการเดินทางเที่ยวที่สามนั้นท่านเปาโลใช้เวลา
มากกว่าคือจาก ค.ศ. 53 ถึง 58 และในเที่ยวที่สามนี้ท่านเปาโลได้ไปเยี่ยมประเทศ

กรีซ (Greece) อีกครั้งหนึ่ง (กิจการฯ 20:2, 3) ท่านเปาโลได้รับเงินบริจาคสำหรับเหล่าผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็มในตอนใกล้จบการเดินทางของท่าน (โรม 15:25, 26) ดังนั้นพระธรรมโรมอาจถูกเขียนขึ้นในช่วงต้นปีของ ค.ศ. 58

ตามที่แสดงให้เห็นใน กิจการฯ 18:23 มีคริสตจักรใดอีกบ้างที่ท่านเปาโลเยี่ยมเยียนในช่วงการเดินทางไปประกาศข่าวดีเที่ยวที่สามของท่าน

ท่านเปาโลได้เยี่ยมคริสตจักรกาลาเทียในระหว่างการเดินทางเที่ยวที่สามของท่าน ที่คริสตจักรกาลาเทียท่านเปาโลได้ทราบว่าครูสอนเทียมเท็จได้หลอกลวงกาลาเทียให้เชื่อในสิ่งผิด ท่านเปาโลเกรงว่าครูสอนเหล่านี้อาจเดินทางไปแพร่ความเชื่อเทียมเท็จของพวกเขาที่โรม ดังนั้นท่านเปาโลจึงเขียนจดหมายฝากและส่งไปยังกรุงโรมเพื่อหยุดยั้งไม่ให้สิ่งเดียวกันเกิดขึ้นที่กรุงโรม

“ท่านเปาโลแจกแจงความจริงยิ่งใหญ่ของพระกิตติคุณในจดหมายฝากของท่านให้ผู้เชื่อในกรุงโรม ท่านเอ่ยถึงความหวังและพระสัญญาหลายข้อที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นของชาวยิว แต่บัดนี้พระพรเหล่านั้นได้ถูกเสนอให้กับชาวต่างชาติ” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 373)

จำไว้ว่า เป็นสิ่งสำคัญในการศึกษาหนังสือเล่มโตของพระคัมภีร์ที่จะทราบว่าเหตุใดพระธรรมเล่มนั้นจึงถูกเขียนขึ้น ดังนั้นจึงสำคัญสำหรับการศึกษาพระธรรมโรม เพื่อจะทราบถึงปัญหาต่างๆ ซึ่งเป็นมูลเหตุให้เกิดความยุ่งยากท่ามกลางผู้เชื่อชาวยิว และชาวต่างชาติในคริสตจักร สัปดาห์หน้าเราจะมองไปยังปัญหาเหล่านั้น

มีอุปสรรคประเภทใดเป็นต้นเหตุให้เกิดความยุ่งยากในโบสถ์ของเราในปัจจุบัน เรากำลังทำอะไรเพื่อช่วยแก้ปัญหาเหล่านั้น

วันจันทร์

อัครทูตเปาโลหวังจะไปเยี่ยมกรุงโรม (โรม 15:20-27)

PAUL'S WISH TO VISIT ROME

ไม่สงสัยเลยว่าวิธีสื่อสารที่ได้ผลที่สุดเกือบตลอดเวลาคือบุคคล เราอาจใช้โทรศัพท์ ส่งข้อความทางอีเมลล์หรือแม้แต่การใช้ “สไกป์” (skype)

แต่วิธีที่ดีที่สุดของการสื่อสารก็ยังคงเป็น “การพบปะสนทนากันซึ่งๆ หน้า” นั่นคือสิ่งที่ท่านเปาโลกล่าวในจดหมายของท่านว่า ท่านจะเดินทางไปเยี่ยมพวกเขาด้วยตัวท่านเอง ท่านเปาโลต้องการให้เหล่าผู้เชื่อชาวโรมทราบว่าท่านจะเดินทางไปเยี่ยม และเพราะเหตุใด

มีเหตุผลอะไรที่เปาโลให้ในพระธรรมโรม 15:20-27 สำหรับการที่ท่านไม่ไปเยี่ยมกรุงโรมก่อนหน้านี้ มีอะไรทำให้ท่านตัดสินใจเดินทางไปโรมเมื่อท่านได้ไป การรับใช้พระเจ้าสำคัญอย่างไรสำหรับท่านเปาโล และการรับใช้พระเจ้าสำคัญอย่างไรตามเหตุผลการไปเยี่ยมกรุงโรมของท่านเปาโล เราสามารถเรียนรู้อะไรจากท่านเปาโลเกี่ยวกับการรับใช้พระเจ้า และแบ่งปันข่าวดีกับคนอื่น ๆ มีความจริงสำคัญอะไรที่ท่านเปาโลแบ่งปันในโรม 15:27 เกี่ยวกับชาวยิวและชาวต่างชาติ

พระเจ้าทรงเลือกท่านเปาโลให้เป็นมิชชันนารีของพระองค์ มิชชันนารีคือบุคคลผู้ประกาศเผยแผ่ข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูในพื้นที่ใหม่ ท่านเปาโลเป็นมิชชันนารีสำหรับชาวต่างชาติ ชาวต่างชาติคือ ผู้คนทุกเชื้อชาติที่ไม่ใช่ชาวยิว ท่านเปาโลมีความปรารถนาแรงกล้าที่จะนำพระกิตติคุณไปยังพื้นที่ใหม่ ท่านปล่อยให้คนอื่นทำการประกาศเผยแผ่พระกิตติคุณในพื้นที่ ที่มีการเทศนาสั่งสอนมาก่อนแล้ว ช่วงเวลานั้นศาสนาคริสต์ยังเป็นศาสนาใหม่ ซึ่งยังมีมิชชันนารีและครูสอนศาสนาที่ช่วยในการประกาศความจริงเพียงไม่กี่คน ท่านเปาโลคิดว่าเป็นการเสียเวลาสำหรับท่านที่จะทำงานในสถานที่ ที่มีการประกาศเทศนาข่าวดีไปก่อนหน้าท่านแล้ว ท่านเปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ว่าจะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามของพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ได้ก่อสร้างบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว” (โรม 15:20) แผนของท่านเปาโลคือ ที่จะประกาศเผยแผ่ข่าวสารแก่ผู้คนในพื้นที่ ที่ยังไม่เคยได้ยินพระกิตติคุณ ดังนั้นท่านเปาโลได้กล่าวถึงเหตุผลว่า “คนที่ไม่เคยได้ข่าวเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ” (โรม 15:21)

ท่านเปาโลไม่มีแผนจะอยู่ที่กรุงโรมเป็นเวลานาน กล่าวคือท่านต้องการเดินทางไปประกาศพระกิตติคุณในประเทศสเปน ท่านหวังที่จะได้รับการสนับสนุนจากคริสเตียนในกรุงโรมสำหรับการเดินทางไปประกาศที่ประเทศสเปน

มีบทเรียนสำคัญอะไรที่เราอาจเรียนรู้จากแผนของท่านเปาโล เกี่ยวกับการขอคริสตจักรให้ช่วยเหลือในการเผยแผ่ข่าวดีของพระเจ้าในพื้นที่ใหม่

อ่านพระธรรมโรม 15:20-27 อีกครั้งหนึ่ง สังเกตข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ท่านเปาโลต้องการทำงานเพื่อพระเจ้า และรับใช้ผู้อื่นมากเพียงใด เรามีเหตุผลใดในการทำงานเพื่อพระเจ้า ดวงใจของเราเต็มไปด้วยความปรารถนาที่จะรับใช้ผู้อื่นมากเพียงใด

วันอังคาร

อัครทูตเปาโลในกรุงโรม (กิจการฯ 28:17- 31)

PAUL IN ROME

เมื่อท่านเปาโลได้ไปกรุงโรม ท่านไปในฐานะผู้ต้องหาที่ได้ถวายฎีกาถึงซีซาร์ พระคัมภีร์บันทึกว่า “เมื่อเรามาถึงกรุงโรม เปาโลได้รับอนุญาตให้พักอาศัยตามลำพังโดยมีทหารคนหนึ่งคุมไว้” (กิจการฯ 28:16) มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อในที่สุดท่านเปาโลมายังกรุงโรม บ่อยครั้งมีหลายอย่างเกิดขึ้นกับเรา ที่เราไม่ต้องการ หรือคาดหวัง ข้อพระคัมภีร์ข้างบนสอนเราให้เผชิญกับบางสิ่งที่บ่อยครั้งเข้ามายังทางเดินชีวิตของเราโดยไม่มี การเตือนล่วงหน้า

ท่านเปาโลเดินทางถึงกรุงโรมในฐานะผู้ต้องหา การที่ท่านมาถึงพร้อมกับผู้คุมสอนเราว่า แม้แต่แผนการที่ดีที่สุดของเราก็ไม่ได้เป็นไปตามที่เราต้องการหรือคาดหวังเสมอไป

ก่อนหน้าที่ท่านเปาโลจะถูกควบคุมตัว ท่านเพิ่งเดินทางกลับจากการเดินทางเป็นมิชชันนารีเที่ยวที่สามมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม ท่านเดินทางมาถึงพร้อมกับเงินบริจาคสำหรับคนยากจน ท่านเปาโลรวบรวมเงินบริจาคจากคริสตจักร

ต่างๆ ในทวีปยุโรป และเอเชียน้อย (Asia Minor) แต่สิ่งไม่คาดหวังอันไม่พึงประสงค์รอท่านเปาโลอยู่ ท่านถูกควบคุมตัว และถูกล่ามโซ่ ท่านถูกควบคุมตัวอยู่ที่เมืองซีซาร์ยาสองปี ท่านเปาโลได้ถวายฎีกาถึงซีซาร์ เวลาผ่านไปสามปี หลังท่านถูกควบคุมตัว ในที่สุดท่านถูกนำตัวมาถึงกรุงโรม นี่ไม่ใช่แผนแรกของท่านเปาโลเลยเมื่อท่านเขียนจดหมายฝากไปยังผู้เชื่อในกรุงโรมว่าท่านจะเดินทางไปเยี่ยมพวกเขา

พระธรรมกิจการฯ 28:17-31 บอกให้เราทราบเกี่ยวกับช่วงเวลาของท่านเปาโลในกรุงโรมอะไรบ้าง มีบทเรียนสำคัญอะไรที่เราสามารถเรียนรู้จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

“ไม่ใช่คำเทศนาสั่งสอนของท่านเปาโลที่จับความสนใจเหล่าผู้ทำงานและอาศัยอยู่ในพระราชวังของซีซาร์ แต่เป็นโซ่ที่ล่ามท่านเปาโลไว้ ท่านเปาโลได้หักโซ่ตรวนที่ผูกมัดดวงวิญญาณของผู้คนจำนวนมากที่ตกเป็นทาสของความบาป ท่านเปาโลไม่ได้ทำงานเมื่อท่านตกเป็นผู้ต้องหา แต่ท่านก็ได้ทำมากกว่าการปลดปล่อยดวงวิญญาณให้เป็นอิสระ ท่านประกาศว่า “พี่น้องส่วนมากก็เกิดความมั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าจากการที่ข้าพเจ้าถูกคุมขัง และพวกเขามีความกล้ามากขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะ โดยปราศจากความกลัว”
ฟิลิปปี 1:14 (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 464)

เราเคยมีประสบการณ์บางสิ่งที่เราไม่คาดหวัง หรือต้องการให้เกิดขึ้นบ้างไหม ให้เราจินตนาการว่าประสบการณ์เหล่านั้นได้กลับกลายเป็นดีในตอนจบ (อ่าน ฟิลิปปี 1:12) ความเชื่อของเราได้เข้มแข็งขึ้นจากประสบการณ์เช่นนั้น สิ่งที่ไม่คาดหวังได้หมุนกลับในชีวิตเช่นนั้นได้สอนเราให้วางใจในพระเจ้ามากขึ้นในช่วงที่พบกับความยากลำบากในอนาคตอย่างไร

ท่านเปาโลกล่าวทักทายคริสตจักรในกรุงโรม “เรียนทุกท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรัก และทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชน” (โรม 1:7) พระคัมภีร์ข้อนี้สอนอะไรเกี่ยวกับความจริง ความเชื่อ และพระเจ้า

“ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรัก” เป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงรักโลก แต่ในวิธีพิเศษพระเจ้าทรงรักผู้ใดเลือกพระองค์ เพราะพวกเขาได้รับเอาความรักของพระองค์ เราพบกฎแห่งชีวิตเดียวกันนี้ควบคุมโลกรอบตัวเรา ยกตัวอย่างเรา รักบุคคลที่รักเราเป็นกรณีพิเศษ และปรากฏเป็นความรักเท่าเทียมกันระหว่างเราและพวกเขา ความรักจำเป็นต้องมีการแสดงออก เรามักจะได้รับความรักตอบแทนความรักที่เราให้ไป แต่จะมีอะไรเกิดขึ้นถ้าคนหนึ่งไม่ได้ตอบสนองความรักที่คนหนึ่งให้ไป ความรักอาจมาถึงข้อจำกัดในการแสดงออกด้วยตัวของมันเอง

“ได้รับการเลือกให้เป็นธรรมิกชน (ผู้บริสุทธิ์) ของพระเจ้า” คำว่า “ผู้บริสุทธิ์” มาจากภาษากรีก “hagioi” ซึ่งหมายถึง “ผู้บริสุทธิ์” หรือ “ธรรมิกชน” (ในคริสตจักรคาทอลิก หมายถึง “นักบุญ” หรือใช้เป็นคำนำหน้า “นักบุญ”) แต่โดยทั่วไปหมายถึง “ผู้บริสุทธิ์” ซึ่งหมายถึงการได้รับตั้งไว้เพื่อวัตถุประสงค์พิเศษ ดังนั้นบุคคลบริสุทธิ์ หรือผู้บริสุทธิ์คือ ผู้ “ได้ถูกแยกไว้” โดยพระเจ้า บุคคลผู้นี้อาจยังห่างไกลจาก “เป็นคนดีพร้อม” (perfect) ซึ่งยังมีพื้นที่ให้เติบโตด้านจิตวิญญาณไม่น้อย แต่เขาหรือเธอได้เลือกเอาพระคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า (Lord) และการเลือกนี้คือสิ่งที่พระคัมภีร์หมายถึงบุคคลที่ “บริสุทธิ์” หรือ “ธรรมิกชน”

ท่านเปาโลกล่าวในพระธรรมโรมว่าพวกเขา “ถูกเลือกสรรโดยพระเจ้า” (โรม 1:7) ท่านเปาโลหมายถึงมีบางคนไม่ได้รับการเลือกสรร หรือ พระธรรมเอเฟซัส 1:4 ช่วยให้เราเข้าใจความหมายของท่านเปาโลอย่างไรบ้าง

ข่าวสารยิ่งใหญ่คือ พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งมวล กล่าวได้ว่าทุกคนได้รับการเลือกโดยพระองค์ “เพื่อเป็นผู้บริสุทธ์ของพระองค์” (โรม 1:7) ก่อนที่โลกนี้ถูกสร้างขึ้น พระเจ้าทรงวางแผนให้คนทั้งมวลได้รับการช่วยให้รอด ไฟ และบึงไฟก่ามะถันเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับมารร้าย และบริวารเท่านั้น (มัทธิว 25:41) บางคนจะไม่ยอมรับของประทานจากพระเจ้า แต่การปฏิเสธของประทานจากพระเจ้าที่เสนอให้ไม่ได้ทำให้ของประทานนั้นด้อยค่าความสำคัญลงแต่อย่างใด

พระเจ้าทรงเลือกจะมอบของประทานแห่งความรอดแก่เรา ทรงวางแผนไว้ก่อนโลกนี้จะถูกเนรมิตขึ้น ดังนั้นเหตุใดเราจะปล่อยให้มิอะไรมาหน่วงเหนี่ยวเราไว้จากการรับของประทานจากพระเจ้า

วันพฤหัสบดี

เหล่าผู้เชื่อในกรุงโรม (กิจการฯ 1:8)

THE BELIEVERS IN ROME

ไม่มีใครทราบแน่นอนว่าคริสตจักรในกรุงโรมเริ่มต้นอย่างไร เรื่องถ่ายทอดกันมาจากยุคแรกเริ่มเล่ากันว่า อัครทูตเปโตรหรืออัครทูตเปาโลเป็นผู้สถาปนาคริสตจักรขึ้น แต่ไม่มีหลักฐานพิสูจน์แน่ชัดว่าเรื่องที่เล่ากันมาเป็นความจริง อาจเป็นไปได้ว่าคริสตจักรเริ่มต้นขึ้นจากผู้ที่รับเอาข่าวพระกิตติคุณในวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์ (กิจการฯ บทที่ 2) วันเทศกาลเพ็นเทคอสต์คือเหตุการณ์ที่เหล่าอัครทูต และสาวกทั้งหลายของพระเยซูได้รับพระพรพิเศษซึ่งพระเยซูได้ทรงหลังพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาสวมทับพวกเขา ตามที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ หรืออาจเป็นไปได้เช่นกันว่า หลังจากวันเทศกาลยิ่งใหญ่ดังกล่าว คนบางกลุ่มที่ได้ถวายชีวิตของพวกเขาแด่พระคริสต์ และได้อพยพไปตั้งรกรากในกรุงโรม ซึ่งเวลานั้นเป็นเมืองหลวงของโลก พวกเขาได้เป็นพยานเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขา และเมื่อมีผู้รับเชื่อในพระเยซู พวกเขาได้เริ่มก่อตั้งคริสตจักรขึ้น

สามสิบปี หรือราวๆ นั้นหลังจากเทศกาลเพ็นเทคอสต์ ตลอดช่วงเวลาดังกล่าวไม่มีบันทึกว่ามีอัครทูตท่านใดเดินทางไปเยี่ยมเหล่าผู้เชื่อในกรุงโรม ทั้งๆ ที่พระเยซูทรงเลือก และตั้งเหล่าอัครทูตให้เป็นผู้นำในคริสตจักร หากข้อ

สันนิษฐานว่าคริสตจักรในกรุงโรมไม่ได้ถูกก่อตั้งโดยอัครทูตเปโตร แต่ได้รับการก่อตั้งโดยเหล่าผู้เชื่อ ที่น่าทึ่งคือตลอดสามสิบปีคริสตจักรในกรุงโรมเป็นที่รู้จักกันดีก่อนที่อัครทูตท่านหนึ่งท่านใดจะเดินทางไปเยี่ยมเป็นครั้งแรก

คำว่า “ความเชื่อ” ใน โรม 1:8 อาจรวมไปถึงแนวคิดในวงกว้างของความหมายที่ว่า “ความจงรักภักดีต่อพระเจ้า” ดังที่ท่านเปาโลกล่าวไว้ว่า สมาชิกของคริสตจักรในกรุงโรมเป็นผู้ภักดีต่อรูปแบบการดำเนินชีวิตใหม่ที่พวกเขาได้ค้นพบในพระคริสต์

อ่านพระธรรมโรม 15:14 ตามที่แสดงให้เห็นในพระคัมภีร์ข้อนี้ ท่านเปาโลพรรณนาคริสตจักรในกรุงโรมให้เห็นอย่างไร

ตรงนี้มีสามสิ่งที่ท่านเปาโลให้การยกย่องเกี่ยวกับประสบการณ์คริสเตียนของคริสตจักรโรม:

1. พวกเขา “บริบูรณ์ด้วยความดี” (โรม 15:14) ผู้คนสามารถพูดอย่างเดียวกันเกี่ยวกับเราไหม

2. พวกเขา “พร้อมด้วยความรู้ทุกอย่าง” (โรม 15:14) ครั้งแล้ว ครั้งเล่าพระคัมภีร์พูดเกี่ยวกับสติปัญญาความเข้าใจ และความรู้ว่าเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นคริสเตียนได้รับการบอกให้ศึกษาพระคัมภีร์ของพวกเขา เพื่อจะมีสติปัญญา และความเข้าใจ “ใน เอเสเคียล 36:26 พระเจ้าทรงบอกประชากรของพระองค์ว่า “เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้า” พระเจ้าทรงหมายความว่าอะไรในการตรัสถ้อยคำเหล่านี้ พระองค์ทรงหมายความว่า “เราจะให้ดวงจิตใหม่แก่เจ้า” ดวงจิตที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่มักจะมาพร้อมกับความเข้าใจแจ่มแจ้งในหน้าที่ และความจริงเสมอ” (เอลเลน จี. วัตส์, My Life Today, หน้า 24)

3. คริสเตียนในกรุงโรม “สามารถจะเตือนสติกันและกันได้” (โรม 15:14) พระคัมภีร์ข้อนี้บอกเราว่า ในความจริงว่า เราไม่ควรแยกตัวเราเองจากผู้เชื่อคนอื่น ๆ เราล้มเหลวที่จะเติบโตในฝ่ายจิตวิญญาณของเราถ้าเราทำเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้เราจำเป็นต้องสามารถหนุนใจคนอื่น ๆ และในเวลาเดียวกันเราต้องการให้คนอื่นหนุนใจเราด้วย

“พระประสงค์ของพระเจ้าจะช่วยให้รอดไม่ได้มาจากแผนการบกพร่องที่พระองค์ทรงโยนส่วนประกอบต่างๆ เข้าด้วยกันในนาที่สุดท้าย หลังจากมนุษย์คู่แรกทำบาป เปล่าเลย พระเจ้าทรงวางแผนอย่างรอบคอบจะช่วยเหลือมนุษย์ให้รอดก่อนที่โลกของเราจะถูกสร้างขึ้น (1 โครินธ์ 2:7; เอเฟซัส 1:3, 13; 2 เธสะโลนิกา 2:13, 14) แผนการของพระเจ้าที่จะช่วยมวลมนุษยชาติมาจากความรักที่เป็นอยู่ชั่ววันรันดร์ของพระองค์สำหรับเรา (เยเรมีย์ 31:3)

“แผนการแห่งความรอดนี้ครอบคลุมอดีต ปัจจุบัน และอนาคต รวมไปถึง (1) พระพรแห่งการถูกเลือกให้เป็นประชากรผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า และการถูกสร้างใหม่โดยความเชื่อในพระคริสต์ (2) รวมไปถึงการได้รับความรอดและการได้รับการอภัยบาป (3) รวมไปถึงความเป็นหนึ่งของสรรพสิ่งในพระคริสต์ (4) รวมไปถึงการประทับตรา ซึ่งเป็นงานพิเศษของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อให้ประชากรของพระเจ้าบริสุทธิ์ และเตรียมความพร้อมที่จะดำรงชีวิตกับพระเจ้าในสวรรค์ (5) แผนการของพระเจ้าเพื่อช่วยเหลือเราให้รอด รวมไปถึงการที่เราได้รับรางวัลแห่งชีวิตชั่ววันรันดร์ในเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง (6) และยังรวมไปถึงของประทานแห่งร่างกายใหม่ และวิญญาณจิตที่ไม่รู้จักความตาย ณ ศูนย์กลางแผนการแห่งความรอดคือเจ็บบวดรดร้า และการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูไม่ใช่เหตุการณ์บังเอิญในประวัติศาสตร์ และไม่ได้เกิดขึ้นเพราะการเลือกของมนุษย์ แต่เป็นแผนการของพระเจ้าเพื่อช่วยเหลือเราให้รอด (กิจการฯ 4:27, 28) พระเยซูทรงเป็นความจริง “เป็นพระเมษโปดก (ลูกแกะ) ของพระเจ้าผู้ถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่วัยแรกสร้างโลก” *วิวรณ์ 13:8 (The Handbook of Seventh-day Adventist Theology, หน้า 275, 276)*

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. โลกของเราจะแตกต่างจากที่เป็นอยู่ในเวลาหรืออย่างไรหากปราศจากการปฏิรูปโปรเตสแตนต์ การปฏิรูปโปรเตสแตนต์ เป็นการตื่นตัวครั้งใหญ่ด้านศาสนา การปฏิรูปเริ่มในปีต้น ๆ หลัง ค.ศ. 1500 เป้าหมายหลักคือที่จะเปลี่ยนแปลงคริสตจักรคาทอลิกให้ดีขึ้น ต่อมา การเปลี่ยนแปลงนำไปสู่การเริ่มต้นคริสตจักรโปรเตสแตนต์
2. ให้เราใคร่ครวญในแนวคิดที่ว่า พระเจ้าทรงเลือกเราให้ได้รับความรอดก่อนโลกใบนี้จะถูกสร้างขึ้น (อ่าน ทิตัส 1:1, 2; 2 ทิโมธี 1:8, 9) เหตุใดเราควรพบว่าความจริงข้อนี้หนุนใจเรา ความจริงนี้บอกเราเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนทั้งปวง ดังนั้น เหตุใดจึงเป็นเรื่องที่เศร้าใจมากเมื่อผู้คนหันหน้าหนีไปจากสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้พวกเขาเปล่า ๆ
3. มีวิธีใดบ้างที่ชั้นเรียนวันสะบาโตของคุณจะช่วยปรับปรุงให้คนทั่วไปคิดถึงเกี่ยวกับคริสตจักรของคุณในทางที่ดีขึ้น

บทที่ 2

การทะเลาะวิวาท

The Quarrel

วันที่ 7 - 13 ตุลาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ฮีบรู 8:6; มัทธิว 19:17; วิวรรณ์ 12:17; เลวีนิติ บทที่ 23;

กิจการฯ 15:1-29; กาลาเทีย 1:1-12

ข้อควรจำ

“*คือว่าเราได้ธรรมบัญญัตินั้นมาทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์*” (ยอห์น 1:17)

โอบสร์คริสเตียนหลังแรก สมาชิกจำนวนมากเป็นชาวยิว ชาวยิวเหล่านี้ไม่เคยคิดแม้สักครู่เลยว่าพวกเขากำลังหันออกจากความเชื่อของบรรพบุรุษของพวกเขาโดยการมารับเชื่อในพระเยซู แน่นอนพวกเขาไม่ได้หันจากพระสัญญาพิเศษที่พระเจ้าทรงได้ทำไว้กับประชากรของพระองค์ ความเชื่อของพวกเขาถูกต้อง และพวกเขาไม่ประหลาดใจถ้าชาวยิวจะกลายมาเป็นคริสเตียนก่อนการยอมรับพระเยซู ที่จริงแล้วผู้เชื่อชาวยิวหลายคนตั้งคำถามว่า: ชนต่างชาติต้องเข้ารีตของชาวยิวก่อนเขาจะรับเชื่อในพระคริสต์หรือไม่

ภายหลังชาวยิวได้รับคำตอบอันหนักแน่นจากที่ประชุมสภาแห่งกรุงเยรูซาเล็ม สภานี้ประกอบด้วยผู้นำของคริสตจักร เพื่อทำการตัดสินใจเรื่องสำคัญสำหรับคริสตจักรทั้งหมด สภาตัดสินใจที่จะไม่บังคับให้ชาวต่างชาติต้องถือปฏิบัติกฎบางข้อ กล่าวคือพวกเขาตัดสินใจไม่บังคับชาวต่างชาติผู้กลับใจมาเป็นคริสเตียนให้ถือปฏิบัติตามอย่างชาวยิวก่อนที่จะเข้าร่วมคริสตจักร

แต่เหล่าครูสอนชาวยิวบางคนได้ก่อความยุ่งยากต่อเนื้อ พวกเขายืนยันให้ผู้รับเชื่อที่ไม่ใช่ชาวยิวควรเชื่อฟังกฎเกณฑ์ และแนวปฏิบัติของชาวยิวที่ว่าอย่างหนึ่งคือ “การรับพิธีสัหนัด” คือการตัดหนังปลายของคชาติของเพศชายทุกคนออก ครูสอนชาวยิวรู้สึกว่ามีผู้เชื่อที่ไม่ใช่ชาวยิวควรดำเนินชีวิตตามกฎเกณฑ์ และธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยิว ทั้งนี้เพราะชาวต่างชาติได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชนอิสราเอล ดังนั้นคริสตจักรได้แก้ปัญหาอันน่ากลัวนี้อย่างไร

วันอาทิตย์

พระสัญญาที่ดีกว่า (ฮีบรู 8:6)

A BETTER PROMISE

อ่านพระธรรมฮีบรู 8:6 อะไรคือข่าวสารของพระคัมภีร์ข้อนี้ อะไรคือ “พระสัญญาที่ดีกว่า”

อะไรคือข้อแตกต่างยิ่งใหญ่ระหว่าง “ศาสนาของพระคัมภีร์เดิม” และ “ศาสนาของพระคัมภีร์ใหม่” บางทีเพราะพระคัมภีร์ใหม่แนะนำการเสด็จมาของพระเยซู พระเจ้าองค์พระบิดาทรงส่งพระเยซูลงมาบังเกิดเพื่อจะช่วยคนบาปให้รอด มนุษย์ไม่อาจปฏิเสธพระเยซู หากพวกเขาคาดหวังจะได้รับความรอด ความบาปของพวกเขาจะได้รับการอภัยผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนกางเขนเท่านั้น จากเขานั้น เขาหรือเธอจะได้ถูกปกคลุมด้วยความสมบูรณ์ของพระองค์ ปราศจากของประทานนี้พวกเขาไม่อาจไปยื่นเฉพะพระพักตร์ของพระเจ้า เพราะพวกเขาจะถูกพบว่า มี “ความบาปผิด” ดังนั้นความรอดจะมาถึงคนทั้งปวงที่มีความเชื่อในการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปของเรา และรับเอาพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาสถิตในชีวิตของเรา ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทำให้เรามีอำนาจเหนือความบาป การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนไม้กางเขนเพื่อคนบาป และชีวิตที่บริสุทธิ์ ปราศจากบาปของพระองค์เป็นส่วนหนึ่งที่รู้จักกันในชื่อว่า “ความชอบธรรมของพระคริสต์” ความชอบธรรมคืออำนาจของพระเจ้าที่จะทำให้ผู้คนมีความชอบธรรมเฉพะพระพักตร์ของพระเจ้า นอกจากนี้ไม่มีสิ่งใดสามารถช่วยเราให้รอดพ้นจากความบาปได้

ประชากรของพระเจ้าในช่วงของพระคัมภีร์เดิมต่างมองไปยังการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอด และประชากรของพระเจ้าในสมัยพระคัมภีร์ใหม่ได้เผชิญกับคำถามว่า: พวกเขาจะรับพระเยซูแห่งนาซาเร็ธเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาใหม่ พระองค์คือพระเมสสิยาห์ พระเมสสิยาห์เป็นพระองค์นั้น ซึ่งองค์พระบิดาทรงเลือกไว้ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด เพื่อช่วยเราให้พ้นจากความผิดบาป

อ่านพระธรรมมัทธิว 19:17; วิวรณห์ 12:17; วิวรณห์ 14:12 และ ยากอบ 2:10, 11 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกเราเกี่ยวกับความสำคัญของ ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าในพระคัมภีร์ใหม่อะไรบ้าง

ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าจะคงอยู่ตลอดกาล แต่ธรรมเนียมปฏิบัติว่าด้วยพิธีถวายบูชา ด้วยการใช้สัตว์ต่างๆ ในแผนการนมัสการของชาวยิว ซึ่งบันทึกไว้ในพระคัมภีร์เดิมเป็นข้อตกลงระหว่างพระเจ้า และประชากรของพระองค์ ธรรมเนียมปฏิบัติดังกล่าวนี้ชี้ไปยังพระเยซู การสิ้นพระชนม์ และการปฏิบัติหน้าที่พระมหาปุโรหิตของพระองค์ ธรรมเนียมปฏิบัติหมวดนี้ไม่มีความจำเป็นต่อไปหลังจากพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ เพราะพระเยซูได้ทรงเปิดเส้นทางใหม่เพื่อช่วยมวลมนุษยชาติให้รอดแล้ว เส้นทางใหม่นี้ทรงกำหนดขึ้นเป็น “พระสัญญาที่ดีกว่า”

เหตุผลสำคัญที่ท่านเปาโลเขียนจดหมายฝากถึงผู้เชื่อในกรุงโรม คือ เพื่อจะช่วยให้ชาวยิวและชาวต่างชาติให้เข้าใจการเปลี่ยนแปลงนี้ จากสิ่งเดิมสู่สิ่งใหม่ พวกเขาได้ต้อนรับพระเยซู แต่พวกเขาไม่พร้อมจะเข้าใจในการเปลี่ยนแปลงใหม่ที่ต้องเกิดขึ้น

คุณชื่นชอบพระสัญญาข้อใดในพระคัมภีร์บ้าง คุณวางใจข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นมากเพียงใด คุณกำลังทำสิ่งใดที่อาจขัดขวางเส้นทางจะให้พระสัญญานั้นเป็นจริงในชีวิตของคุณ

วันจันทร์

บัญญัติและกฎเกณฑ์ของชาวยิว
(เลวีนิติ บทที่ 12, 16, 23)
JEWISH LAWS AND RULES

อ่านพระธรรมเลวีนิติ บทที่ 12, 16, 23 เหตุใดกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่

เขียนในพระธรรมเลวินิตีตรงนี้ แทบจะเป็นไปไม่ได้ที่จะถือปฏิบัติในสมัยพระคัมภีร์ใหม่

การจัดแบ่งธรรมบัญญัติในพระคัมภีร์เดิมออกเป็น “ห้า” กลุ่ม จะช่วยให้เราเข้าใจได้ดีขึ้นถึงวัตถุประสงค์ของแต่ละกลุ่ม (1) ธรรมบัญญัติสิบประการ (2) ธรรมบัญญัติว่าด้วยพิธีถวายนูซา จะอธิบายการใช้สัตว์ต่างๆ เพื่อวัตถุประสงค์ด้านศาสนา (3) ธรรมบัญญัติว่าด้วยกฎหมายการปกครอง อธิบายถึงหน้าที่ของประชาชนต่อรัฐบาล และต่อประชาชนคนอื่นๆ (4) ธรรมบัญญัติว่าด้วยการพิพากษาลงโทษผู้กระทำผิด และ (5) ธรรมบัญญัติว่าด้วยสุขภาพ

ตอนนี้การที่เราวางธรรมบัญญัติไว้ห้ากลุ่ม ไม่ใช่การแยกธรรมบัญญัติออกไปอย่างเด็ดขาด เพราะความจริงคือธรรมบัญญัติหลายข้อในแต่ละกลุ่มยังทับซ้อนกันและกัน ดังนั้นจึงไม่อาจเรียกว่าเป็นการแยกจากกันอย่างจริงจัง เพียงแต่การแยกกลุ่มช่วยให้เราเข้าใจธรรมบัญญัติได้ดีขึ้น ขอเพียงจำไว้ว่าผู้คนสมัยพระคัมภีร์เดิมไม่ได้คิดว่าธรรมบัญญัติหมวดต่างๆ แยกจากกัน

ธรรมบัญญัติสิบประการ (หรือพระบัญญัติสิบประการ) เป็นที่รู้จักดีว่าเป็นบัญญัติว่าด้วยศีลธรรม (พระธรรมอพยพ 20:1-17) ธรรมบัญญัติว่าด้วยศีลธรรมแสดงให้เราเห็นหน้าที่ของเราต่อพระเจ้าและมนุษย์ ส่วนธรรมบัญญัติว่าด้วยพลเรือน คือกฎหมายการปกครอง มีบทพิพากษาลงโทษ ธรรมบัญญัติกลุ่มนี้วางรากฐานบนธรรมพระบัญญัติว่าด้วยศีลธรรม ดังนั้นจะเห็นว่าผู้ละเมิดกฎหมาย ในเวลาเดียวกันเขาได้ละเมิดธรรมบัญญัติว่าด้วยศีลธรรมของพระเจ้าด้วย

ธรรมบัญญัติว่าด้วยพิธีการถวายนูซาสัตว์ในแผนการนรมัสการของชาวยิว เป็นที่รู้ว่าเป็นบัญญัติว่าด้วยพิธีถวายนูซา รวมไปถึงการนำสัตว์ประเภทต่างๆ มาเผาเป็นเครื่องถวายนูซาแต่พระเจ้า บัญญัติกลุ่มนี้รวมไปถึงเทศกาลเลี้ยงฉลองห้าประเภท มีรายละเอียดว่าจะดำเนินการเฉลิมฉลองเพื่อเป็นการระลึกถึงเหตุการณ์สำคัญต่างๆ ในอดีตด้วย

ธรรมบัญญัติว่าด้วยสุขภาพทับซ้อนกับบัญญัติกลุ่มอื่นๆ บัญญัติเรื่องสุขภาพบางข้อกล่าวว่าจะอะไรทำให้ผู้ละเมิดเป็นมลทินธรรมบัญญัติกลุ่มนี้

รวมไปถึงกฎเกณฑ์เพื่อสุขภาพของร่างกายที่ดีด้วย และหัวข้อหลักของ
ธรรมเนียมปฏิบัติกลุ่มนี้อีกปายถึงเนื้อสัตว์ที่สะอาดและไม่สะอาด

ไม่สงสัยเลยว่าชาวยิวส่วนใหญ่คิดว่าธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้รวมเป็นชุด
ใหญ่ชุดเดียวกัน (one package) แต่พวกเขาคงจะรู้สึกภายในว่า ธรรมเนียมปฏิบัติ
บางกลุ่ม หรือบางข้อมีความพิเศษมากกว่าข้ออื่นๆ ยกตัวอย่างเช่น พระเจ้า
ทรงจารึกธรรมเนียมปฏิบัติสิบประการด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์ เพื่อส่งต่อให้
ประชากรของพระองค์ ดังนั้นการอัศจรรย์นี้ได้แยกธรรมเนียมปฏิบัติสิบประการ
เป็นพิเศษ แต่ธรรมเนียมปฏิบัติกลุ่มอื่นๆ ที่พระเจ้าทรงประทานผ่านท่านโมเสส
ผู้เผยพระวจนะของพระองค์ ไม่อาจถือปฏิบัติได้เสมอไป ยกตัวอย่างเช่นบัญญัติ
ว่าด้วยการนมัสการในพลับพลา พลับพลาคือสถานที่ประกอบพิธีถวายบูชา
ซึ่งเป็นการนมัสการอย่างหนึ่ง (สมัยกษัตริย์ซาโลมอนพระองค์ได้สร้าง
พระวิหารขึ้นแทนพลับพลา) การถวายบูชา และการนมัสการในพลับพลา
สามารถทำได้เฉพาะตอนที่พลับพลาที่ตั้งอยู่ ตัวอย่างอีกอย่างเกี่ยวกับกฎหมาย
พลเรือนหรือกฎหมายปกครอง ส่วนใหญ่แล้วกฎหมายพลเรือนไม่ถูกนำมาใช้
ในเมื่อชาวยิวไม่เป็นฝ่ายปกครอง โดยเฉพาะหลังจากชาวยิวอยู่ภายใต้การ
ปกครองของชาติอื่น และธรรมเนียมปฏิบัติว่าด้วยการถวายบูชาสัตว์เช่นกันไม่
สามารถดำเนินการต่อหลังจากที่พระวิหารถูกทำลายไป อีกประการหนึ่งการ
ถวายสัตวบูชาได้สิ้นสุดลงเมื่อพระเยซูซึ่งเป็นลูกแกะตัวจริงของพระเจ้าได้
มาถวายพระองค์เป็นเครื่องถวายบูชาที่ไม่กางเขนแล้ว

วันอังคาร

การติดตามอย่างก้าวของท่านโมเสส

(กิจการฯ 15:2-12)

FOLLOWING IN THE FOOTSTEPS OF MOSES

อ่านพระธรรมกิจการฯ 15:1 ปัญหาอะไรเป็นเหตุทำให้เกิดความ
ขัดแย้งในคริสตจักร เหตุใดบางคนเชื่อว่าปัญหาไม่ใช่เฉพาะชาวยิว
แต่มีในชนต่างชาติด้วย (อ่านปฐมกาล 17:10 เพื่อตอบคำถามนี้)

คริสเตียนในคริสตจักรอันที่โกลต้องการนำดวงวิญญาณจำนวนมากมา
หาพระคริสต์ ที่จะทำเช่นนั้น พวกเขาต้องการความช่วยเหลือจากเหล่าอัครทูต

อัครทูตคือบุคคลที่พระเยซูทรงเลือกเข้ามารุ่นแรกให้ทำหน้าที่เป็นผู้นำคริสตจักร และอัครทูตบางคนได้รับเชิญให้ทำงานร่วมกับคริสตจักรอันโทอิกเพื่อนำดวงวิญญานมาหาพระคริสต์

ในเวลาเดียวกัน ชาวยิวบางคนจากแคว้นยูเดียได้เดินทางมาที่เมืองอันโทอิก และได้เริ่มก่อความยุ่งยากขึ้นในคริสตจักร พวกเขากล่าวยืนยันว่า ชาวต่างชาติผู้เชื่อในพระเยซูจะต้องทำสองอย่างเพื่อที่จะได้รับความรอด: (1) พวกเขาต้องรับพิธีสัปดาห์ (2) ชาวต่างชาติที่เชื่อต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมปฏิบัติว่าด้วยพิธีถวายบูชาทุกข้อ คุณคงนึกขึ้นได้ว่าธรรมเนียมปฏิบัติกลุ่มนี้อธิบายถึงการนำสัตวบูชาประเภทต่าง ๆ มาฆ่าถวายบูชาพระเจ้าที่พระวิหารของพระองค์

ชาวยิวต่างภาคภูมิใจในแผนการนมัสการพระเจ้าของพวกเขา ชาวยิวผู้เชื่อในพระเยซูจำนวนมากรู้สึกว่าจะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมปฏิบัติใดของพระองค์ ดังนั้นพวกเขากล่าวยืนยันว่า ธรรมเนียมปฏิบัติและพิธีฉลองต่าง ๆ ควรจะรวมอยู่ในศาสนาของคริสเตียน ชาวยิวคริสเตียนเหล่านี้ค่อย ๆ เข้าใจอย่างช้า ๆ ว่าสัตวบูชาต่าง ๆ ที่ชาวยิวนำมาเป็นเครื่องเผาถวายบูชาแด่พระเจ้าเป็นสัญลักษณ์ถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ ดังนั้นการฆ่าสัตว์เผาถวายบูชาจึงไม่มีความจำเป็นหลังจากพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์แล้ว

ความขัดแย้งใน พระธรรมกิจการฯ 15:2-12 ได้รับการแก้ไขอย่างไร

“อัครทูตเปาโล อธิษฐานขอสติปัญญาจากพระเจ้า และขอให้พระองค์ทรงดลใจผู้นำในคริสตจักรให้ช่วยแก้ปัญหานั้น ท่านยินดีนำปัญหาไปหาพวกผู้นำ และขอคำแนะนำจากพวกเขา แล้วพวกเขาได้ร่วมกันอธิษฐานขอการช่วยเหลือจากพระเจ้า ขอการทรงนำในการตัดสินใจอย่างถูกต้อง” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 200)

น่าสนใจมากเพียงใด เพราะจะว่าไป ท่านเปาโลเป็นผู้เผยพระวจนะเป็นผู้สื่อข่าวพิเศษของพระเจ้า แต่บันทึกตรงนี้บอกกว่า ท่านเปาโลมีความยินดีทำงานร่วมกับผู้นำคริสตจักร ท่านเข้าใจดีที่ท่านเป็นเพียงหนึ่งในกลุ่มที่ใหญ่กว่า ดังนั้นท่านต้องการจะทำงานร่วมกับกลุ่มมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

เรามีความรู้สึกอย่างไรต่อผู้นำของโบสถ์ท้องถิ่น เราต้องใช้ความพยายามมากเพียงใดเพื่อจะทำงานกับพวกเขา เหตุใดจึงสำคัญมากที่จะให้ความร่วมมือกัน จะมีอะไรเกิดขึ้นถ้าไม่มีใครต้องการทำงานร่วมกัน แล้วเราจะทำงานเสร็จได้อย่างไร

พุธ

ผู้เชื่อที่ไม่ใช่ชาวยิว (กิจการฯ 15:5-29)

THE NON-JEWISH BELIEVERS

อ่านกิจการฯ 15:5-29 ตามที่แสดงให้เห็นในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ กลุ่มที่เยรูซาเล็มทำการตัดสินใจอะไรและเพราะเหตุใด

กลุ่มที่เยรูซาเล็มได้ทำการตัดสินใจสำหรับคริสตจักรทั้งหมด การตัดสินใจของพวกเขาเป็นสิ่งต่อต้านกลุ่มศาสนายูดายหรือศาสนายิว (Judaizers) เพราะศาสนายิวสอนไว้ว่า ชาวต่างชาติที่เข้ารีตศาสนายิวที่เป็นชาย (1) ต้องเข้าพิธีสัณฑ์ (2) ต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสทั้งหมด ผู้ถือศาสนายิวกล่าวว่า ความเชื่ออย่างเดียวไม่เพียงพอจะช่วยให้คนหนึ่งได้รับความรอด พวกเขายืนยันหนักแน่นว่า “ธรรมเนียมบัญญัติของชาวยิว และพิธีกรรมของศาสนายิวควรรวมเข้าในศาสนาคริสเตียน” (เอลเลน จี. ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 189)

สิ่งที่น่าสนใจคือในพระธรรมกิจการฯ 15:10 อัครทูตเปโตรกล่าวว่า ธรรมเนียมบัญญัติเก่าเหล่านี้เป็น “แอกบนคอที่บรรพบุรุษ หรือเราเองแบกไม่ไหว” พระเจ้าทรงประทานธรรมเนียมบัญญัติให้เป็นภาระแก่ประชากรของพระองค์ใช่หรือเปล่า เปล่าเลย แต่เมื่อกาลเวลาผ่านไป ผู้นำชาวยิวบางคนได้เปลี่ยนแปลงธรรมเนียมบัญญัติจากพระพรเป็นภาระหนัก ด้วยการเพิ่มกฎเกณฑ์ขึ้นทีละข้อสองข้อ เพื่อให้ประชาชนปฏิบัติตาม ดังนั้นที่ประชุมสภาแห่งกรุงเยรูซาเล็มต้องการปลดปล่อยชาวต่างชาติผู้รับเชื่อเป็นคริสเตียนเป็นอิสระจากภาระหนักเหล่านี้

ให้สังเกตข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ว่าได้ห้ามไม่ให้เชื่อพระบัญญัติสิบประการหรือไม่ ลองคิดดูว่า จะแปลกเพียงใดถ้าสภาในเยรูซาเล็มจะบอกว่า คริสเตียนชาวต่างชาติไม่ต้องรับประทานเลือด แต่ขโมยได้

อ่านพระธรรมกิจการฯ 15:20, 29 ตามที่แสดงให้เห็นตรงนี้ มีกฎเกณฑ์อะไรที่สภาแห่งเยรูซาเล็มมอบให้ผู้เชื่อที่ไม่ใช่ชาวยิวปฏิบัติ ตามและเหตุใดจึงให้กฎเกณฑ์เหล่านี้

สภาแห่งเยรูซาเล็มลงมติว่าผู้เชื่อชาวยิวไม่ควรบังคับคริสเตียนชาวต่างชาติถือปฏิบัติ “กฎเกณฑ์ต่างๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้น” สภาดังกล่าวต้องการให้เกิดความมั่นใจว่า ชาวต่างชาติจะไม่ดูหมิ่นชาวยิว ดังนั้นผู้นำได้เขียนจดหมายฝากถึงกลุ่มชาวต่างชาติ จดหมายฉบับนั้นบอกชาวต่างชาติว่า (1) อย่ารับประทานอาหารที่ถูกนำไปบูชารูปเคารพแล้ว (2) อย่ารับประทานเนื้อสัตว์จากสัตว์ที่รัดคอตาย (3) อย่ารับประทานเลือด และอย่ามีเพศสัมพันธ์นอกสมรส แต่จดหมายฝากดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องด้วยวันสะบาโตเลย นักคิดพระคัมภีร์ (Bible thinkers) บางคนเชื่อว่า เมื่อจดหมายฝากดังกล่าว “เงียบ” เกี่ยวกับวันสะบาโตแสดงว่าชาวต่างชาติไม่ต้องเชื่อฟังธรรมเนียมพระบัญญัติข้อนี้ แต่ให้ตรองดูธรรมเนียมพระบัญญัติว่าด้วย “อย่าเป็นพยานเท็จ” และ “อย่าฆ่าคน” ไม่ถูกกล่าวถึงเหมือนกัน ดังนั้นการจะยกเหตุผลดังกล่าวขึ้นมาเป็นข้ออ้างจึงเป็นเหตุผลที่โง่เขลา

เราอาจวางภาระหนักให้กับผู้คนอย่างไร ทั้ง ๆ ที่สิ่งเหล่านั้นไม่จำเป็นสำหรับการช่วยพวกเขาให้รอด

วันพฤหัสบดี

ท่านเปาโล และคริสเตียนในกาลาเทีย

(กาลาเทีย 1:1-12)

PAUL AND THE CHRISTIANS IN GALATIA

คริสตจักรเข้าใจชัดเจนว่า ผู้เชื่อชาวต่างชาติจำเป็นต้องทำสิ่งใด และไม่ต้องทำสิ่งใด แต่สมาชิกโบสถ์บางคนยังยืนยันกรานให้ผู้เชื่อที่ไม่ใช่ชาวยิว จะต้องปฏิบัติตามหลักข้อเชื่อของชาวยิวที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษบางข้อ ซึ่งท่านเปาโลรู้สึกว่าการสอนนี้เป็นการปฏิเสธชาวดีขององค์พระเยซูเอง

ตามที่แสดงให้เห็นในพระธรรมกาลาเทีย 1:1-12 มีปัญหาอะไร ในคริสตจักรกาลาเทีย และท่านเปาโลรู้สึกว่ามีปัญหาดังกล่าวร้ายแรง เพียงใด

เราได้กล่าวมาแล้วว่าปัญหานี้ในกาลาเทียเป็นเหตุผลใหญ่ที่ทำให้ท่านเปาโลเขียนจดหมายฝากถึงเหล่าผู้เชื่อในกรุงโรม พวกครูสอนเทียมเท็จในกาลาเทียให้ข้อโต้แย้งว่า ธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเจ้าประทานผ่านท่านโมเสสควรได้รับการถือปฏิบัติโดยผู้เชื่อชาวต่างชาติ และท่านเปาโลไม่ต้องการให้คำสอนผิดโดยครูสอนเทียมเท็จเหล่านี้แพร่ไปควบคุมผู้เชื่อในกรุงโรมเหมือนอย่างได้เกิดขึ้นในคริสตจักรกาลาเทีย ด้วยเหตุผลนี้ ท่านเปาโลต้องการแสดงให้ผู้เชื่อในกรุงโรมได้ทราบถึงวัตถุประสงค์แท้จริงของธรรมพระบัญญัติ

บางคนอาจถามว่าธรรมเนียมปฏิบัติหมวดใดที่ท่านเปาโลกล่าวถึงในพระธรรมกาลาเทียและพระธรรมโรม เป็นธรรมเนียมปฏิบัติว่าด้วยพิธีเผาถวายบูชาสัตว์ หรือว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติสืบประการ คำถามดังกล่าวช่างง่ายเกินไปเป็นคำถามแบบไว ๆ และต้องการได้รับคำตอบกลับมาแบบฉับพลัน ซึ่งคำตอบไม่ได้รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาของธรรมเนียมปฏิบัติที่ท่านเปาโลกำลังเผชิญอยู่ ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เข้าใจวัตถุประสงค์ของธรรมเนียมปฏิบัติผิดปัญหาที่ท่านเปาโลกำลังจัดการกับผู้เชื่อในกรุงโรมเป็นเรื่อง “ผู้เชื่อชาวต่างชาติต้องทำอะไรเพื่อจะกลายเป็นสมาชิกคริสตจักรอย่างสมบูรณ์” พวกเขาต้องถือปฏิบัติตามรูปแบบ และธรรมเนียมปฏิบัติของชาวยิวหรือไม่ คำตอบคือ “ไม่”

ปัจจุบัน คริสเตียนจำนวนไม่น้อยยังโต้แย้งกันในเรื่องบัญญัติหมวดใดที่ควรถือปฏิบัติ ยกตัวอย่างเช่น บางคนมองจดหมายฝากทั้งสองฉบับของท่านเปาโลเป็นข้อพิสูจน์ว่า คริสเตียนไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติสืบประการอีกต่อไป พวกเขากล่าวว่าเราไม่ต้องถือรักษาวันสะบาโตเป็นวันบริสุทธิ์ คนเหล่านี้เข้าใจผิดเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านเปาโลได้เขียนว่าเรารอดได้โดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว การเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ช่วยเราให้รอดแต่การกล่าวเช่นนั้นไม่ใช่สิ่งเดียวกับการสอนว่าพระบัญญัติสืบประการควร

จะโยนทิ้งไป ไม่เคยมี “ความสงสัยใดๆ” ในจิตใจของท่านเปาโลว่า ท่านควรเชื่อฟังธรรมบัญญัติสิบประการหรือไม่ วันนี้เหล่าผู้ที่คิดว่าท่านเปาโลเป็นผู้กล่าวหาว่าธรรมบัญญัติสิบประการสิ้นสุดลงแล้ว การกล่าวเช่นนั้นเป็นการผิดอย่างสิ้นเชิง พวกเขาได้แปลเนื้อหา และแนวคิดของท่านเปาโลไปในทางอื่น

คุณจะอธิบายหรือให้คำตอบกับเหล่าผู้พูดว่า “คริสเตียนไม่จำเป็นต้องถวายเป็นเกียรติแก่วันสะบาโตอีกต่อไป” อย่างไร คุณจะแสดงให้พวกเขาเห็นความสำคัญของการถือรักษาวันสะบาโตไว้ให้บริสุทธิ์ว่าไม่ได้ขัดกับความจริงแห่งพระกิตติคุณข่าวดีที่บอกว่า เรารอดได้โดยความเชื่อเพียงประการเดียวอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ไม่สงสัยเลยว่าคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ของเรามีประสบการณ์ใน “ความไม่เห็นพ้อง” และ “ความเห็นต่าง” หลายครั้ง การโต้แย้งกันในคริสตจักรไม่ใช่ของใหม่ ซึ่งจะว่าไป ซาตานได้ใช้ความพยายามไม่หยุดหย่อนทำสงครามกับคริสตจักร เราพบสงครามนี้ได้ดำเนินไปในช่วงต้นของคริสตจักรเช่น การมีความคิดเห็นไม่ตรงกันอย่างรุนแรงเกิดขึ้นในบางครั้งท่ามกลางผู้เชื่อ แต่การมีความเห็นไม่ตรงกันอย่างหนึ่งซึ่งเกือบทำลายคริสตจักรช่วงปีเริ่มต้น แต่ในที่สุดปัญหานั้นได้รับการแก้ไข

แต่มีปัญหานั้นน่ากลัวขณะที่คุณอยู่นอยู่ จนกระทั่งมันได้จบลง ในเวลานั้นครูสอนเทียมเทิจหลายคนยืนขึ้นท่ามกลางผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็ม คำสอนของพวกเขาเป็นเหตุทำให้ผู้เชื่อในกาลาเทียล้มลงในความบาป ครูสอนเทียมเทิจได้ผสมธรรมเนียมของชาวยิว และความเชื่อส่งต่อมาจากอดีตกับความจริงแห่งข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซู ครูสอนเทียมเทิจเหล่านี้ได้ปฏิเสธสิ่งที่สภาแห่งเยรูซาเล็มได้ลงมติไว้ นอกจากจะไม่เชื่อฟัง พวกเขาขึ้นหยัดว่าผู้เชื่อชาวต่างชาติต้องถือปฏิบัติธรรมบัญญัติว่าด้วยการถวายนบูชาของชาวยิว” (เอลเลน จี. วัตต์, กิจการของอัครทูต, หน้า 383)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ตัวคุณหรือคริสตจักรท้องถิ่นได้วางภาระที่ไม่จำเป็นให้สมาชิกหรือไม่ ในขณะที่เดียวกันจะรู้ได้อย่างไรว่าเราไม่หย่อนจนเป็นการละเลยแนวทางการดำเนินชีวิตติดตามพระเจ้าด้วย
2. ความคิดใดทำให้คนเชื่อว่า คริสเตียนไม่จำเป็นต้องถือรักษาพระบัญญัติสิบประการ และความคิดเช่นนี้ผิดอย่างไร
3. อ่านพระธรรมกาลาเทีย 1:1-12 และสังเกตการยืนยันของเปาโลเพื่อความถูกต้องของข่าวดี สิ่งนี้ควรสอนเราให้ยืนยันเพื่อความเชื่อที่ถูกต้องของเราอย่างไร
4. จงพูดถึงการปฏิรูปโปรเตสแตนต์หลัง ค.ศ. 1500 ซึ่งเป้าหมายหลักคือการเปลี่ยนแปลงคริสตจักรคาทอลิกให้ดีขึ้น แต่ต่อมากลายเป็นคริสตจักรโปรเตสแตนต์ และปัจจุบันนี้สองกลุ่มนี้มีความแตกต่างกันอย่างไร

บทที่ 3

ทุกคนได้ทำบาป

Everyone Has Sinned

วันที่ 14 - 20 ตุลาคม 2017

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม 1:16, 17, 22-32; โรม 2:1-10, 17-23; โรม 3:1, 2, 10-18, 23

ข้อควรจำ

“เพราะว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า” (โรม 3:23)

6 ริมต้นของพระธรรมโรม อัครทูตเปาโลมุ่งพิสูจน์เหนือความสงสัยใดๆ ในความจริงสำคัญยิ่ง คำสอนนี้เป็นศูนย์กลางของข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูคือ: “มนุษย์ทั้งปวงเป็นคนบาป” เราเป็นเช่นนี้ตั้งแต่อาดัมและเอวาได้ล้มลงในความบาป ความบาปได้สร้างความเสียหายแก่เราทั้งปวง ความบาปได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของเรา เช่นเดียวกับสีแห่งดวงตาของเรา

ให้เราลองไปยังงานเขียนของท่านมาร์ติน ลูเธอร์ เกี่ยวกับคำสอนของท่านเปาโลในพระธรรมโรม ท่านลูเธอร์ซึ่งอยู่ตรงศูนย์กลางของการเปลี่ยนแปลง ผู้ทำให้เกิดการเริ่มต้นการปฏิรูปโปรเตสแตนต์ การปฏิรูปดังกล่าวเป็นการปลุกให้ตื่นขึ้นในด้านศาสนาในช่วงต้นของปี ค.ศ. 1500 เป้าหมายหลักของการปฏิรูปคือการปรับปรุงคำสอนของคริสตจักรคาทอลิกให้ดีขึ้น ต่อมาการปฏิรูปนำไปสู่การเริ่มต้นคริสตจักรโปรเตสแตนต์ขึ้น ในช่วงเวลาดังกล่าวท่านลูเธอร์ได้เขียนถ้อยคำเหล่านี้เกี่ยวกับพระธรรมโรม ความหมายในด้านจิตวิญญาณของวลีที่ว่า “ทุกคนได้ทำบาป” ซึ่งเราจะต้องเข้าใจ ท่านเปาโลไม่ได้เอ่ยว่า “มนุษย์ปรากฏต่อพวกเขาเองและต่อคนอื่นอย่างไร” แต่ท่าน

พูดว่า “ไม่มีใครเป็นตัวอย่างดีพร้อมไว้ที่ใต้ในพระสิริของพระเจ้า” ในสายพระเนตรของพระเจ้า ทุกคนได้ทำบาป ความจริงมีว่ามีคนจำนวนมาก ประกอบการดีเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกลงโทษ บางคนทำดีเพื่อหวังจะได้ความรัก ความมั่งคั่งหรือเกียรติยศ แต่พวกเขาไม่ได้ทำสิ่งที่ถูกต้องอย่างจริงจัง ผลลัพธ์คือ มนุษย์ล้วนประกอบการดีด้วยเหตุผลที่ผิด จากภายใน พวกเขาเต็มไปด้วยความปรารถนาสิ่งที่เป็นความบาป ความกระหายในสิ่งชั่วร้าย เป็นการทำสงครามกับความดี” (*Commentary on Romans*, หน้า 69)

วันอาทิตย์

ฤทธิ์เดชของพระเจ้า (โรม 1:16, 17)

THE POWER OF GOD

พระธรรมโรม 1:16, 17 กล่าวอะไรกับเรา เราเคยมีประสบการณ์ในพระสัญญา และความหวังในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อย่างไร

มีถ้อยคำและวลีที่สำคัญสองสามแห่งที่ปรากฏอยู่ในพระธรรมโรม 1:16, 17 ดังนี้

1. “ข่าวดี” (Good News) (ข้อ 16) คำนี้แปลมาจากภาษากรีก ซึ่งหมายถึง “ข่าวสารที่ดี” โดยเนื้อแท้คำภาษากรีกคำนี้หมายถึงข่าวดีอะไรก็ได้ แต่ความหมายในข้อพระคัมภีร์ตรงนี้ ท่านเปาโลกล่าวชัดเจนว่า เป็นข่าวดีจากพระเจ้าเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ พระเมสสิยาห์เป็นผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้ พระองค์คือพระเยซู ซึ่งพระเจ้าทรงเลือกสรรไว้เพื่อช่วยมนุษย์ทั้งปวงที่เชื่อในพระองค์ให้ได้รับความรอด พระองค์ทรงช่วยผู้เชื่อให้พ้นจากอำนาจของความบาป และความตาย (คำว่า “พระคริสต์” (Christ) มาจากภาษากรีก หมายถึง “พระเมสสิยาห์”) ข่าวดีคือพระเยซูผู้เป็นพระเมสสิยาห์ได้เสด็จมา และคนทั้งมวลสามารถได้รับการช่วยให้รอดโดยการเชื่อในพระองค์ เราไม่ได้รับความรอดจากการทำดี หรือแม้แต่การถือรักษาธรรมบัญญัติของพระเจ้า เราทั้งหลายได้รับความรอดจากความชอบธรรมอันสมบูรณ์ของพระองค์ ความชอบธรรมคืออุทยานภาพของพระเจ้าซึ่งทำให้เราถูกต้องชอบธรรม (right) ต่อพระพักตร์ของพระองค์

“ฤทธิ์เดชของพระเจ้าทำให้มนุษย์ชอบธรรมสำหรับพระองค์” (ข้อ 17) ประโยคนี้มาจากภาษากรีกสำหรับความชอบธรรม เราเพียงกล่าวว่า “ความชอบธรรม” หมายความว่าเราถูกทำให้ “ถูกต้อง” กับพระเจ้า ในพระธรรมโรม อัครทูตเปาโลได้ประดิษฐ์ความหมายพิเศษสำหรับคำนี้ เราจะได้เรียนรู้ความหมายพิเศษนี้ เมื่อเราศึกษาบทเรียนต่อไป แต่สำหรับขณะนี้ ให้สังเกตการแปลจากภาษากรีกคำว่า “ความชอบธรรม” ในโรม 1:17 เริ่มต้นจากคำว่า “ของพระเจ้า” คำว่า “ของพระเจ้า” บอกเราว่าฤทธิ์เดชที่ทำให้เราชอบธรรมสำหรับพระเจ้านั้นมาจากพระองค์เอง ต่อไปเราจะเรียนรู้ว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ทำให้ชอบธรรมนั้นเป็นความศักดิ์สิทธิ์เพียงพอที่จะประทานพระสัญญาแห่งชีวิตชั่วนิรันดร์แก่เรา

“ความเชื่อ” (ข้อ 17) คำภาษากรีกที่แปลว่า “ความเชื่อ” มาจากคำว่า “พิสทิส” (pistis) คำเดียวกันนี้อาจแปลได้ว่า “การเชื่อ” (believing) ความหมายของความเชื่อ และการเชื่อมโยงกับความรอดจะชัดเจนขึ้นเมื่อเราศึกษาบทเรียนของเราในพระธรรมโรมต่อไป

คุณเคยสงสัยไหมว่าตนจะรอดหรือเปล่า อะไรทำให้เกิดความกลัวเช่นนั้น มาจากการดำเนินชีวิตที่ต่อต้านความเชื่อที่ถูกต้องใช่หรือไม่ ถ้าเป็นเช่นนั้น คุณต้องเลือกทำอะไรเพื่อให้มั่นใจว่าตนได้รับความรอดในพระเยซูแล้ว

วันจันทร์

“ทุกคนได้ทำบาป” (โรม 3:23)

“EVERYONE HAS SINNED”

อ่านพระธรรมโรม 3:23 เพราะเหตุใดจึงง่ายที่คริสเตียนในปัจจุบันนี้จะเชื่อข่าวสารในพระคัมภีร์ข้อนี้ ในขณะที่เดียวกัน มีอะไรที่อาจเป็นเหตุให้บางคนตั้งคำถามเกี่ยวกับความจริงของข่าวสารนี้

บางคนมีความสงสัยว่ามนุษย์เป็นคนบาป พวกเขาโต้แย้งว่า ถ้าแบ่งมนุษย์เป็นส่วนๆ ส่วนใหญ่ของมนุษย์ดี การที่คิดเช่นนี้มาจากการเข้าใจผิดว่า “อะไรคือความดีแท้” ยกตัวอย่างเช่น เรามักคิดเสมอว่าทั้งหมดของตัวเรา

ดีกว่าคนอื่น ทั้งนี้เพราะว่าเรามักจะพบบางคนที่เร็วกว่าเราเสมอ แต่แนวคิด เช่นนั้นไม่ได้ทำให้เราเป็นคนดี ตอนนี้จะมီးอะไรเกิดขึ้นหากเราจะเปรียบเทียบ ความดีของเรากับความดีของพระเจ้า อย่างนี้จะเห็นว่าไม่มีใครท่ามกลาง พวกเรา เมื่อเปรียบเทียบแล้วจะเข้าใกล้ความดีของพระเจ้า

โรม 3:23 กล่าวถึง “พระสิริของพระเจ้า” เราอาจอธิบายความหมาย ได้หลายอย่าง การอธิบายแบบง่าย ๆ อาจบอกว่ามี ความหมายเหมือน 1 โครินธ์ 11:7 ซึ่งกล่าวว่า “ผู้ชายไม่สมควรคลุมศีรษะ เพราะว่าผู้ชายเป็นพระฉายา และ รัศมีของพระเจ้า” ในภาษากรีก คำว่า “รัศมี” อาจคิดว่ามี ความเท่าเทียมกับ คำว่า “ความละม้าย” พระสิริของพระเจ้าในตัวมนุษย์ ผลลัพธ์ที่ได้คือ คนบาปทั้งหลาย “ล้มเหลว” ที่จะสำแดงความละม้าย หรือพระสิริของพระเจ้า

อ่านพระธรรมโรม 3:10-18 เปาโลกล่าวถึงความเลวทรามของ มนุษย์ มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบันนี้หรือไม่ ข้อความใดในพระ- คัมภีร์เหล่านี้อธิบายถึงตัวคุณได้ถูกต้องที่สุดก่อนที่พระคริสต์จะเข้ามา สู่ชีวิตคุณ

แม้เราจะเลวอย่างที่เราเป็น ก็ยังมีความหวังสำหรับชีวิตใหม่ การ กระทำแรกที่เรากำลังลงมือ...เพื่อจะมีชีวิตใหม่ คือยอมรับว่าเราเป็นคนบาป และสิ้นหวังเพียงใด แล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์จะช่วยเราให้เข้าใจกระจ่างใน ตัวเราเอง พระวิญญาณจะนำคนบาปและฉีกหน้ากากที่สวมอยู่ ออก หน้ากาก นี้คือ “หน้าเทียมเท็จ” การโกหก และการงานของมนุษย์ “พระวิญญาณ บริสุทธิ์จะสวมทับเขาด้วยความดี แต่ก่อนอื่นจะต้องถอดหน้ากากออกก่อน นั่นคือคนบาปต้องถวายเป็นของเขาแต่พระคริสต์ เขาต้องร้องทูลขอว่า “ข้าแต่ พระเจ้า ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด” (ลูกา 18:13)

คุณได้ดูตัวเองและเหตุผลของสิ่งที่你做 ครั้งสุดท้ายเมื่อไร การค้นหาดวงวิญญาณลักษณะนี้อาจยาก แต่อะไรคือความหวังเดียว ของคุณ

ผู้คนรู้สึกว่ศตวรรษที่ 20 จะนำสิ่งประดิษฐ์ และการค้นพบใหม่ ๆ มากมาย ซึ่งโลกโดยรวมจะได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น คนส่วนมากคิดว่าผู้คนส่วนใหญ่จะต้องการทำในสิ่งที่ถูกต้องมากกว่าในอดีตที่ผ่านมา ผู้คนในศตวรรษที่ 20 เชื่อเช่นกันว่าเครื่องยนต์กลไกและวิทยาศาสตร์จะช่วยเสริมสร้างให้โลกสมบูรณ์น่าอยู่อาศัยมากขึ้น พวกเขาเชื่อว่ามนุษย์กำลังเดินบนเส้นทางสู่ความสมบูรณ์แบบ พวกเขาคิดว่ามนุษย์สามารถปรับปรุงตัวพวกเขาเองจากการสื่อสาร ผ่านการศึกษา และการฝึกฝนที่ถูกต้อง การฝึกฝนอบรมนี้จะช่วยทำให้พวกเขาเลือกทำสิ่งที่ถูกต้อง และดีงาม การปรับปรุงให้ดีขึ้นทั้งมวลนี้คาดคะเนว่าจะเริ่มต้นขึ้นเมื่อมนุษย์ย่างเท้าเข้าสู่ศตวรรษที่ 20

แต่สิ่งทั้งหลายไม่ได้เกิดขึ้นตามที่พวกเขาคาดไว้เลย ศตวรรษที่ 20 กลับเป็นช่วงเวลาโหดร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาในด้านจิตใจของมนุษย์ แต่ความคาดหวังเรื่องการสื่อสาร และความก้าวหน้าด้านวิทยาศาสตร์ ล้วนทำให้ประหลาดใจ นี่เป็นความจริงอันน่าสะพรึงกลัวคือ การรุดหน้าในด้านวิทยาศาสตร์ มีเครื่องใช้ไฟฟ้าช่วยเราให้มีความสะดวกสบายมากขึ้น ขณะเดียวกันมนุษย์ก็แข่งขันประดิษฐ์อาวุธให้มีอำนาจร้ายแรงมากขึ้น อาวุธต่าง ๆ เหล่านี้สามารถฆ่าคนได้คราวละมากกว่าที่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

มีอะไรเป็นไปในทางผิดหรือ

อ่านโรม 1:22-32 มีสิ่งใดบ้างที่เปาโลกล่าวว่าได้เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 1 และเราเห็นสิ่งเดียวกันนี้กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน คือศตวรรษที่ 21 อย่างไร

.....

.....

.....

อาจต้องใช้ความเชื่อที่หนักแน่นในการเชื่อคำสอนหลายอย่างเกี่ยวกับศาสนาคริสต์ เช่น การเสด็จกลับมาครั้งที่สอง สวรรค์และโลกใหม่ และการ

ฟื้นคืนชีพ การฟื้นคืนชีพคือการที่บุคคลซึ่งตายไปแล้ว ฟื้นกลับมามีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง แต่มีใครบ้างเชื่อตามที่พระคัมภีร์สอนว่า มนุษย์ทุกคนเกิดมาในโลกนี้พร้อมกับความบาป ด้วยเหตุนี้มนุษย์แต่ละคนในโลกจึงมีชีวิตที่เกิด แก่ เจ็บ และตายเพราะทุกคนเป็นคนบาป

อ่านพระธรรมโรม 1:22, 23 อย่างระมัดระวัง ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ท่านเปาโลพูดเกี่ยวกับผู้คนที่หันหน้าหนีจากพระเจ้า มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาถอยห่างจากพระองค์ คนเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นอย่างไรว่าพวกเขาได้ปฏิเสธพระเจ้า ในทางใดบ้างที่เราเห็นสิ่งเดียวกันนี้กำลังเกิดขึ้นทุกวันนี้ในศตวรรษที่ 21

.....

.....

.....

.....

ยิวและคนชาติอื่นเหมือนกันอย่างไร

(โรม 2:1-3, 17-24)

HOW JEWS AND NON- JEWS ARE THE SAME

เมื่อวานนี้เราอ่านพระธรรมโรม บทที่ 1 เกี่ยวกับความบาปของคนต่างชาติ ชาวยิวเรียกทุกคนที่ไม่ใช่ชาวยิวว่า “ชาวต่างชาติ” ชาวต่างชาติที่ไม่ได้เชื่อในพระเจ้า พวกเขาจะนมัสการกราบไหว้เทพต่างๆ (many gods and goddesses) บ่อยครั้งรวมไปถึงการเชื่อในธรรมชาติ และสิ่งที่อยู่บนโลกด้วยเหตุนี้ชาวยิวจึงเรียกพวกเขาว่า “ชาวต่างชาติ” (pagan) ชาวต่างชาติได้สูญเสียการมองเห็นพระเจ้าเป็นเวลานาน ก่อนที่ท่านเปาโลจะเขียนจดหมายฝากถึงเหล่าผู้เชื่อในกรุงโรม ผลลัพธ์ของการที่ชาวต่างชาติไม่รู้จักพระเจ้า ชาวต่างชาติจึงตกลงสู่ความบาปอันน่ากลัว ความบาปนี้จะกดดวงจิตของพวกเขาให้ต่ำลง ความคิดก็ไม่สะอาด ซ้ำบางครั้งทำให้พฤติกรรมของพวกเขาไม่ได้ดีกว่าสัตว์เลย

กระนั้นท่านเปาโลไม่ต้องการให้ผู้เชื่อในพระเจ้าอย่างเดียวกับท่านคิดยกตัวเองว่า พวกเขาเป็นคนดีกว่าชนต่างชาติ ยิ่งกว่านั้น ชาวยิวก็เป็นคนบาปเช่นกัน ธรรมพระบัญญัติของพระเจ้าแสดงให้เห็นว่าพวกเขามีความผิดบาปมากเพียงใด และพวกเขาต่างต้องการพระคุณของพระคริสต์ พระคุณคือของประทานแห่งการอภัยบาปของพระเจ้า ทั้งประทานอำนาจให้อยู่เหนือความบาป ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติต่างต้องการพระคุณเพื่อจะได้รับความรอด ในทำนองนี้ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาติมีความเหมือนกัน

อ่านพระธรรมโรม 2:1-3 และ โรม 2:17-24 ท่านเปาโลกล่าวต่อต้านอะไรตรงนี้ มีบทเรียนสำคัญอะไรที่ทุกคนไม่ว่า คนยิวหรือคนต่างชาติ ก็ให้อยู่ห่างไกลกับการเตือนนี้

“ท่านเปาโลแสดงให้เห็นแล้วว่าคนต่างชาติทั้งปวงเป็นคนบาป ต่อจากนั้นท่านแสดงให้เห็นด้วยว่าชาวยิวยังดำเนินอยู่ในความบาป เพราะปรากฏว่าพวกเขาเชื่อฟังธรรมบัญญัติโดยติดตามข้อห้ามทั้งหมด แต่พวกเขาไม่ได้เชื่อฟังธรรมบัญญัติในดวงใจของพวกเขา” (*มาร์ติน ลูเธอร์, Commentary on Romans, หน้า 61*)

เป็นการง่ายที่จะชี้ไปยังความบาปของคนอื่น แต่มีบ่อยครั้งเพียงใดที่เราจะทำความชั่วร้ายอย่างเดียวกันหรือแม้แต่เลวร้ายมากกว่า ปัญหาคือดูเหมือนเราไม่ให้ความสนใจกับความผิดของเรา หรือเราพยายามรู้สึกดีโดยการชี้ไปยังคนอื่นว่า เราดีกว่าพวกเขาอย่างไร

ท่านเปาโลจะไม่ยอมรับสิ่งใดๆ ทำนองนั้น ท่านเตือนประชาชนของท่านว่า อย่าได้ด่วนพิพากษาชาวต่างชาติ ในบางลักษณะ ชาวยิวมีความผิดบาปมากกว่าชาวต่างชาติ เพราะเหตุใดหรือ เพราะพระเจ้าทรงประทานความจริงของพระองค์ให้ชาวยิวมากกว่าที่ทรงประทานให้ชาวต่างชาติ

ในข่าวสารที่ท่านเปาโลเทศนาสั่งสอน ไม่มีใครมีความดีประเสริฐเสมอเหมือนกับพระเจ้า ไม่มีใครเกิดมาบริสุทธิ์หรือดีพร้อม ทุกคนไม่ว่าชายหรือหญิง ร่ำรวยหรือยากจน รวมถึงเหล่าคนที่ต้อนรับหรือปฏิเสธพระองค์ แต่ถ้าปราศจาก

พระคุณของพระเจ้าที่ทรงสำแดงให้ทราบในข่าวพระกิตติคุณก็ไม่มีใครมีความหวัง

บ่อยครั้งเพียงใดที่คุณมองหาความผิดในคนอื่น แต่คุณยังทำในสิ่งเดียวกัน คุณจึงมีความผิดบาปในการทำเช่นนั้น การคิดตามคำสอนของท่านเปาโลช่วยให้คุณเปลี่ยนแปลงอย่างไร

วันพฤหัสบดี

ข่าวดีและการหันจากความบาป (โรม 2:4)

THE GOOD NEWS AND TURNING AWAY FROM SIN

อ่านพระธรรมโรม 2:4 มีความจริงอะไรเกี่ยวกับในการหันจากความบาปในพระคัมภีร์ข้อนี้

ความดีของพระเจ้านำความบาปให้กลับใจใหม่ “การกลับใจใหม่” เป็นความรู้สึกเสียใจในความบาปที่เราได้ทำ และหันออกห่างจากความบาปด้วยการช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และความดีของพระเจ้าทรงนำเรา แต่ไม่เคยบังคับเราให้หันหนีจากความบาป การกลับใจใหม่ถ้าเป็นไปจากการบังคับจะทำลายวัตถุประสงค์ทั้งหมดของการกลับใจใหม่ จินตนาการดู ถ้าพระเจ้าบังคับบางคนให้หันหนีจากความบาปของเขาหรือเธอ ถ้าเป็นไปในการทำงานนี้ทุกคนคงจะได้รับความรอด แต่จะไม่มีใครมีเสรีภาพแท้ ดังนั้นเราจะต้องเลือกอย่างอิสระที่จะหันหนีจากความบาป การกลับใจใหม่เป็นการกระทำด้วยความมุ่งมั่นอย่างเสรี การมีสิทธิ์เลือกได้อย่างอิสระว่าเราจะเลือกดำเนินชีวิตของเราอย่างไร การกลับใจใหม่หมายความว่า เรานุญาตให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ช่วยเราให้หันหนีจากความบาป ถูกแล้ว การกลับใจใหม่เป็นของประทานจากพระเจ้า แต่เราจะต้องพร้อม และเปิดใจรับของประทานนี้ ตัวเราเท่านั้นที่สามารถเลือกกลับใจได้

อ่านพระธรรมโรม 2:5-10 จะมีอะไรเกิดขึ้นกับเหล่าผู้ปฏิเสธความรักของพระเจ้า ปฏิเสธที่จะกลับใจใหม่ และไม่เชื่อฟังพระองค์อย่างต่อเนื่อง

ในพระธรรมโรม 2:5-10 และในอีกหลายแห่งในพระธรรมโรม ท่านเปาโลให้ความสำคัญกับ “การกระทำดี” แต่ความสำคัญที่ท่านเปาโลให้ความสำคัญกระทำตามพระบัญญัติ ไม่ได้หมายความว่าเราได้รับความรอดโดยธรรมบัญญัติ ในเวลาเดียวกัน การได้รับความรอดโดยความเชื่อไม่ได้หมายความว่า “การประกอบการดี” ไม่มีพื้นที่ในชีวิตคริสเตียน ยกตัวอย่างเช่น พระธรรมโรม 2:7 ท่านเปาโลกล่าวว่า ความรอดมายังเหล่าผู้ค้นหาความรอดด้วยการประกอบการดีต่อเนื่อง จะว่าไปไม่มีสิ่งใดสามารถช่วยให้เรารอดได้ แต่พระเยซูทรงประทานชัยชนะเหนือความบาปให้เรา และให้เรา มีพลังอำนาจจะดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ เป็นการยากที่จะเข้าใจว่า การที่ใครคนหนึ่งสามารถอ่านพระคัมภีร์ และสรุปแนวคิดว่า “การกระทำดีไม่สำคัญ” การกลับใจใหม่แท้มาจากดวงจิตที่มีความเต็มใจ และการกลับใจใหม่จะตามมาด้วยความต้องการเอาชนะสงครามเหนือความบาป และปล่อยให้อะไรสักอย่าง อันเป็นเหตุให้เราแยกออกจากพระเจ้าไป

บ่อยครั้งเพียงใดคุณรู้สึกต้องการจะกลับใจใหม่ คุณอยากพูดว่าคุณมีประสบการณ์การกลับใจจริง และสัตย์ซื่อใหม่ หรือคุณพยายามจะไม่คิดเกี่ยวกับความผิด และความบาปของคุณ และแสร้งคิดว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่จริง จะมีอะไรเกิดขึ้นหากคุณยังแสร้งคิดอย่างต่อเนื่องว่าสิ่งดังกล่าวไม่ใช่เรื่องจริง อย่างนั้นคุณจะตกอยู่ในอันตรายอะไร คุณสามารถทำอะไรได้เพื่อการเปลี่ยนแปลง และเหตุใดคุณจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่า ความบาปไม่ใช่สิ่งที่เรียกว่าโชคร้ายตัวโตที่เข้ามาเผชิญหน้าบุคคลหนึ่งอย่างไม่ให้ทันตั้งตัว ไม่เลย ความบาปเกิดขึ้นเพราะการเลือกอย่างเสรีของเรา อีกอย่าง ความบาปไม่ได้เข้ามาเพราะไม่มีความดีอยู่ตรงนั้น แต่เป็นว่าความบาปคือ การล้มเหลวที่จะดำเนินไปตามแผนการของพระเจ้าสำหรับเรา มนุษย์ต้องรับผิดชอบสำหรับการเลือกที่จะ

ท่าบาปของพวกเขา อย่างไรก็ตามผู้ที่มิชอบผู้เลือกทำบาป คือการเลือกที่จะหันไปต่อต้านพระเจ้า ความบาปคือการละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ และล้มเหลวที่จะทำตามที่พระคัมภีร์สอน ความบาปพยายามทำให้มนุษย์ออกนอกอาณาเขตที่พระเจ้าทรงวางไว้ ความบาปจึงเป็นการทำสงครามต่อต้านพระเจ้า” (หนังสือคู่มือศาสนศาสตร์ของ เอส.ดี.เอ. ซึ่งตีพิมพ์ในนิตยสาร “รีวิว แอน เฮอรัลด์, หน้า 1108)

เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวว่า “พระเจ้าทรงสำแดงสภาพอันน่ากลัวของโลกแก่ข้าพเจ้า คนที่มีความประพฤติชั่วมีอยู่เต็มไปทั่วโลก ความบาปโดดเด่นที่เวลานี้คือ “การไม่เชื่อฟัง” ความชั่วร้ายไม่เคยยกศีรษะอันน่าเกลียดสลอนอย่างกล้าหาญเหมือนในเวลานี้ ดูเหมือนผู้คนจะสูญเสียความสามารถที่จะรู้สึกมีความกรุณาต่อคนอื่น และรักสิ่งบริสุทธิ์ ความดีพากันสิ้นหวัง เมื่อได้เห็นความเข้มแข็งของสิ่งชั่วร้ายอยู่ต่อหน้า และดูเหมือนจะมีเต็มไปหมดทั้งโลก แต่ความชั่วร้ายไม่จำกัดไว้สำหรับผู้ไม่เชื่อและผู้หัวเราะความจริงที่น่าเศร้าคือ หลายคนที่ยกตัวเองว่าคริสเตียนได้ทำสิ่งผิดด้วย พวกเขาพูดว่าพวกเขากำลังเฝ้ารอการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ แต่พวกเขาไม่ได้เตรียมความพร้อมสำหรับวันนั้นมากกว่าชาตานิรันดร์ เพราะช่วงเวลาอันเนิ่นนานเกินไป พวกเขาได้ยอมตัวให้กับการทำบาป ดังนั้นจึงเป็นธรรมชาติสำหรับความนึกคิดของพวกเขา ที่ความไม่สะอาดได้แทรกเข้ามา จินตนาการของพวกเขาแปดเปื้อนด้วยความชั่วร้าย” (เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 2, หน้า 346)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คุณอาจเห็นตัวเองจากคำพรรณนาของเอลเลน จี. ไวท์ ข้างบน ดั้งนั้นเพราะเหตุใดจึงไม่ควรยอมแพ้ และเพราะเหตุใดจึงต้องวางใจในพระสัญญาของพระเจ้าอย่างต่อเนื่องเพื่อภัยและชำระตนให้สะอาด
2. เหตุใดจึงสำคัญมากที่จะจำไว้เสมอว่ามนุษย์เป็นคนบาป จะมีอะไรเกิดขึ้นถ้าเราลืมความจริงข้อนี้
3. มีบางคนกล่าวว่า มนุษย์กำลังปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น พวกเขานำข้อโต้แย้งอะไรมาอ้าง และเราตอบข้อโต้แย้งของพวกเขาอย่างไร
4. มีบันทึกที่ไม่ระบุสถานที่ของเหตุการณ์ในช่วงต้นของการปฏิรูปทางศาสนา เหล่าสมาชิกในโบสถ์ที่ไม่เห็นด้วยกับคำสอนของโบสถ์คาทอลิกที่พวกเขาเคยรักดีตลอดมา พวกเขาเลือกที่จะตายมากกว่าจะเลิกล้มความเชื่อของพวกเขา ถามว่าพวกเขาเข้มแข็งเพียงพอที่จะตายเพื่อความเชื่อของเราไหม

บทที่ 4

การทำให้ชอบธรรมต่อพระเจ้าโดยความเชื่อ

Being Made Right With God By Faith

วันที่ 21 - 27 ตุลาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม 3:19-28

ข้อควรจำ

“เพราะเราเห็นว่า คนหนึ่งคนใดจะถูกชำระ ให้ชอบธรรม ได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตาม ธรรมบัญญัติ” (โรม 3:28)

๓ อนที่เรายังหัวข้อพื้นฐานของพระธรรมโรม คือ “ความชอบธรรมโดยความเชื่อ” ความชอบธรรมโดยความเชื่อหมายถึง “การทำให้ออกต้องเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า” ผ่านทางความเชื่อ คำสอนยิ่งใหญ่ของท่านมาร์ติน ลูเธอร์ ขอนี้นำไปสู่การเริ่มต้นคริสตจักรโปรเตสแตนต์ คริสตจักรคาทอลิกซึ่งเป็นคริสตจักรดั้งเดิมเพียงหนึ่งเดียว พยายามหยุดท่านลูเธอร์ในปี ค.ศ. 1520 องค์กรสันตะปาปาลีโอ (Pope Leo) ได้ส่งสารถึงลูเธอร์แสดงความไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมและคำสอนของลูเธอร์ ท่านลูเธอร์เฝ้าสารฉบับนั้นเพราะท่านไม่อาจเลิกล้มความเชื่อเรื่อง “ความชอบธรรมโดยความเชื่อของท่าน”

“ความชอบธรรมโดยความเชื่อ” ทำงานอย่างไร จินตนาการ ผู้ละเมิดพระบัญญัติมายืนต่อหน้าผู้พิพากษา และผู้พิพากษาดัดสินให้หล่อนได้รับโทษประหารชีวิต แต่ผู้รับโทษแทนปรากฏตัวขึ้น และขอรับเอาการลงโทษแทน ตอนนี้อาชญากรเป็นอิสระจากความผิด เพราะได้รับเอาข้อเสนอมของผู้รับโทษแทน ผู้พิพากษาถือว่าอาชญากรไม่เคยละเมิดกฎหมาย ทั้งหมดนี้เพราะ

ผู้ที่รับโทษแทนมีประวัติที่ชาวสะอาด สมบูรณ์แบบ ไม่เคยทำความผิดเลย และเป็นผู้เสนอตัวให้ผู้ละเมิดพระบัญญัติเป็นอิสระจากอาชญากรรม

ในแผนการช่วยเราให้รอดของพระเจ้า เราแต่ละคนเป็นอาชญากร พระเยซูทรงเป็น “ผู้รับโทษแทนเรา” พระองค์มีประวัติที่สมบูรณ์แบบ พระองค์ทรงยื่นแทนที่เราบนศาลแห่งสวรรค์ ชีวิตที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ได้รับการยอมรับแทนที่เรา ดังนั้นเราถูกรับให้เป็นผู้ชอบธรรมต่อพระพักตร์ของพระเจ้า ไม่ใช่จากการกระทำของเรา แต่เป็นเพราะพระเยซู ชีวิตบริสุทธิ์ของพระองค์กลายเป็นของเรา เมื่อเรารับเอาความบริสุทธิ์ชอบธรรมโดยความเชื่อ

วันอาทิตย์

งานของธรรมบัญญัติ (โรม 3:19, 20)

THE WORKS OF THE LAW

อ่านพระธรรมโรม 3:19, 20 ท่านเปาโลพูดอะไรตรงนี้เกี่ยวกับธรรมบัญญัติ ธรรมบัญญัติทำหน้าที่อะไร และอะไรที่ธรรมบัญญัติทำไม่ได้ เหตุใดความจริงเกี่ยวกับธรรมบัญญัติจึงสำคัญที่คริสเตียนทุกคนต้องเข้าใจ

ท่านเปาโลใช้คำว่า “ธรรมบัญญัติ” (law) เมื่อหมายถึงพระบัญญัติว่าด้วยศีลธรรม ธรรมบัญญัติที่ว่าคือ “พระบัญญัติสิบประการของพระเจ้า” ธรรมบัญญัติว่าด้วยศีลธรรมอธิบายเรื่องการพิพากษาและกฎหมาย (statutes) คำว่า “กฎหมาย” หรือ “บทบัญญัติ” เป็นกฎเกณฑ์ และธรรมบัญญัติที่ถูกเขียนไว้สำหรับการพิพากษา และบทบัญญัติบรรจุตัวอย่างแสดงให้เห็นว่าพระบัญญัติว่าด้วยศีลธรรมสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไร อีกส่วนหนึ่งของธรรมบัญญัติในพระคัมภีร์เดิม เป็นบัญญัติว่าด้วยพิธีถวายนบูชาอธิบายถึงการใช้สัตว์ประเภทต่างๆ เพื่อวัตถุประสงค์ด้านศาสนาในแผนการนมัสการของชาวยิว ดังนั้นสำหรับชาวยิวความแตกต่างทั้งหมดของธรรมบัญญัติเหล่านั้นประมวลกันเป็น “โทราห์” (Torah หมายถึง หนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิม ซึ่งพระเจ้าทรงลงใจให้ท่านโมเสสเขียนขึ้น) ด้วย

เหตุผลนี้เราอาจคิดว่าบัญญัติทั้งหมดเหล่านี้ประดุจเป็นแผนการของศาสนายิว (Jewish religion)

ตอนนี้คำว่า “อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ” (โรม 3:19) หมายถึงอะไร หมายถึงการอยู่ภายใต้การควบคุมโดยชอบด้วยอำนาจของธรรมบัญญัติ ธรรมบัญญัติแสดงให้เห็นข้อบกพร่อง และการสำนึกผิดของบุคคลต่อพระพักตร์ของพระเจ้า แต่ธรรมบัญญัติไม่อาจชำระความรู้สึกผิดนั้นได้ สิ่งที่ธรรมบัญญัติสามารถทำได้คือนำคนบาปให้ค้นหาการเยียวยาสำหรับการสำนึกผิดนั้น

บัดนี้ให้เราใช้ประโยชน์จากแนวคิดในพระธรรมโรม ปัจจุบันเราไม่ได้อยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติทั้งหมดว่าด้วยกฎเกณฑ์ของพิธีถวายนบูชา ดังนั้นสำหรับเรา ธรรมบัญญัติหมายถึง “พระบัญญัติว่าด้วยศีลธรรม” พระบัญญัตินี้ไม่สามารถช่วยเรามากกว่าแผนการใดๆ ของศาสนายิว ซึ่งไม่สามารถช่วยชาวยิวได้เช่นกัน แต่การช่วยคนบาปให้รอดไม่ใช่จุดมุ่งหมายของธรรมบัญญัติว่าด้วยศีลธรรม แต่ธรรมพระบัญญัติว่าด้วยศีลธรรมมีจุดมุ่งหมายให้คนบาปมองเห็นความสมบูรณ์ ความบริสุทธิ์ และคุณความดีของพระเจ้า และธรรมบัญญัติว่าด้วยศีลธรรมมีจุดมุ่งหมายจะแสดงให้เห็นจุดที่พวกเขาล้มลง เมื่อเทียบกับพระอุปนิสัยแห่งความดีสมบูรณ์ของพระเจ้า กับชีวิตของพวกเขาเอง

ไม่มีธรรมบัญญัติหมวดใดจะทำให้บุคคลเป็นผู้ชอบธรรมจำเพาะพระเจ้า เพราะที่จริงธรรมบัญญัติไม่เคยมีเป้าหมายจะทำเช่นนั้น ธรรมบัญญัติต่างๆ ถูกตราขึ้นเพื่อทำหน้าที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง นั่นคือธรรมบัญญัติมีจุดประสงค์จะชี้ให้เรามองเห็นข้อผิดพลาด และนำเราไปหาพระคริสต์

ธรรมบัญญัติไม่สามารถช่วยเราจากการเจ็บป่วยแห่งความบาป แต่ธรรมบัญญัติมีเป้าหมายประสงค์ให้เราทั้งหลายมองเห็นการรักษาที่ได้ผล และผู้ที่จะทำให้การรักษาคือพระเยซู

เราเชื่อฟังธรรมบัญญัติอย่างสมบูรณ์ใหม่ คำตอบของเราบอกเราให้ทราบ ว่า ช่างเป็นการไร้ประโยชน์อะไรเช่นนั้น ที่เราพยายามจะช่วยตนเองให้รอด ด้วยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ

“แต่เดี๋ยวนี้ความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือ
ธรรมบัญญัติ ความชอบธรรมดังกล่าวก็ได้รับการยืนยันจากหมวด
ธรรมบัญญัติ และพวกผู้เผยพระวจนะ” (โรม 3:21) พระคัมภีร์ข้อนี้
หมายถึงอะไร

ท่านเปาโลกำลังพูดเกี่ยวกับ “อำนาจการช่วยให้รอดของพระเจ้า”
หรือความชอบธรรมคืออำนาจของพระเจ้าเพื่อทำให้เราเชื่อฟังธรรมบัญญัติ
ของพระองค์ ท่านเปาโลกล่าวว่า ความชอบธรรมนี้แตกต่างจากอำนาจของ
ธรรมบัญญัติ จากนั้นท่านบอกเรามากขึ้นเกี่ยวกับอำนาจของการช่วยให้รอด
ใหม่นี้ ประการแรก อำนาจนี้ถูกเรียกว่า “ความชอบธรรมของพระเจ้า”
ซึ่งชื่อบ่งบอกว่าความชอบธรรมนี้มาจากพระเจ้าเท่านั้น ประการที่สอง เป็น
ความชอบธรรมที่พระเจ้าทรงจัดให้ และประการที่สาม เป็นความชอบธรรม
เดียวเท่านั้นที่พระเจ้าทรงยอมรับว่าเป็นอำนาจแท้ของการช่วยให้รอด

ความชอบธรรมนี้เป็นอำนาจแห่งการช่วยให้รอดของพระเยซู ซึ่งทรง
แสดงให้เห็นขณะที่พระองค์ดำเนินพันธกิจบนโลก พระเยซูทรงเสนอมอำนาจ
แห่งการช่วยให้รอดเดียวกันนี้ให้กับคนทั้งปวงผู้รับเอาโดยความเชื่อ เราไม่ได้
รับอำนาจแห่งการช่วยให้รอด หรือความชอบธรรมนี้เพราะว่าเราคู่ควรจะได้
รับเปล่าเลย เราได้รับอำนาจแห่งการช่วยให้รอดเพราะว่าเราต้องการจะรับ
พระเจ้าทรงใช้อำนาจแห่งการช่วยให้รอดเพื่อทำให้เราเป็นคนชอบธรรม
จำเพาะพระองค์

“ความชอบธรรมหมายถึงการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ ธรรมบัญญัติ
เรียกให้ทุกคนเชื่อฟัง และคนบาปเป็นหนี้การเชื่อฟังต่อธรรมบัญญัติ
แต่เขาไม่อาจเชื่อฟังธรรมบัญญัติด้วยตัวเอง วิธีเดียวที่สามารถทำได้
ตามธรรมบัญญัติกำหนดคือผ่านความเชื่อ โดยความเชื่อเขาสามารถนำ
ความดีของพระคริสต์ไปแสดงต่อพระบิดาเจ้า และพระเจ้าทรงรับชีวิต
อันสมบูรณ์ของพระคริสต์แทนที่ชีวิตของคนบาป ผลลัพธ์คือ บัดนี้

พระเจ้าสามารถรับดวงวิญญาณประจวบิตรของพระองค์ พระเจ้าสามารถให้อภัยและสร้างให้เขาชอบธรรมจำเพาะพระองค์ พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อคนบาปอย่างกับว่าเขาชอบธรรม และพระเจ้าทรงรักเขาเสมือนที่ทรงรักพระบุตรของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 367) คุณสามารถเรียนรู้ที่จะรับเอาความจริงอัศจรรย์นี้สำหรับตัวคุณเองอย่างไร (อ่านพระธรรมโรม 3:22)

ความเชื่อในพระเยซูคริสต์ควรมีมากกว่าความเชื่อในคำสอน และเป็นมากกว่าเพียงการรับเอาความจริงบางข้อเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตหรือการสิ้นพระชนม์ว่าเป็นความจริง ความเชื่อแท้ในพระเยซูคริสต์หมายถึง การรับพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เป็นผู้รับโทษทัณฑ์แทน และเป็นองค์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า และนั่นหมายถึงการไว้วางใจพระองค์ และถือรักษาพระบัญญัติสิบประการของพระองค์

วันอังคาร

ได้รับการยอมรับจากพระเจ้า (โรม 3:24)
ACCEPTED BY GOD

ท่านเปาโลกล่าวถึงอะไรใน โรม 3:24 คำกล่าวที่ว่า “พระเยซูคริสต์ทรงจ่ายค่าเพื่อปลดปล่อยเราเป็นอิสระ” หมายความว่าอย่างไร

ข้อพระคัมภีร์ที่ว่าเราถูกทำให้ชอบธรรมกับพระเจ้าผ่านพระคุณของพระองค์ พระคุณคือของประทานแห่งพระเมตตากรุณาของพระเจ้า ซึ่งนำไปสู่การให้อภัยบาป และอำนาจเหนือความบาป ดังนั้นแนวคิดที่ว่า “พระคุณของพระเจ้าทำให้เราชอบธรรมกับพระองค์” หมายความว่า “ทำให้เราชอบธรรม” ใน โรม 3:24 มาจากภาษากรีกคือ “Dikaiō” คำว่า “ไดไคโอ” หมายถึง “ทำให้คนหนึ่งถูกต้อง” กับพระเจ้า ในภาษากรีกคำ “ไดไคโอ” นี้ยังหมายถึง “ทำให้บริสุทธิ์” หรือ “ทำให้รู้ว่าคุณคนนั้นบริสุทธิ์” หรือ “ที่จะคิดว่าคนหนึ่งบริสุทธิ์” คำว่า “ไดไคโอ” มาจากรากศัพท์ภาษากรีกสองคำคือ: (1) “ไดไคโอซุเน” ซึ่งหมายถึง “การทำให้บริสุทธิ์” และ (2) “ไดไคโอมา” หมายถึง “สิ่งบริสุทธิ์ที่ต้องการ” ดังนั้นคำเหล่านี้แสดงให้เห็นความเชื่อมโยงใกล้ชิดระหว่าง “การทำให้ชอบธรรมกับพระเจ้า” และ “การทำให้บริสุทธิ์”

หรือจะกล่าวอีกอย่างได้ว่า “การทำให้ถูกต้องกับพระเจ้า” คือ “การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม” (Justification) และอีกวิธีหนึ่งอาจกล่าวได้ว่า “การถูกทำให้บริสุทธิ์” พระคัมภีร์ฉบับแปลบางฉบับไม่แสดงให้เห็นความเชื่อมโยงชัดเจนระหว่าง การทำให้ถูกต้องกับพระเจ้า และการทำให้บริสุทธิ์ แต่ท่านเปาโลต้องการให้เราเข้าใจว่า “เราได้รับการทำให้ชอบธรรมกับพระเจ้าเมื่อพระองค์ตรัสว่าเราบริสุทธิ์”

ก่อนจะได้รับการทำให้ถูกต้องกับพระเจ้า เราเต็มไปด้วยความบาป ผลลัพธ์คือ เราไม่เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า แต่ภายหลังที่เราถูกทำให้ถูกต้องแล้ว พระเจ้าทรงถือว่าเราบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงรับเรา

การได้รับการทำให้ถูกต้องกับพระเจ้า และกลายเป็นผู้บริสุทธิ์เกิดขึ้นผ่านพระคุณเท่านั้น พระคุณหมายถึงของขวัญ เป็นของขวัญแห่งพระเมตตาการุณาของพระเจ้า ซึ่งมาพร้อมกับการให้อภัย และอำนาจเหนือความบาป บัดนี้ลองจินตนาการถึงคนบาปคนหนึ่งรับเอาของขวัญจากพระเจ้า และกลายเป็นผู้ได้รับการช่วยให้รอด และพระคุณอนุญาตบุคคลนั้นให้คิดว่าตนบริสุทธิ์ แต่เราไม่สามารถทำอะไรเพื่อช่วยเราให้ถูกต้องกับพระเจ้า แต่เรารับเอาพระคุณเพราะความต้องการที่ยิ่งใหญ่ของเรา เราสิ้นหวังที่จะช่วยตัวเราให้รอดได้ ดังนั้นเราถูกสร้างให้ถูกต้องกับพระเจ้าผ่านพระเยซู เพราะพระองค์ได้ทรงจ่ายค่าไถ่ของเรา และปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ

การถูกทำให้ถูกต้องกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน ดังนั้นในขณะที่เดียวกันก่อนหน้านี้ คนบาปไม่ได้เป็นผู้บริสุทธิ์ หรือได้รับการต้อนรับไว้โดยพระเจ้า แต่ในช่วงเวลาต่อมา เขาหรือเธอถูกทำให้ถูกต้องและบริสุทธิ์สำหรับพระเจ้า

ตอนนี้ลองจินตนาการดู อึดใจหนึ่งเมื่อใครคนหนึ่งล้มลงและไถลห่างพระเจ้าไป แต่ไม่นานต่อมาเขาหันกลับมาหาพระองค์ เมื่อนั้นขั้นตอนการทำให้ถูกต้องกับพระเจ้าเริ่มต้นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง หนึ่งการทำให้ถูกต้องเป็นบางสิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละวันในชีวิตของคริสเตียน มันเป็นประสบการณ์ที่ทวนซ้ำในตัวเอง

ในพระธรรมโรม 3:25 ท่านเปาโลอธิบายเพิ่มขึ้นเกี่ยวกับ “ชาวดี” ที่พระเยซูทรงช่วยให้รอด ท่านกล่าวว่า “พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป โดยพระโลหิตของพระองค์” คำว่า “ถวายบูชา” (Sacrifice) มาจากภาษากรีกคือ “ฮิลาสเตอเรียน” คำนี้ถูกพบได้ในพระธรรมโรม 3:25 และ ฮีบรู 9:5 สองแห่งเท่านั้น

ในพระธรรมโรม 3:25 “ฮิลาสเตอเรียน” ถูกใช้ในความหมายว่า “พระเจ้าทรงเสนอจะทรงทำให้เราชอบธรรมกับพระองค์ และที่จะช่วยให้เราให้รอดผ่านทางพระคริสต์” แต่ในพระธรรมฮีบรู 9:5 คำภาษากรีก “ฮิลาสเตอเรียน” คำเดียวกันนี้ถูกแปลว่าเป็นจุด “พระที่นั่งแห่งพระกรุณา” หรือ “เหนือสถานที่ที่ความบาปถูกจ่ายค่าไถ่” พระที่นั่งแห่งพระกรุณาถูกพบในพลับพลาของพระคัมภีร์เดิม พลับพลาเป็นสถานที่ที่ชนอิสราเอลประกอบพิธีเผาสัตว์ถวายบูชา และเป็นที่มีสการพระเจ้า และพระที่นั่งแห่งพระกรุณาเป็นสัญลักษณ์ที่ชี้ไปยังการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ และพระสัญญาของพระเจ้าที่จะช่วยให้เรานั้น คำว่า “ฮิลาสเตอเรียน” หรือ “การถวายบูชา” ในโรม 3:25 ดูเหมือนจะกล่าวว่า “พระสัญญาทั้งหมดโดยพระที่นั่งแห่งพระกรุณาได้กลายเป็นจริงในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เพื่อเราบนไม้กางเขน เพราะจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูทรงกลายเป็น “วิถีของการช่วยให้เราให้รอด” ดังนั้นพระคัมภีร์ข้อนี้หมายถึงว่า พระเจ้าได้ทรงทำสิ่งทั้งปวงที่จำเป็นเพื่อช่วยให้เราให้รอด

พระธรรมโรม 3:25 ให้ความหมายเช่นกันว่า “พระเจ้าไม่ทรงลงโทษประชาชนซึ่งมีชีวิตอยู่ก่อนสมัยพระเยซูทรงมาเกิดบนโลกสำหรับความบาปของพวกเขา” ความบาปของเราเป็นสิ่งป้องกันเราไว้จากการยอมรับของพระเจ้า เราไม่สามารถทำอะไรได้เพื่อขจัดความบาปของเราออกไป แต่พระเจ้าทรงเตรียมหนทางที่จะนำความบาปของเราออกไป เส้นทางนั้นคือความเชื่อในพระโลหิตอันประเสริฐของพระเยซู

พระคัมภีร์บางฉบับแปลคำว่า “ไม่ทรงลงโทษ” ว่า “ทรงให้อภัยโทษ” การแปลของคำทั้งสองมาจากคำภาษากรีกคำเดียวกันคือ “พาระซิส” (paresis)

คำนี้ในภาษากรีกหมายถึง “การเข้าไป” หรือ “การผ่านไป” ตรงนี้คำว่า “การเข้าไป” ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่ทรงสนพระทัยต่อความบาปของเรา แต่เป็นว่า พระเจ้าสามารถข้ามความบาปในอดีต ด้วยเหตุใดหรือ เพราะว่าการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ได้จ่ายหนี้บาปให้คนทั้งมวลแล้ว ดังนั้น เหล่าผู้มีความเชื่อในอำนาจแห่งพระโลหิตของพระเยซู พระเยซูจะทรงขจัดความบาปของพวกเขาออกไป

มีความจริงสำคัญอะไรที่ท่านเปาโลแสดงให้เห็นใน พระธรรมโรม 3:26, 27

ไม้กางเขนอนุญาตให้พระเจ้าเรียกคนบาปว่า “บริสุทธิ์” และอนุญาตให้พระเจ้าปรากรูปอย่างชอบธรรมและยุติธรรมต่อหน้าผู้คนที่พระองค์ทรงสร้างไว้ในโลกอื่นๆ ที่ไม่เคยทำบาป ดังนั้นซาตานไม่อาจกล่าวหาพระเจ้าว่าไม่ยุติธรรม ไม้กางเขนเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าข้อกล่าวหาของซาตานผิด

ไม่สงสัยเลย ซาตานเคยคิดว่าพระเจ้าจะทรงทำลายโลกหลังจากมนุษย์ได้ทำบาป แต่แทนที่จะทำเช่นนั้นพระเจ้าทรงส่งพระบุตรคือพระเยซูมาบังเกิด และสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด สิ่งนี้บอกเราว่าพระองค์ทรงมีพระลักษณะเช่นไร

วันพฤหัสบดี “ไม่! ได้รอดโดยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ” (โรม 3:28)
“NOT SAVED BY OBEYING THE LAW”

อ่านพระธรรมโรม 3:28 กล่าวชัดเจนว่า “เพราะเราเห็นว่าคนหนึ่งคนใดจะถูกชำระให้ชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ” และเราไม่ได้ “รับความรอดโดยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ” แต่พระคัมภีร์ข้อนี้ยังหมายความว่าเราไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังธรรมบัญญัติใช้ใหม่ ให้เหตุผลสำหรับคำตอบของเรา

เพียงให้เข้าใจอย่างกระจ่าง คำว่า “ธรรมบัญญัติ” ท่านเปาโลได้พูดถึงในพระธรรมโรม 3:28 หมายถึงธรรมบัญญัติทุกหมวดในพระคัมภีร์เดิม ตอนนี

จินตนาการ ชาวฮิวพายยามอย่างหนักที่จะเชื่อฟังธรรมบัญญัติเหล่านั้น ในตอนสุดท้าย การเชื่อฟังของเขาหรือเธอ ไม่ทำให้เกิดความแตกต่าง เพราะเหตุใด เพราะว่าเขาหรือเธอไม่อาจทำตนให้ “ชอบธรรม” ต่อพระพักตร์พระเจ้าได้หากปราศจากพระเยซูผู้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พระเมสสิยาห์คือ “พระองค์นั้นที่พระเจ้าทรงเลือกสรร” พระเจ้าทรงเลือกพระองค์เป็นผู้จัดการความบาปของเราออกไป

โรม 3:28 เป็นวิธีการพูดของท่านเปาโลว่า เพราะพระเมสสิยาห์เราจึงไม่มีอะไรที่จะคูดัดได้ ด้วยว่าเราทั้งหลายรอดได้โดยความเชื่อเพียงสถานเดียว ตอนนี้อหากเราสามารถทำสิ่งที่ถูกต้องกับพระเจ้าได้ผ่านการกระทำดี อย่างนี้เราสามารถอดอ้างได้ แต่เราทั้งหลายถูกทำให้ชอบธรรมได้ผ่านความเชื่อในพระเยซูเท่านั้น ด้วยเหตุนี้การสรรเสริญทั้งหมดเป็นของพระเจ้า เพราะพระเจ้าองค์เดียวทำให้คนบาปทั้งปวงชอบธรรมต่อพระพักตร์ของพระองค์ได้

เอลเลน จี. ไวท์ ให้คำตอบที่น่าสนใจต่อคำถามนี้ “การถูกทำให้ชอบธรรมต่อพระเจ้าหมายความว่าอะไร” นางเขียนว่า “เป็นงานของพระเจ้าผู้วางสง่าราศีของมนุษย์ในผงคลี” พระองค์ทำสิ่งนี้แทนมนุษย์ผู้ไม่มีอำนาจทำสิ่งนี้ได้ด้วยตัวเอง” (เอลเลน จี. ไวท์, *Testimonies to Ministers and Gospel*, หน้า 456)

การเชื่อฟังธรรมบัญญัติไม่สามารถขจัดความบาปทั้งปวงในอดีตได้ การถูกทำให้ชอบธรรมเฉพาะพระเจ้าไม่ใช่สิ่งใดๆ ที่เราควรค่าแก่การได้มา เราได้รับมาโดยความเชื่อในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์บนไม้กางเขนเท่านั้น เราสามารถพูดได้ว่าการเชื่อฟังธรรมบัญญัติไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับ การถูกทำให้ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า การถูกทำให้ชอบธรรมเฉพาะพระเจ้าโดยความเชื่อหมายความว่า เราถูกทำให้บริสุทธิ์หรือถูกทำให้ชอบธรรมโดยปราศจากการกระทำใดๆ เพื่อจะได้มา เพราะนั่นเป็นของประทาน และไม่มีอะไรในตัวเราที่ควรแก่การได้มาเช่นกัน

แต่มีคริสเตียนจำนวนไม่น้อยเข้าใจถ้อยคำของท่านเปาโลที่กล่าวในพระธรรมโรม 3:28 ผิดไป พวกเขายังให้ความสำคัญบางประการเรื่องการ

เชื่อฟัง “ธรรมเนียมปฏิบัติสิบประการ” แม้พวกเขาจะกล่าวว่า สิ่งทั้งหมดที่คนหนึ่ง ต้องทำคือความเชื่อ โดยการทำเช่นนั้นพวกเขาอ่านข้อเขียนของท่านเปาโล ผิดไปอย่างสิ้นเชิง ในพระธรรมโรม และที่อื่นๆ ในพระคัมภีร์ ท่านเปาโลให้ ความสำคัญยิ่งใหญ่เรื่องการเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติสิบประการ พระเยซูทรง ทำด้วย และท่านยากอบก็เช่นกัน (มัทธิว 19:17; โรม 2:13; ยากอบ 2:10, 11; วิวรณ์ 14:12) เป็นความจริง การเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติไม่ได้ทำให้เรา “ชอบธรรม” กับพระเจ้า แต่จุดที่ท่านเปาโลเน้นตรงนี้คือบุคคลผู้ถูกทำให้ชอบธรรมกับ พระเจ้าแล้วยอมเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า ข้อเท็จจริงคือ บุคคลเช่นนี้ เท่านั้นที่สามารถเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าได้

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ธรรมเนียมปฏิบัติไม่สามารถจัดการลงโทษผลลัพธ์จากความบาปได้ กระนั้นธรรมเนียมปฏิบัติชี้ไปยังความผิดของคนบาป แต่พระคริสต์ทรงสัญญาที่จะ อภัยบาปทั้งหมดของผู้ที่หันหลังให้ความบาป พวกเขาจะต้องรับพระกรุณาคุณ ของพระองค์ ความรักของพระเจ้าเสนอการอภัยบาปให้ดวงวิญญาณที่เชื่อที่ รู้สึกเศร้าเสียใจกับความบาปของเขาหรือเธอ ตราบาปที่เกิดกับดวงวิญญาณ สามารถถูกล้างออกไปด้วยพระโลหิตที่หลั่งออกบนไม้กางเขน พระเยซูทรง เท่าเทียมกับพระบิดา แต่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราโดยไม่ลังเลใดๆ พันธกิจของพระคริสต์รวมทั้งพระชนม์ชีพของพระองค์ ความเจ็บปวดรวดร้าว ของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ การเป็นคนกลางระหว่างเราและ พระบิดา พันธกิจทั้งหมดนี้้นำการสรรเสริญ และเกียรติยศมาให้แก่ธรรม- บัญญัติ” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages, เล่ม 1, หน้า 371*)

“ชีวิตที่บริสุทธิ์ของพระคริสต์ตั้งโดดเด่นแทนที่ความบาปในอดีตของท่าน และท่านเป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์พระเจ้าเสมือนท่านไม่เคยทำบาปมา ก่อน” (เอลเลน จี. ไวท์, *เคล็ดลับแห่งความสุข, หน้า 62*)

“ท่านเปาโลกล่าวว่า “เราไม่ได้รับความรอดโดยการเชื่อฟังธรรม- บัญญัติ” (โรม 3:18) และในข้อพระคัมภีร์เดียวกัน ท่านเปาโลกล่าวว่าเหล่า ผู้เชื่อถูก “ทำให้ชอบธรรมกับพระเจ้าเพราะความเชื่อของพวกเขา” สังกะ

ท่านเปาโลไม่ได้พูดว่า “ผลงานแห่งความเชื่อของพวกเขาหรือพระคุณ” เพราะสำหรับผู้ที่ประกอบการดี ไม่เชื่อว่าการทำดีของพวกเขาทำให้เขาชอบธรรมกับพระเจ้า แต่ขณะที่พวกเขาประกอบการดี พวกเขาต้องการทำให้ชอบธรรมกับพระเจ้าโดยความเชื่อ ตอนนี้สิ่งที่เปาโลหมายถึงคือ “โดยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ” คือสิ่งเหล่านั้น ที่เฉพาะบางคนกระทำไปเพื่อทำให้พวกเขาชอบธรรมกับพระเจ้า คนเหล่านี้รู้สึกว่าคุณภาพวิเศษจากสิ่งที่คุณทำ พวกเขาไม่ต้องการทำให้ชอบธรรมกับพระเจ้า แต่พวกเขาต้องการอวดว่า พวกเขาถูกทำให้วิเศษผ่านการกระทำของพวกเขาเอง” (มาร์ติน ลูเธอร์, *Commentary on Romans*, หน้า 80)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับสัปดาห์นี้อีกครั้งหนึ่ง ใช้ถ้อยคำของเราเอง เขียนหนึ่งย่อหน้าอธิบายว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มีความหมายต่อเราอย่างไร และแบ่งปันสิ่งที่เราเขียนกับชั้นเรียนวันสะบาโต
2. อ่านข้ออ้างอิงของท่านมาร์ติน ลูเธอร์ อีกครั้งหนึ่ง เหตุใดความจริงเกี่ยวกับ “การทำให้ชอบธรรมต่อพระเจ้า” นำท่านให้ทำในสิ่งที่ท่านได้ทำ เหตุใดการเข้าใจสิ่งนี้จึงสำคัญมากสำหรับเราในปัจจุบันนี้
3. ปัจจุบันนี้ เราจะเป็นเจ้าของความจริงอันยิ่งใหญ่ที่เปาโลและมาร์ติน ลูเธอร์ สอนเกี่ยวกับการทำให้ชอบธรรมและรอดโดยความเชื่อได้อย่างไร

บทที่ 5

ความเชื่อของท่านอับราฮัม

The Faith Of Abfaham

วันที่ 28 ตุลาคม - 3 พฤศจิกายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 15:6; 2 ซามูเอล บทที่ 11, 12; โรม 3:20, 31;

โรม 4:1-17; กาลาเทีย 3:21-23; 1 ยอห์น 3:4

ข้อควรจำ

“ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างธรรมบัญญัติด้วยความเชื่อหรือเปล่าเลย เรายังชูธรรมบัญญัติขึ้นอีก” (โรม 3:31)

พระธรรมโรม บทที่ 4 ลงลึกถึงแก่นของคำสอนที่ว่า “ความรอดเป็นมาโดยความเชื่อเท่านั้น” ความจริงข้อนี้เป็นหัวใจของการปฏิรูปโปรเตสแตนต์ การปฏิรูปโปรเตสแตนต์เป็นการปลุกให้ตื่นด้านศาสนาครั้งใหญ่ในช่วงต้นของศตวรรษที่ 16 คือหลังปี ค.ศ. 1500 เป้าหมายหลักของการปฏิรูปคือการปรับปรุงหลักคำสอนของคริสตจักรคาทอลิกให้ดีขึ้น แต่การเปลี่ยนแปลงกลายเป็นการสถาปนาคริสตจักรโปรเตสแตนต์ นับถึงปีนี้ ค.ศ. 2017 คริสตจักรโปรเตสแตนต์ก่อตั้งมาครบ 500 ปีพอดี (จากปี ค.ศ. 1517) บุคคลผู้เริ่มต้นการปฏิรูปคริสตจักรโปรเตสแตนต์คือ ท่านมาร์ติน ลูเธอร์

ในพระธรรมโรม บทที่ 4 ท่านเปาโลใช้ท่านอับราฮัมเป็นตัวอย่างยิ่งใหญ่ที่สุดของคนที่มีริสุทซ์ แต่ท่านอับราฮัมยังต้องการได้รับความรอดโดยพระคุณ พระคุณคือของประทานแห่งความกรุณา การให้อภัยบาปและอำนาจเหนือความบาปของพระเจ้า ท่านเปาโลไม่ปล่อยให้เรามีช่องว่างสำหรับผู้อ่านของท่านให้เข้าใจผิดเกี่ยวกับ “พระคุณ” ท่านอับราฮัมไม่อาจได้รับ

ความรอดจากการกระทำของท่านเองหรือโดยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ แต่ท่าน
อับราฮัมต้องได้รับความรอดโดยพระคุณ และเช่นเดียวกับคนอื่นๆ ทุกคน

ในพระธรรมโรม บทที่ 4 ท่านเปาโลเขียนส่วนสำคัญแห่งแผนการของ
พระเจ้าเพื่อจะช่วยให้รอด: (1) พระสัญญาแห่งพระคุณ (2) คำตอบของเรา
ที่ให้ต่อพระสัญญานั้น และ (3) การประกาศของพระเจ้าที่เหล่าผู้เชื่อในพระเยซู
ถูกทำให้ชอบธรรมกับพระเจ้า

ท่านเปาโลพิสูจน์การที่เราได้รับความรอดโดยความเชื่อเท่านั้น เหมือน
ข้อพิสูจน์ในความจริงข้อนี้ โดยท่านได้กล่าวทบทวน พระธรรมปฐมกาล 15:6
ตรงนี้ ซึ่งอยู่ในช่วงต้นๆ ของหน้าพระคัมภีร์ เราพบคำสอนที่ว่า เราถูกทำให้
ชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าผ่านความเชื่อเท่านั้น

วันอาทิตย์ **ธรรมบัญญัติ** (โรม 3:31) THE LAW

อ่านพระธรรมโรม 3:31 ความจริงยิ่งใหญ่ที่เปาโลแสดงให้เห็น
จากพระคัมภีร์ข้อนี้คืออะไร และเพราะเหตุใดจึงสำคัญสำหรับชาวแอด-
เวนติส

ในพระคัมภีร์ข้อนี้ ท่านเปาโลกล่าวชัดเจนมากกว่า ความเชื่อไม่ได้ทำ
ให้ธรรมบัญญัติสิ้นสุดลง แม้แต่เหล่าผู้เชื่อฟังธรรมบัญญัติทั้งหมดในพระคัมภีร์
เดิมก็ไม่เคยได้รับความรอดโดยธรรมบัญญัติ ศาสนาของพระคัมภีร์เดิมเป็นมา
อย่างไม่เปลี่ยนแปลงเหมือนกับพระคัมภีร์ใหม่ พระคัมภีร์ทั้งสองภาคสอนว่า
เราได้รับความรอดโดยของประทานของพระเจ้าแห่งความรักและพระกรุณาธิคุณ

อ่านพระธรรมโรม 4:1-8 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าใน
พระคัมภีร์เดิมสอนว่า ความรอดเป็นมาโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว

เรื่องราวในพระธรรมปฐมกาล บทที่ 15 แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงถือ
ว่าท่านอับราฮัมถูกทำให้ชอบธรรมกับพระองค์ เพราะอะไร เพราะว่าท่าน
อับราฮัม “เชื่อในพระเจ้า” (โรม 4:3) และดังนั้นเราเห็นว่าพระคัมภีร์เดิมสอน
เรื่อง ความชอบธรรมโดยความเชื่อเช่นกัน ความชอบธรรมโดยความเชื่อเป็น

อำนาจของพระเจ้าที่จะทำให้พวกเขาชอบธรรมต่อพระองค์ พระเยซูทรงเสนออำนาจแห่งความรอดแก่คนทั้งปวงผู้จะรับเอาโดยความเชื่อ และของประทานนี้รวมไปถึงอำนาจที่จะเชื่อฟังธรรมบัญญัติ อย่างที่เราได้เรียนรู้ ความชอบธรรมหมายถึงที่จะเชื่อฟังธรรมบัญญัติ ดังนั้นแนวคิดที่มีผู้ถามในเรื่องนี้ว่า “ความเชื่อทำลายธรรมบัญญัติใช่ไหม” เป็นแนวคิดที่ผิดโดยสิ้นเชิง” (โรม 3:31)

คำว่า “ทำลาย” มาจากภาษากรีกว่า “คาตาร์เกโอ” (katargeo) หมายถึงสาเหตุที่ทำให้บางสิ่งสูญเสียบรรยากาศไป แต่พระคัมภีร์เดิมไม่ได้สอนว่าความเชื่อเป็นเหตุให้พระบัญญัติสูญเสียบรรยากาศไป แต่กลับสอนว่าเราทั้งหลายรอดโดยความเชื่อผ่านความรักและพระกรุณาคุณของพระเจ้า ความรักและพระกรุณาคุณของพระเจ้าถูกสอนในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม ยกตัวอย่างเช่น สัตวบูชาที่ชาวยิวใช้ในแผนของการนมัสการ สอนคนบาปทั้งหลายว่า พวกเขาได้รับความรอดด้วยการสิ้นพระชนม์แทนคนบาปของพระคริสต์

ตัวอย่างเรื่องความรัก และพระกรุณาคุณของพระเจ้า สามารถอธิบายได้จากการที่กษัตริย์ดาวิดได้รับการอภัยบาปหลังจากที่ได้ทำบาปต่อนางบัทเชบา แนนอนการเชื่อฟังธรรมบัญญัติไม่ได้ช่วยกษัตริย์ดาวิด ยิ่งกว่านั้น ท่านละเมิดพระบัญญัติหลายข้อ ตอนนีถ้กษัตริย์ดาวิดวางใจธรรมบัญญัติให้ช่วยท่านจะได้ไหม ไม่ได้แน่นอน ถ้าอย่างนั้นท่านกษัตริย์ดาวิดจะไม่ได้รับความรอดเลย

ท่านเปาโลชี้ท่านดาวิดเป็นตัวอย่างของ การทำให้บริสุทธิ์ (justification) แห่งความเชื่อ การทำให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อเป็นคำสอนว่า เราถูกทำให้ชอบธรรมกับพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ การที่พระเจ้าให้อภัยกษัตริย์ดาวิดแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงทำการด้วยความรัก และพระกรุณาในภาคปฏิบัติ

คุณได้ความหวังอะไรจากเรื่องของกษัตริย์ดาวิด (2 ซามูเอล บทที่ 11, 12; เพลงสดุดี บทที่ 51) มีบทเรียนอะไรตรงนี้ที่คริสตจักรควรปฏิบัติต่อผู้ที่ตกลงไปในความบาป

ในพระธรรมโรม บทที่ 4 เปาโลเข้าสู่สิ่งที่เป็หัวใจของการเชื่อมโยงเรากับพระเจ้า ให้เราทำความเข้าใจให้กระจ่างอันดับแรกให้แสดงถึงสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับการเชื่อมโยงนี้ ยกตัวอย่าง ลองจินตนาการเหล่าคนที่คิดว่าพวกเขาสามารถทำอะไร เพื่อแลกกับความรักและพระคุณของพระเจ้า จินตนาการพวกเขาารู้สึกว่าต้องดำเนินชีวิตบริสุทธิ์เป็นสิ่งแรก ก่อนที่พวกเขาจะได้รับการต้อนรับจากพระเจ้า แน่หนอนพวกเขาจะพึงวางใจในผลงานของพวกเขาเองเพื่อนำไปสู่ความรอด บ่อยครั้งเราตกอยู่ในอันตรายของการให้คุณค่าแก่ตัวเราเองในประสบการณ์ด้านศาสนา ซึ่งสิ่งนั้นควรเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่เราต้องการ

แต่เราจะได้รับความรอด ถ้าเราเข้าใจว่าการทำให้ชอบธรรมกับพระเจ้าเป็นของประทาน เราไม่ได้ทำอะไรเพื่อแลกมันมา และเราไม่คู่ควรจะได้รับความจริงทำให้ง่ายกว่าหากเราจะตั้งความนึกคิดของเราให้พึ่งในพระกรุณาคุณของพระเจ้า แทนที่จะพึ่งพาในตัวเราเอง! และในตอนสุดท้ายใครเป็นผู้ควรแสดงความดีของพระเจ้าให้เป็นที่ประจักษ์ เหล่าผู้คิดแต่เรื่องคุณค่าตัวเองหรือผู้ถวายนวจิตของพวกเขาแต่พระเจ้า

อ่านพระธรรมโรม 4:6-8 ท่านเปาโลกล่าวอะไรเพิ่มเติมในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เกี่ยวกับการทำให้ชอบธรรมต่อพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ

“คนบาปต้องมาหาพระคริสต์ด้วยความเชื่อ พวกเขาต้องรับเอาอำนาจของพระคริสต์เพื่อทำตัวเองให้ถูกต้องต่อพระเจ้า พระคริสต์เสด็จมายังโลกนี้เพื่อสร้างเส้นทางสำหรับคนบาป เพื่อเขาจะวางความบาปทั้งหลายของเขาบนพระองค์และรับการอภัยบาปนั้น ในทำนองนี้ชีวิตอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์จะเพิ่มเติมเข้าไปในบันทึกชีวิตของคนบาป จากนั้นเขาจะกลายเป็นสมาชิกในครอบครัวแห่งสวรรค์” (เอลเลน จี. วัตต์, *Selected Messages, เล่ม 1, หน้า 215*)

ท่านเปาโลอธิบายว่าการได้รับความรอดโดยความเชื่อไม่ใช่เฉพาะชาวยิว แต่เป็นของประทานสำหรับชาวต่างชาติเช่นกัน ชาวต่างชาติคือคนที่

ไม่ใช่ชาวยิว (โรม 4:9-12) ที่จริง ท่านอับราฮัมเองก็ไม่ใช่ชนชาติยิว เพราะบรรพบุรุษของท่านเป็นชาวต่างชาติ (โยชูวา 24:2) ชาวต่างชาติคือผู้คนที่เชื่อในเทพเจ้า (many gods) หลายองค์ ดังนั้นจึงไม่มีชนชาติยิวก่อนสมัยท่านอับราฮัม หนึ่งท่านอับราฮัมถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อในพระเจ้า (ปฐมกาล 15:6) ก่อนที่ท่านจะเข้าสู่หนัด ดังนั้นท่านอับราฮัมกลายเป็นบิดาของเหล่าคนทั้งหลายที่ไม่ได้เข้าพิธีสัณฑ์และคนที่เข้าพิธีสัณฑ์ สำหรับท่านเปาโล ท่านอับราฮัมเป็นตัวอย่างยิ่งใหญ่ของการที่แผนการของพระเจ้าเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายโดยไม่เลือกเชื้อชาติ ในท่านองเดียวกัน การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์สำหรับชาวโลกทั้งมวลที่อาศัยอยู่ทุกแห่งหน (ฮีบรู 2:9)

ไม้กางเขนบอกเราว่า มนุษย์แต่ละคนมีค่าเท่ากัน ดังนั้นการที่ชนชาติหนึ่งไม่ชอบชนชาติอื่น ๆ จึงเป็นเรื่องที่ผิดมาก

วันอังคาร

พระสัญญา (โรม 4:14-17)

THE PROMISE

ในช่วงนี้ของปี ค.ศ. 1517 เมื่อ 500 ปีที่แล้ว ท่านมาร์ติน ลูเธอร์ ได้ปิดถ้อยแถลงแห่งหลักข้อเชื่อที่ไม่เห็นพ้องกับหลักข้อเชื่อของคริสตจักรคาทอลิก 95 ข้อที่ประตูโบสถ์ “วิตเดนเบิร์ก” ในประเทศเยอรมัน สิ่งที่น่าสนใจคือหัวข้อศึกษาสำหรับวันนี้มุ่งเข้าสู่ใจกลาง “การได้รับความรอดโดยความเชื่อ” ว่ามีความหมายอย่างไร

ในพระธรรมโรม 4:13 ท่านเปาโลเริ่มต้นคำสอนของท่านในหัวข้อ “ความชอบธรรมโดยความเชื่อ” คำสอนนี้คือ การเชื่อว่าพระเจ้าทรงให้เราเป็นคนชอบธรรมเฉพาะพระองค์ และพระองค์จะทรงประทานอำนาจให้เราเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระองค์ ท่านเปาโลต้องการสร้างคำสอนของพระเจ้าโดยพื้นฐานของพระคัมภีร์เดิม ดังนั้นท่านเปาโลใช้เรื่องของท่านอับราฮัมเป็นตัวอย่าง ชาวยิวทั้งมวลรับท่านอับราฮัมเป็นบรรพบุรุษของพวกเขา บัดนี้เราได้เรียนรู้ว่าท่านอับราฮัมได้ถูกนับเป็นผู้ชอบธรรมสำหรับพระเจ้า แต่การได้รับความรอดของท่านไม่ได้มาจากธรรมบัญญัติ “เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัม

และลูกหลานของท่านที่ว่า จะได้ทั้งพิภพเป็นมรดก นั้นไม่ได้มาโดยธรรมบัญญัติ แต่มาโดยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ” (โรม 4:13)

อ่านพระธรรมโรม 4:14-17 และ กาลาเทีย 3:7-9 ท่านเปาโลกล่าวต่อเรื่องในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เพื่อแสดงให้เห็นความสำคัญของพระคัมภีร์เดิมที่สอนว่า ผู้ติดตามพระเจ้าได้รับความรอดโดยความเชื่อ เหตุใดท่านเปาโลจึงกล่าวเช่นนั้น

เป็นสิ่งสำคัญที่ให้ระลึกว่า ท่านเปาโลกำลังเขียนจดหมายฝากถึงใคร ท่านกำลังเขียนถึงผู้เชื่อชาวยิว ชาวยิวให้ความสนใจในพระคัมภีร์เดิมเต็มที่และมีชาวยิวจำนวนมากเชื่อว่า การได้รับความรอดเป็นผลลัพธ์ของการที่พวกเขาถือรักษาธรรมบัญญัติได้ดีเพียงใด แต่พระคัมภีร์เดิมไม่ได้สอนแนวคิดนี้

ท่านเปาโลต้องการแก้ไขสิ่งผิดในความคิดของพวกเขา ดังนั้นท่านให้เหตุผลว่า ท่านอับราฮัมไม่ได้รับพระสัญญาของพระเจ้าโดยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ แต่เป็นว่าท่านอับราฮัมได้รับโดยความเชื่อ ท่านได้รับสิ่งดังกล่าวแม้ก่อนธรรมบัญญัติได้ประทานให้ชนอิสราเอลผ่านท่านโมเสสที่ภูเขาซีนาย สมัยของท่านอับราฮัม หนังสือของท่านโมเสส (ที่เรียกว่า “โทราห์” คือหนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิม) ยังไม่ถูกเขียนขึ้น และแผนการนมัสการ (พิธีในพลับพลา) ของชาวยิวยังไม่ได้เกิดขึ้นเช่นกัน หลักฐานนี้ชัดเจน ดังนั้นทางเดียวสำหรับท่านอับราฮัมคือ ท่านได้รับเอาพระสัญญาของพระเจ้าโดยความเชื่อ

ท่านเปาโลกล่าวว่า การพยายามที่จะรับพระสัญญาของพระเจ้าผ่านการถือธรรมบัญญัติจะทำให้ความเชื่อไร้ประโยชน์ คำกล่าวของท่านเปาโลแข็งแกร่ง แต่แนวคิดหลักของท่านเปาโลตรงนี้คือ “ความเชื่อนำไปสู่ความรอด” และธรรมบัญญัติสำแดงให้เรามองเห็นความผิดของเรา ดังนั้นเป็นการเปล่าประโยชน์ที่พยายามจะรับความรอดใน “สิ่งเดียวกับที่แสดงให้เรามองเห็นความผิดของเรา” เราทั้งปวงได้ละเมิดธรรมบัญญัติ ดังนั้นเราทั้งหลายต้องการสิ่งที่ท่านอับราฮัมต้องการ: คืออำนาจการช่วยให้รอดของพระเยซู ซึ่งประทานให้เราโดยความเชื่อ ความจริงนี้ได้เป็นจุดเริ่มต้นการปฏิรูปโปรเตสแตนต์ การปฏิรูปโปรเตสแตนต์เป็นการปลุกให้เกิดการตื่นตัวด้านศาสนาครั้งยิ่งใหญ่ในปี ค.ศ. 1517

ท่านเปาโลแสดงให้เห็นว่า การปฏิบัติของพระเจ้าต่อท่านอับราฮัมเป็นการพิสูจน์ว่าการได้รับความรอดเป็นมาผ่านพระสัญญาแห่งพระคุณ ไม่ได้เป็นผ่านธรรมบัญญัติ ดังนั้นความจริงนี้หมายความว่าชาวยิวจำเป็นต้องหยุดไว้ว่างใจในการทำงานของพวกเขา ให้เป็นตัวนำไปสู่ความรอด แทนที่จะเชื่อเช่นนั้น พวกเขาจำเป็นต้องรับเอาพระสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับท่านอับราฮัม พระสัญญานี้ได้เป็นจริงในการเสด็จมาของพระเยซู สิ่งที่เป็นจริงสำหรับชาวยิวในสมัยของท่านเปาโล เป็นจริงสำหรับเราในปัจจุบัน “การดี” ของเราไม่สามารถทำให้เราเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระเจ้าได้

“ศาสนาเทียมเท็จทั้งปวงตั้งแนวคิดว่ามันช่วยพวกเขาเองได้โดยการทำงานของพวกเขาเอง เหล่าผู้เชื่อในคำสอนเทียมเท็จนี้ไม่มีอำนาจต่อต้านความบาป” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 35, 36) ข้ออ้างอิงนี้ให้ความหมายอะไร

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:21-23 ตามที่แสดงให้เห็นในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ท่านเปาโลอธิบายการเชื่อมโยงระหว่างธรรมบัญญัติและความเชื่ออย่างไร

บัดนี้ ถ้าเคยมีธรรมบัญญัติหมวดใดสามารถให้ชีวิตแก่บุคคลผู้เชื่อฟังจะมีอะไรเกิดขึ้น อย่างนั้นธรรมบัญญัติของพระเจ้าคงบอกไว้ให้ทราบ แต่ท่านเปาโลกล่าวว่าไม่มีธรรมบัญญัติใดสามารถให้ชีวิต แม้แต่ธรรมบัญญัติของพระเจ้า เพราะเหตุใด เพราะว่ามนุษย์ทุกคนมีความบาปจากการละเมิดธรรมบัญญัติ ดังนั้นไม่มีใครสามารถสร้างความชอบธรรมต่อพระพักตร์ของพระเจ้าด้วยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ

แต่พระสัญญาแห่งความเชื่อปลดปล่อยคนทั้งปวงที่เชื่อ พระสัญญานี้ถูกสำแดงให้เห็นภาพเต็ม ผ่านพระคริสต์ พระองค์สำแดงให้เห็นว่า ความเชื่อให้อิสระแก่คนทั้งปวงที่เชื่อจาก “การถูกจองจำไว้” โดยธรรมบัญญัติ (กาลาเทีย 3:23) ความหมายของ “การถูกจองจำ” โดยธรรมบัญญัติคืออะไร ท่านเปาโล

ใช้ถ้อยคำบรรยายให้มองเห็นภาพ ว่าธรรมเนียมปฏิบัติทำหน้าที่เป็น “ผู้คุมในเรือนจำ” ธรรมเนียมปฏิบัติแสดงให้เห็นความบาปของเรา เรา “ถูกจองจำไว้” โดยความรู้สึกผิดของเรา และถูกตัดสินโทษประหารให้ตาย แต่พระสัญญาแห่งความเชื่อในพระเยซูปลดปล่อยเราเป็นอิสระจากความรู้สึกผิดในเรือนจำแห่งการสำนึกผิด ความบาป และความตาย อีกทั้งปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระเพื่อจะได้รับความรักและพระคุณของพระเจ้าโดยการเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติ ธรรมเนียมปฏิบัติกลายเป็นภาระหนักเมื่อถูกสอนโดยปราศจากพระเมตตา หรือการเชื่อในอำนาจของพระเจ้าเพื่อเอาชนะการสงครามเหนือความบาป ดังนั้นเราต้องมีความรัก และพระกรุณาของพระเจ้า หากไม่เราจะไม่สามารถได้รับการปลดปล่อยจากความรู้สึกผิดจากการละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติแห่งความบาป

พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถทำให้เราชอบธรรมกับพระองค์ พระองค์เท่านั้นที่สามารถประทานฤทธานุภาพให้เรา มีชัยชนะเหนือความบาปได้ ฤทธานุภาพนี้คือพระคุณซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อในพระองค์ เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่า การดำเนินกับพระเจ้าของเรานั้นตั้งอยู่บนคำสอนนี้

วันพฤหัสบดี   **ธรรมเนียมปฏิบัติและความบาป (1 ยอห์น 2:3-6)** THE LAW AND SIN

บางคนเชื่อว่าความรักและพระกรุณาคุณของพระเจ้าปลดปล่อยเราจากความจำเป็นต้องเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติ เหล่าผู้ที่มีความเชื่อตามแนวคิดนี้ ทบทวนข้อพระคัมภีร์เจาะจงบางข้อ เพื่อพิสูจน์คำสอนของพวกเขา แต่คำสอนนี้เป็นการตั้งแนวคิดเกี่ยวกับพระเจ้าที่เป็นเท็จ

พระธรรม 1 ยอห์น 2:3-6; 1 ยอห์น 3:4 และโรม 3:20 กล่าวถึงการเชื่อมโยงระหว่างธรรมเนียมปฏิบัติและความบาปอย่างไร

ตอนนี้ให้เราจินตนาการว่า ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าถูกทำให้ “ไร้ประโยชน์” (โรม 3:31) จริงหรือ อย่างนั้นเราต้องถามว่า “ทำไมการโกหก การฆาตกรรมและการลักขโมยยังคงเป็นสิ่งผิด” ถ้าหากธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า

ได้รับการเปลี่ยนแปลงแล้ว เช่นนั้นความหมายของคำว่า “ความบาป” ต้องถูกเปลี่ยนแปลงด้วย หรือถ้าธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าถูกเลิกแล้ว อย่างนั้นก็จะเป็นความบาปอีกต่อไปเช่นกัน ใครเชื่อว่าโลกนี้ไม่มีความบาปอีกต่อไป อ่านพระธรรม 1 ยอห์น 1:7-10 และ ยากอบ 1:14, 15

พระคัมภีร์ใหม่เสนอธรรมเนียมปฏิบัติและข่าวดี ธรรมเนียมปฏิบัติแสดงให้เห็นว่าอะไรคือความบาปส่วน “ข่าวดี” ซึ่งให้เห็นการเยียวความบาปนั้น การเยียวสำหรับความบาปคือ การสิ้นพระชนม์และการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู ดังนั้นลองจินตนาการ หากไม่มีธรรมเนียมปฏิบัติ นั้นหมายถึงไม่มีความบาปใช้ใหม่ อย่างนี้เราจำเป็นต้องถาม “เราจะได้รับความรอดจากอะไร” คำตอบแสดงให้เห็นว่า ธรรมเนียมปฏิบัติช่วยให้เข้าใจวัตถุประสงค์ของข่าวดีและธรรมเนียมปฏิบัติสามารถทำได้เพราะเราต้องมีความเชื่อต่อเนื้องเท่านั้น

แต่มีคนพูดว่าไม้กางเขนทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติไร้ประโยชน์ ช่างเป็นความคิดที่แปลกแท้ เพราะจะว่าไป พระเยซูต้องเสด็จลงมาสิ้นพระชนม์เพราะเราทั้งมวลละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนแสดงให้เห็นว่า ธรรมเนียมปฏิบัติไม่อาจเปลี่ยนแปลง หรือโยนทิ้งไป พระเจ้าไม่ทรงทำทั้งสองสิ่ง ก่อนพระคริสต์สิ้นพระชนม์บนกางเขน ดังนั้นเหตุใดพระองค์ไม่โยนธรรมเนียมปฏิบัติทิ้งไป หรือทำการเปลี่ยนแปลงในภายหลังเหตุใดพระองค์ไม่เพียงประกาศลบล้างธรรมเนียมปฏิบัติภายหลังอาดัมและเอวาได้ทำบาป เช่นนั้นพระเจ้าจะได้ช่วยมนุษย์จากการต้องทนทุกข์ทรมานจากการถูกลงโทษ อันเนื่องมาจากการละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติ และหากพระองค์ทรงทำอย่างนั้น พระเยซูก็ไม่ต้องมาสิ้นพระชนม์ แต่การที่พระเยซูต้องมาสิ้นพระชนม์แสดงว่าธรรมเนียมปฏิบัติไม่ถูกโยนทิ้งไป หรืออาจเปลี่ยนแปลงได้ การเปลี่ยนแปลงใดเกิดขึ้นกับธรรมเนียมปฏิบัติจะต้องเกิดขึ้นก่อน ไม่ใช่ภายหลังไม้กางเขน ในที่สุดจะมีอะไรเกิดขึ้นหากธรรมเนียมปฏิบัติได้ถูกเปลี่ยนแปลงไป เราไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังใช้ใหม่ อย่างนั้นแผนการแห่งความรอดจะไม่มีวิธีดีกว่า การแก้ปัญหาของความบาปโดยให้พระเยซูมาสิ้นพระชนม์หรือ

จะมีอะไรเกิดขึ้นหากไม่มีธรรมเนียมปฏิบัติห้ามไม่ให้มีเพศสัมพันธ์นอกสมรส สิ่งนี้จะทำให้ความเจ็บปวดจากการทำน้อยลงหรือไม่ คำตอบ

ของคุณจะช่วยให้คุณเข้าใจว่า เราจำเป็นต้องเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้าต่อเบื้องไปอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ในพระธรรมโรม 4:4 ท่านเปาโลอธิบายความหมายของพระธรรมปฐมกาล 15:4-6 ท่านต้องการพิสูจน์จากพระธรรมปฐมกาลว่า การทำให้ชอบธรรมเฉพาะพระเจ้าทำได้โดยความเชื่อ ไม่ใช่การเชื่อฟังธรรมบัญญัติตั้งนั้นประการแรก ท่านเปาโลทบทวน ปฐมกาล 15:6 ในโรม 4:22 และจากนั้นอธิบายว่า “พระเจ้าทรงยอมรับท่านอับราฮัม เพราะว่าท่านเชื่อ ดังนั้นความเชื่อของท่านทำให้ท่านชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า” พระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงยอมรับคนบาปโดยความรัก และพระเมตตาของคุณของพระองค์ ไม่ใช่การทำงานของพวกเขา” (*มาร์ติน ลูเธอร์, Commentary on Romans, หน้า 82*)

“ซาตานทราบว่าเขาจะได้ชัยชนะ ถ้าเขาสามารถทำให้มนุษย์วางคุณค่าความดีบนการงานของพวกเขาเอง จากนั้นซาตานสามารถเอาชนะพวกเขาได้ โดยการนำพวกเขาให้ปรารถนาทำในสิ่งที่ผิด และซาตานสามารถทำให้มนุษย์ตกเป็นทาสของเขา และจับพวกเขาไว้ในความบาป เหมือนอย่างสัตว์ป่าประเภทกินเนื้อวางอุบายและจับสัตว์อื่นๆ กินเป็นอาหาร ความหวังหนึ่งเดียวของเราคือพระโลหิตของพระเยซู พระองค์ทรงเป็นลูกแกะแห่งคาล์วารี่ เราจะต้องทูลพระเจ้าโดยความเชื่อ เพื่อนำพระโลหิตของพระเยซูมาทาที่วงกบประตูแห่งดวงใจของเรา นี่เป็นวิธีเดียวที่ปลอดภัย” (*เอลเลน จี. ไวท์, Advent Review and Sabbath Herald, กันยายน 3, 1889*) (สังเกตว่า: “พระโลหิตของพระเยซูที่ทาบนวงกบประตูแห่งดวงใจของเรา” เป็นคำบรรยายทำให้มองเห็นภาพจากพระคัมภีร์เดิม เป็นการแสดงให้เห็นว่า “ลูกแกะแห่งคาล์วารี่” เป็นความหวังเพียงหนึ่งเดียวสำหรับชนอิสราเอลในคืนก่อนที่พระเจ้าจะทรงปลดปล่อยพวกเขาจากอียิปต์ ในคืนนั้น ท่านโมเสสสั่งชนอิสราเอลให้ทำเลือดลูกแกะบนกรอบประตูบ้านของพวกเขา เลือดเป็นสัญลักษณ์

ขึ้นไปยังอำนาจการช่วยให้รอดของพระเยซู เมื่อทูตแห่งความมรณะมองเห็น เลือดที่กรอบประตูจะเหาะผ่านไปยังบ้านหลังอื่นๆ ดังนั้นคนทั้งปวงที่อยู่ใน บ้านเหล่านั้นที่ทาเลือดไว้ที่กรอบประตูจะปลอดภัย

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เหตุใดจึงสำคัญมากที่จะเข้าใจว่า เราทั้งหลายรอดได้โดยความเชื่อ เพียงอย่างเดียว ความจริงนี้ปกป้องเราจากคำสอนเท็จและภัยอันตรายใดบ้าง
2. ธรรมบัญญัติไม่สามารถช่วยเราให้รอดได้ แต่เหตุใดเราจึงต้อง เชื่อฟังเล่า
3. การปฏิรูปโปรเตสแตนต์ เป็นการปลุกให้ตื่นตัวด้านศาสนาครั้ง ยิ่งใหญ่ ในทศวรรษที่ 1500 คำถามหลักคือ: “เราได้รับความรอด อย่างไร” คาทอลิกและโปรเตสแตนต์มีความคิดที่แตกต่างกันใน เรื่องนี้อย่างไร เราจะอภิปรายโดยไม่ให้กระทบกันได้อย่างไร
4. เราได้ทำผิดต่อพระเจ้าผู้ทรงเมตตาต่อเรา ดังนั้นเราจึงควรทำ ต่อคนอื่นอย่างไร เราได้แสดงความเมตตาต่อผู้ที่ทำผิดให้เรา อย่างไร

บทที่ 6

อาดัมและพระเยซู

Adam And Jesus

วันที่ 4 - 10 พฤศจิกายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม บทที่ 5

ข้อควรจำ

“เพราะฉะนั้น เมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว เราจึงอยู่อย่างสงบสุขเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า ทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยทางพระองค์ เราจึงเข้ามายืนอยู่ในรั่มพระคุณนี้ และเราชื่นชมยินดีในความหวังว่าจะได้มีส่วนในพระสิริของพระเจ้า” (โรม 5:1, 2)

ท่านเปาโล กล่าวว่า เราได้ผ่านการยอมรับโดยพระเจ้าผ่านทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น การได้รับการยอมรับโดยพระเจ้าเป็นที่รู้จักกันว่า การทำให้เป็นผู้ชอบธรรม (justification) โดยความเชื่อ การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมถูกตั้งขึ้นบนอำนาจแห่งการช่วยให้รอดของพระเยซู และอำนาจการช่วยให้รอดเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นความชอบธรรมของพระองค์ และความชอบธรรมของพระเยซูอย่างเดียวกันเพียงพอที่จะทำให้เกิดความชอบธรรมต่อพระเจ้าได้ เราได้เห็นท่านเปาโลแสดงให้เห็นความจริงยิ่งใหญ่เนื้ออย่างไร ประการแรก ท่านแสดงให้เห็นว่าการได้รับความรอดเป็นมาโดยความเชื่อ ไม่ใช่จากการงาน แม้แต่บวระผู้บริสุทธิ์อย่างท่านอับราฮัม จากนั้นท่านเปาโลถอยออกมาเพื่อเราจะมองเห็นภาพใหญ่ในแผนการของพระเจ้า

เพื่อจะช่วยให้เราให้รอด และถามว่า: อะไรเป็นสาเหตุทำให้เกิดความบาป อันนำมาซึ่งความทุกข์ยาก ความเจ็บปวด และความตาย ซึ่งเราจะพบคำตอบในพระคริสต์ และสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำเพื่อเรา

อาดัมล้มลงและความบาปของชายคนเดียวเป็นเหตุให้ครอบครัวมนุษย์ทั้งมวลต้องได้รับการตัดสินให้ตาย และแยกห่างจากพระเจ้า แต่พระเยซูทรงได้ชัยชนะเหนือความบาป และโดยชายคนเดียว ชาวโลกทั้งมวลได้รับความรอด โดยความเชื่อในพระเยซู บันทึกลงความบาป และการลงโทษที่เราควรได้รับจากการละเมิดธรรมบัญญัติถูกขจัดออกไป ความบาปของเราทั้งหลายสามารถได้รับการอภัยตลอดไป

ท่านเปาโลแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างอาดัม และพระเยซู พระคริสต์สามารถแก้ไขสิ่งที่อาดัมได้ทำผิดไป พระคริสต์ทรงแสดงให้เห็นว่า โดยความเชื่อในพระองค์เหล่าผู้ได้รับผลแห่งความเจ็บปวดรวดร้าวจากความบาปของอาดัมสามารถได้รับความรอด ไม่กางเขน และความตายของพระเยซู ในฐานะผู้รับโทษแทนเราได้เปิดเส้นทางให้คนทั้งมวลได้รับความรอด ช่างเป็นหัวข้อยิ่งใหญ่ที่ท่านเปาโลได้อธิบายเพิ่มเติม เพราะนั่นเป็นความหวังทั้งหมดของเราผู้เฝ้ารอคอย

ถูกทำให้ชอบธรรมต่อพระเจ้าโดยความเชื่อ
(โรม 5:1-5)
BEING MADE RIGHT WITH GOD BY FAITH

ข่าวสารของท่านเปาโลในพระธรรมโรม 5:1-5 คืออะไร คุณสามารถเรียนรู้อะไรจากข่าวสารดังกล่าว เพื่อจะทำให้ความเชื่อของคุณเข้มแข็งขึ้น

“การทำให้ชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า” ได้มีความหมายอย่างเดียวกับ “ได้ถูกทำให้ชอบธรรมต่อพระเจ้าแล้ว” คำกริยาภาษากรีกสำหรับถ้อยคำเหล่านี้ แสดงให้เห็นการกระทำ ที่ได้ทำไปแล้วเป็นที่เรียบร้อย ความจริงนี้เป็นข่าวดี เพราะแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงยอมรับเรา และตรัสว่าเราบริสุทธิ์ พระองค์ทรงทำให้เราชอบธรรมต่อพระองค์ผ่านการที่เราเชื่อใน

พระเยซู หนึ่งเราไม่ได้ถูกทำให้ชอบธรรมจากการทำดีใดๆ ของเรา เพราะที่ เราทำการดีก็จากการเชื่อฟังธรรมบัญญัติต่างหาก แทนที่จะเป็นการดีของเรา ความจริงคือพระเจ้าทรงรับเอาบันทึกรับเชื่อฟังสมบูรณ์แบบของพระเยซูแทน ที่บันทึกรับเชื่อฟังของเรา

ในเวลาเดียวกัน ความบาปทั้งหมดเหล่านั้นได้ถูกวางไว้บนพระเยซู พระเจ้าทรงถือว่าพระเยซูได้ทรงทำความบาปเหล่านั้น ไม่ใช่เรา ดังนั้นเราได้รับ การช่วยให้รอดจากการถูกลงโทษซึ่งเราควรได้รับการลงโทษสำหรับความบาป การลงโทษที่ควรตกแก่เรา พระคริสต์ได้ทรงรับไว้เสียเอง พระองค์รับเอาการ ลงโทษทัณฑ์ และความตายซึ่งเป็นของเราไปเสียทั้งหมด นี่เป็นข่าวอัศจรรย์ สำหรับคนบาปทั้งปวง

คำภาษากรีกที่แปลว่า “ชื่นชมยินดี” ในพระธรรมโรม 5:2 ภาษากรีก คำนี้แสดงให้เห็นว่าเหล่าผู้ถูกทำให้ชอบธรรมกับพระเจ้าเต็มไปด้วยความ ชื่นชมยินดีเมื่อพวกเขาได้รับความทุกข์เดือดร้อน ความทุกข์ยากลำบากของ พวกเขาทำให้พวกเขาเข้มแข็งที่จะดำเนินตามพระเจ้าต่อไป เพราะพวกเขาได้ ตั้งความเชื่อ และความไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ พวกเขาแน่ใจว่าพระเจ้าจะ ทรงจัดการทุกอย่างเพื่อให้เกิดผลดีในที่สุด พวกเขารู้สึกชื่นชมยินดีเสมอที่มี ส่วนในความทุกข์ยากของพระคริสต์ และถือว่าพวกเขาได้รับเกียรติที่ได้มีส่วน ในความทุกข์ยากลำบากกับพระองค์” (อ่าน 1 เปโตร 4:13)

สังเกตในพระธรรมโรม 5:3-5 วิธีแตกต่างที่เราเข้าไปข้างหน้าในการ เติบโตฝ่ายวิญญาณจิต และลำดับของการเติบโตที่ท่านเปาโลให้ไว้ ท่านเปาโล สอนว่าเราต้องเติบโตใน (1) พละกำลัง (2) การเป็นผู้บริสุทธิ์ (3) ในความหวัง ให้เรามองไปยังแต่ละส่วน

“พละกำลังที่จะก้าวต่อไป” ถ้อยคำนี้มาจากภาษากรีกซึ่งมีความหมาย ว่า “ที่จะเชื่อสัตย์ตรงราวเท่าวันสุดท้าย” ประเภทของพละกำลังเติบโตขึ้นใน เหล่าผู้มีความเชื่ออย่างต่อเนื่อง เป็นผู้ไม่สูญเสียความหวังในพระคริสต์ พวกเขา ยืนหยัดอย่างเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าแม้ว่าจะต้องผ่านความยากลำบาก

“ยืนหยัด (ดำเนินชีวิตผ่าน) การทดสอบ” ถ้อยคำนี้มาจากภาษากรีก คือ “โดคิเม” ซึ่งหมายถึง “การยอมรับความคิดต่างๆ ความรู้สึกนานา และ

การกระทำหลากหลาย” ดังนั้นพวกเขาอดทนที่จะคิด จะรู้สึก และที่จะปฏิบัติ
ตัวในวิถีที่พระเจ้ายอมรับ

“ความหวัง” การยืนยันหยั่งจรงรักภักดีต่อพระเจ้าเป็นเหตุให้เราต้อง
คิดรู้สึก และกระทำในวิถีที่พระเจ้ายอมรับ การดำเนินชีวิตเป็นที่พอพระทัย
พระเจ้า พระเจ้าประทานความหวังให้ ความหวังของเราถูกพบในพระเยซู และ
พระสัญญาของการได้รับความรอดในพระองค์ เราจะต้องยึดมั่นในพระองค์
ด้วยความเชื่อ มีความรู้สึกเสียใจสำหรับความบาป และเชื่อฟังพระองค์ แล้ว
ความหวังของเราจะเข้มแข็ง

วันจันทร์

ขณะที่เราเป็นคนบาป (โรม 5:6-8)

WHILE WE WERE SINNERS

เหตุใดข้อพระคัมภีร์ในพระธรรมโรม 5:6-8 จึงเต็มไปด้วย
ความหวังสำหรับเรา และข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวบอเกี่ยวกับพระอุปนิสัย
ของพระเจ้าอะไรบ้าง อุปนิสัยประกอบขึ้นเป็นความคิด ความรู้สึก และ
การกระทำของบุคคล ยกตัวอย่างเช่น พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ และทรง
เมตตากรุณา พระลักษณะต่าง ๆ ของอุปนิสัยของพระเจ้าบอกเราว่า
พระองค์เป็นใคร

อาดัมและเอวาละเมิดธรรมชาติ ไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับสิ่งที่พวกเขา
ได้ทำไป กระนั้นพระเจ้าทรงนำเส้นทางเพื่อให้พวกเขากลับมาสัมผัสกับ
พระองค์ นับแต่นั้นพระเจ้าได้ทรงนำในการทำสิ่งที่จำเป็นเพื่อช่วยพวกเราให้
รอด พระองค์ทรงเชื่อเชิญเราให้รับเอาแผนการแห่งความรอด และแผนการนั้น
คือพระเยซู

พระธรรมโรม 5:9 กล่าวว่า พระเยซูทรงช่วยเราจากพระพิโรธ
ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระคัมภีร์ข้อนี้หมายถึงอะไร และพระเยซูทรงทำ
สิ่งนี้เพื่อเราอย่างไร

เรื่องราวในพระธรรมอพยพ บทที่ 12 เล่าถึงการที่พระเจ้าทรงปลด
ปล่อยชนอิสราเอลจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ ซึ่งช่วยให้เราเข้าใจว่า

พระเยซูทรงช่วยให้พ้นพระพิโรธยิ่งใหญ่ของพระเจ้าอย่างไร คืบคลานที่ขนาบสนิสรเอลอยู่ในประเทศอียิปต์ ก่อนหน้านั้นพระเจ้าทรงบอกท่านโมเสสให้สั่งชนิสรเอลทุกคนรวบรวมข้าวเปลือกและรวงเอาเมล็ดไว้ในอ่าง ใช้ต้นหญ้าจุ่มในเลือดนั้น แล้วทาที่วงกบประตูด้านบน และด้านข้างทั้งสองข้าง เมื่อพระเจ้าเสด็จมาจะไม่ให้ “ทูตมรณะ” เข้าไปประหารบุตรหัวปีในบ้าน ส่วนบ้านของชนิสรเอลหรือชนต่างชาติที่มีบุตรหัวปีอาศัยอยู่ก็จะถูกประหาร ในทำนองเดียวกัน พระโลหิตของพระคริสต์ปกป้องเรา เป็นพระสัญญาบ่งว่า ผู้ใดที่ถูกทำให้ชอบธรรมต่อพระเจ้า และรักษาความชอบธรรมนั้นไว้จะได้รับการปกป้องเมื่อพระพิโรธครั้งใหญ่ต่อความบาปของพระเจ้าเกิดขึ้น ในวาระสุดท้าย

ยากที่คนจำนวนมากจะยอมรับแนวคิดที่ว่า พระเจ้าแห่งความรักจะทรงพระพิโรธยิ่งใหญ่ปานนั้น แต่พระคัมภีร์กล่าวถึงพระพิโรธของพระเจ้าตรงๆ โดยไม่มีความหมายแฝง พระเจ้าทรงรัก และให้อภัยเสมอสำหรับผู้สำนึกผิด และสารภาพความบาป แต่การที่พระเจ้าทรงต่อต้านความบาปก็เป็นเรื่องจริงเช่นกัน ให้พิจารณาว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา ความบาปได้สร้างความเสียหายให้สรรพสิ่งที่พระเจ้าสร้างไว้บนโลกอย่างไร แล้วจะไม่ให้พระเจ้าทรงพระพิโรธต่อความชั่วร้าย และความเสื่อมทรามอันเนื่องมาจากความบาปได้อย่างไร

อ่านโรม 5:10, 11 มีเหตุผลอะไรอื่น ที่ทรงประทานให้เรา เพื่อเราจะมีชีวิตนิรันดร์เต็มเปี่ยม

ดูเหมือนท่านเปาโลให้ความสำคัญกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงฟื้นพระชนม์จากความตาย และพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ (ฮีบรู 7:25) แต่จะมีอะไรเกิดขึ้นถ้าพระเยซูยังคงอยู่ในหลุมฝังศพ ความหวังของเราทั้งหลายคงจะตายไปพร้อมกับพระองค์ แต่ความจริงที่ทรงฟื้นพระชนม์ และยังทรงพระชนม์อยู่ เราจึงได้รับความรอด นี่คือเหตุที่เราชื่นชมยินดี

ความตายเป็นศัตรูตัวหนึ่งของมนุษย์ บางทีมันอาจเป็นศัตรูตัวร้ายกาจที่สุดเท่าที่มนุษย์เคยพบ ซึ่งจะไปเมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์คู่แรก พระองค์ไม่ได้ออกแบบให้มนุษย์ต้องตาย อาจมีคนจำนวนไม่มากที่ต้องการตาย และเกือบทุกคนที่ต้องการตาย อาจเป็นเพราะโรคภัยรุมเร้า ต้องการให้พ้นความโศกเศร้าสุดๆ หรือความเจ็บปวดรวดร้าวจากสาเหตุต่างๆ ความตายจึงต่อต้านความปรารถนาจะมีชีวิตอยู่ของเรา เริ่มต้นจากขณะหนึ่งที่ชีวิตของเราเริ่มต้น เรามุ่งหมายจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป เราไม่อยากจะรู้จักความตายเลย

อ่านพระธรรมโรม 5:12 ท่านเปาโลพรรณนาอะไรตรงนี้ พระคัมภีร์ข้อนี้อธิบายถึงอะไร

นักคิดเรื่องพระคัมภีร์ (Bible thinkers) หลายคนได้เหตุผลเรื่องความหมายของพระคัมภีร์ข้อนี้มากกว่าข้อพระคัมภีร์อื่นๆ บางทีอาจเป็นเพราะเหตุผลว่า พวกเขาพยายามใช้พระคัมภีร์ข้อนี้ในความหมายที่ท่านเปาโลไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น

ยกตัวอย่างเช่น นักคิดพระคัมภีร์เหล่านี้ได้แย้งความหมายเรื่องความบาปของอาดัม ในทางใดบ้างความบาปของอาดัมเปลี่ยนแปลงไปถึงลูกหลานทั้งมวลของเขา ลูกหลานแห่งอนาคตของอาดัมต้องแบ่งปันความผิดบาปของอาดัมด้วยไหม หรือพวกเขามีความผิดบาปของพวกเขาเอง หลายคนพยายามให้คำตอบกับคำถามจากพระธรรมโรม 5:12 ท่านเปาโลไม่พูดเกี่ยวกับคำถามเหล่านั้นในพระคัมภีร์ข้อนี้ หากท่านเปาโลนำความสนใจไปยังสิ่งที่ท่านได้พูดไปแล้ว ในโรม 3:23 ซึ่งกล่าวว่า “เพราะว่าทุกคนทำบาป” เราจำเป็นต้องเข้าใจความต้องการของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ในโรม 5:12 ท่านเปาโลต้องการให้ผู้อ่านยอมรับว่าความบาปช่างเลวร้ายสุดๆ และความบาปถูกนำมาสู่โลกโดยอาดัม จากนั้นท่านเปาโลแสดงว่าพระเจ้าทรงเสนอพระเยซูผู้เดียวที่ทรงสามารถเยียวยาความบาปได้

แต่พระธรรมโรม 5:12 บอกเราถึงปัญหาเดียวเรื่องความบาปที่อาดัมนำมาคือ “ความตาย” โดยที่ไม่บอกเราเกี่ยวกับคำตอบแห่งชีวิตในพระคริสต์ ส่วนสวยงามที่สุดอย่างหนึ่งของข่าวดี คือการได้รับความรอดโดยความเชื่อคือความตายได้ถูกทำลายอย่างไร โดยการที่พระเยซูทรงดำเนินออกจากอุโมงค์เก็บศพ พระองค์ได้หักโซ่ตรวนของความตาย พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ที่นี่แหละเรายังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และเราถือลูกกุญแจแห่งความตาย และแห่งแดนคนตาย” (วิวรณ์ 1:18) พระเยซูทรงมี “ลูกกุญแจ” ที่จะเปิดหลุมฝังศพ ดังนั้นศัตรู-ความตายไม่อาจยับยั้งเราให้อยู่ที่นั่นได้

คุณเคยมีประสบการณ์อันน่าสะพรึงกลัวเกี่ยวกับความตายของบุคคลอันเป็นที่รักบ้างไหม เหตุใดเราต้องมีความหวังในบางสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าตัวเราหรือโลกเสนอให้

พูด

จากอาดัมถึงโมเสส (โรม 5:13, 14)

FROM ADAM TO MOSES

อ่านสิ่งที่ท่านเปาโลเขียนใน โรม 5:13, 14 ข้อพระคัมภีร์ทั้งสองนี้สอนเราเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติอะไรบ้าง

ท่านเปาโลพูดเกี่ยวกับอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ “ความจริงบาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมีธรรมเนียมปฏิบัติ” ในข้อ 13 มีความเชื่อมโยงใกล้ชิดกับความคิดของท่านเปาโลที่คิดถึงถ้อยคำว่า “ความตายก็ได้ครอบงำตลอดมาตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส” (ข้อ 14) ท่านเปาโลต้องการสื่ออะไรในการเชื่อมโยงแนวคิดทั้งสองนี้เข้าด้วยกัน ท่านใช้ “การจัดเรียง” เช่นนี้เพื่อชี้ไปยังจุดเริ่มต้นของกาลเวลาของโลกกระทั่งภูเขาซีนายซึ่งบัดนั้นช่วงเวลาดังกล่าวนี้เกิดขึ้นก่อนพระเจ้าได้ทรงแนะนำแผนการของพระองค์แก่ชนอิสราเอล ซึ่งรวมไปถึงธรรมเนียมปฏิบัติว่าด้วยพิธีถวายบูชาและธรรมเนียมปฏิบัติสิบประการ

ดังนั้นถ้อยคำที่กล่าวว่า “ก่อนทรงประทานธรรมเนียมปฏิบัติ” หมายถึงช่วงเวลาก่อนที่พระเจ้าทรงประทานธรรมเนียมปฏิบัติหมวดต่างๆ ให้แก่ชนอิสราเอล

ที่ภูเขาซีนาย ถ้อยคำนั้นแสดงให้เห็นว่าบาปเป็นส่วนหนึ่งของโลกก่อนทรง
ประทานธรรมบัญญัติที่ซีนาย อันที่จริงเป็นไปได้ใหม่ทีือก่อนหน้านี้ความบาป
ทั้งหลายอย่างการโกหก การฆ่าคน การละเมิดทางเพศนอกสมรส และการ
นมัสการพระเจ้าเทียมเท็จจะไม่ใช่เป็นความบาป ซึ่งล้วนมีมาก่อนภูเขาซีนาย

เป็นความจริงที่ว่า ก่อนภูเขาซีนาย มนุษย์มีแนวคิดจำกัดว่า ที่จริงแล้ว
พระเจ้าเป็นใคร แต่มนุษย์ก็รับรู้ได้เพียงพอว่าการทำอะไรที่ไม่ถูกต้องแล้วทำ
ให้เกิดความรู้สึกผิด พระเจ้าทรงความยุติธรรม พระองค์จะไม่ทรงลงโทษใคร
โดยไม่มีสาเหตุ มนุษย์ไม่ได้ทำบาปต่อธรรมบัญญัติที่พระเจ้าประกาศให้ทราบ
ชัดเจน แต่ถึงจะรู้พวกเขาก็ยังทำบาป เป็นไปได้ทุกอย่าง ทั้ง “อุทยานภาพ
อันถาวรและเทวสภาพของพระองค์ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรง
สร้าง ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย” (โรม 1:20)

อ่านธรรมบัญญัติโรม 5:20, 21 ช่วยให้เราเข้าใจว่าเหตุใดพระเจ้า
จึงทรงทำให้พระองค์เองเป็นที่รู้จักมากขึ้นจนเต็มขนาดในธรรมบัญญัติ

ธรรมบัญญัติและคำสอนต่างๆ ทรงประทานให้ที่ซีนาย อันรวมถึง
“ธรรมบัญญัติสิบประการ” นี่เป็นครั้งแรกที่ธรรมบัญญัตินี้ถูกเขียนลง (บน
แผ่นศิลาสองแผ่น) และประกาศออกไปกว้างและไกล

ชนอิสราเอลเริ่มมองเห็นว่าพวกเขาล้มเหลวในการถือรักษาธรรม
บัญญัติอย่างครบถ้วนตามที่ธรรมบัญญัติกำหนดให้ ทันใดนั้นพวกเขาเข้าใจว่า
พวกเขาช่างเป็นคนบาปที่น่ากลัวเพียงใด เพราะวัตถุประสงค์ของธรรมบัญญัติ
คือการช่วยให้พวกเขามองเห็นความต้องการพึ่งในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด นั่นคือที่
จะนำพวกเขาให้รับเอาของประทานแห่งการอภัยบาปจากพระเจ้า

กฎหมายในประเทศของเราเองแสดงให้เห็นเราทราบว่าจะไร “ถูก”
และอะไร “ผิด” อย่างไร ธรรมบัญญัติของพระเจ้าซึ่งจะคงอยู่ชั่ววันนิรันดร์
ได้แสดงให้เห็นสิ่งที่ดี และสิ่งที่ชั่วร้ายชัดเจนกว่ากฎหมายของบ้านเมือง
อย่างไร

ในพระธรรมโรม 5:18, 19 ท่านเปาโลแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างสิ่งที่อาดัม และพระคริสต์ให้กับเรา อะไรคือความแตกต่าง และมีความหวังอะไรที่พระคริสต์ทรงเสนอให้เรา

มนุษย์ไม่ได้รับอะไรจากอาดัมนอกจากความตาย แต่พระคริสต์ทรงก้าวเข้ามา และได้ผ่าน “การทดสอบ” ซึ่งอาดัมได้ล้มลง พระเยซูทรงได้ชัยชนะเหนือความบาป พระองค์ได้ทรงทำการในฐานะเป็นตัวแทนของเรา พระองค์ทรงจัดเราให้ยืนอย่างชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า และด้วยเหตุผลนี้ พระเยซูจึงทรงเป็นอาดัมคนที่สอง

“อาดัมคนที่สองมีอิสระที่จะเลือกกระหว่างสิ่งที่ถูกและสิ่งที่ผิด และพระองค์ทรงรับผิดชอบกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้นจากการเลือกของพระองค์ ร่ายรอบพระองค์คือผู้คน และอำนาจที่อาจนำพระองค์ไปในทิศทางผิด ดังนั้นพระองค์ทรงประสบกับเวลาแห่งความยากลำบากมากกว่าการที่อาดัมเลือกจะไม่ทำบาป พระองค์อาจถูกล้อมรอบโดยเหล่าคนบาป แต่พระองค์ปฏิเสธที่จะยอมแพ้ต่อความปรารถนาใดๆ ที่จะทำบาป ในทำนองนี้พระองค์ยังคงไว้มลทินและเป็นอิสระจากความรู้สึกผิดบาป” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1074)

อ่านพระธรรมโรม 5:15-19 พระคัมภีร์ตอนนี้อธิบายว่า ของประทานของพระคริสต์แตกต่างจากความบาปของอาดัมอย่างไร

ให้สังเกตการจับคู่ของท่านเปาโล ว่ามีแนวคิดแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ยกตัวอย่างเช่น (1) ความบาปของอาดัมนำมาซึ่งความตาย แต่ของประทานแห่งพระคริสต์ให้ชีวิตแก่เรา (2) การไม่เชื่อฟังของอาดัมนำความบาปมาสู่โลก แต่การเชื่อฟังของพระคริสต์ช่วยเราให้รอด (3) การผิดบาปของอาดัมทำให้คนบาปทั้งโลกถูกตัดสินด้วยความตาย แต่ของประทานแห่งพระคริสต์ทำให้เรา “ชอบธรรม” ต่อพระเจ้า (4) ความบาปของอาดัมได้นำความเสื่อมทรามแห่งความบาปตกสู่เราทั้งหมด แต่ของประทานของพระคริสต์นำพระเมตตา

กรุณา และอำนาจเหนือความบาปมาให้แก่เรา พระเยซูได้ทรงแก้ไขสิ่งทั้งปวงที่อาดัมได้ทำผิดพลาดไป!

เป็นสิ่งที่น่าสนใจมาก ที่ท่านเปาโลใช้คำว่า “ของประทาน” (gift) รวม 5 ครั้งใน โรม 5:15-17 ตั้ง 5 ครั้ง นับว่าน่าทึ่งจริง จุดนี้ชัดเจน: ท่านเปาโลกำลังแสดงให้เห็นว่า การทำให้ชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ใช่บางสิ่งที่จะแลงมาได้ด้วย การประกอบการดีใดๆ และไม่ใช้รางวัลที่เราได้รับจากสิ่งที่เราได้ทำ และเราไม่คู่ควรที่จะได้รับ ขออย่าอีกครั้งว่าเป็น “ของประทาน” จากพระเจ้า แต่เราจะต้องเอื้อมออกไปรับโดยความเชื่อ

ของขวัญที่ดีที่สุดเท่าที่เราเคยได้รับคืออะไร ความจริงที่ว่าเราไม่ได้ทำสิ่งดีใดๆ เพื่อได้มันมาทำให้ของขวัญชิ้นนั้นมีความพิเศษเพียงใด แต่หากจะเปรียบเทียบคุณค่าของของขวัญชิ้นนั้นกับของขวัญที่พระเยซูทรงประทานให้ จะมีความเท่าเทียม หรือแตกต่างกันมากเพียงใด

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“คนจำนวนไม่น้อยถูกหลอกให้เชื่อว่า มีสิ่งดีที่สุดในดวงใจแห่งความชั่วร้ายของพวกเขา พวกเขาไม่เข้าใจถึงแก่นแท้ในธรรมชาติแห่งดวงใจของพวกเขา พวกเขามองเห็นใจกุศล จิตอาสา การรักในความดี และการประกอบการดีของพวกเขา เจกเช่นผู้คนอาบน้ำชำระให้สะอาด และสวมใส่อาภรณ์ราคาแพง และพวกเขามองเห็น และรู้สึกพอใจ ซึ่งก็เหมือนพวกเขามองเห็นแต่ความดีที่พวกเขาได้ทำในสิ่งที่ควรได้ทำอยู่แล้ว” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages, เล่ม 1, หน้า 320*)

“มีความต้องการยิ่งใหญ่สำหรับพระคริสต์ที่เราจะเป็นพยานหรือเทศนาประกาศออกไป เพราะนี่เป็นความหวังสิ่งเดียวของเรา และเป็นเส้นทางเดียวที่เราจะได้รับการช่วยให้รอด ในทำนองเดียวกัน เราได้รับคำสอนเรื่อง “การเป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อ” คำสอนนี้มายังผู้คนจำนวนมาก ดุจน้ำสะอาดไหลมาให้กับนักเดินทางที่หิวกระหาย อย่าให้เราคิดว่าของขวัญแห่งความ

ชอบธรรม พระคริสต์ทรงประทานให้เป็นเหมือนรางวัลที่ทรงประทานให้เรา จากการประกอบกรดี การแข่งขัน หรือทำกิจกรรมพิเศษสำเร็จ เพราะความจริงคือเป็นของขวัญ หรือของประทานจากพระเจ้า นี่เป็นความคิดที่ล้ำค่ามากนัก” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 360)

“อย่างไรก็ตาม ความตายก็ได้ครอบงำตลอดมา ตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่ไม่ได้ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง (โรม 5:14) ดังนั้นจะเห็นว่าอาดัมเป็นต้นแบบของพระเยซูอย่างลงตัวเพียงใด ทั้งนี้เพราะอาดัมได้รับประทานผลไม้ต้องห้ามในการทำเช่นนั้น อาดัมได้เป็นสาเหตุแห่งความตายซึ่งตกทอดสู่ลูกหลานตลอดเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ที่เกิดขึ้นในโลกนี้ และเหมือนกับที่อาดัมได้เป็นสาเหตุนำความตายมาสู่มนุษย์ทั้งมวล พระเยซูทรงกลายเป็นสาเหตุนำชีวิตมาสู่คนทั้งมวลที่เชื่อในพระองค์ บัดนี้เราไม่ได้ทำอะไรใดเพื่อจะซื้อหรือแลกกับพระกรุณาคุณของพระคริสต์ แต่พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานแห่งความเมตตาคุณให้กับเหล่าคนที่ต้อนรับพระองค์ ฤทธานุภาพของพระองค์ทำให้มนุษย์ทั้งมวลเป็นผู้ชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผ่านทางไม้กางเขน สัญลักษณ์แห่งของบาปของอาดัมอยู่ในตัวเรา และเราจะตายเหมือนกับที่เราได้รับประทานผลไม้ต้องห้ามด้วยตัวเราเอง และสัญลักษณ์แห่งชีวิตของพระคริสต์อยู่ในตัวเราเช่นกัน เราจะต้องดำรงชีวิตด้วยการเชื่อฟังเท่าที่ธรรมบัญญัติเรียกเราให้เชื่อฟัง เป็นอย่างเดียวกับที่พระเยซูได้เชื่อฟังพระบิดาจนถึงความมรณา” (มาร์ติน ลูเธอร์, *Commentary on Romans*, หน้า 96, 97)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. “เราจำเป็นต้องศึกษาพระคัมภีร์ใกล้ชิดยิ่งขึ้น เพราะเป็นพระวจนะของพระเจ้า พระธรรมดาเนียลและพระธรรมวิวรณ์ควรได้รับความสนใจอย่างยิ่งอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนในประวัติศาสตร์การทำงานของเร เราอาจไม่มีอะไรพูดได้มากเกี่ยวกับอำนาจของคริสตจักรโรมัน แต่เราควรชี้ให้คนอื่นเชื่อ ในสิ่งที่ผู้เขียนพระคัมภีร์ได้เขียนไว้ เพราะผู้เขียนเหล่านั้นได้รับการดลใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เขียนพระวจนะไว้สำหรับเราทั้งปวง” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้เผยแพร่อภินิหาร, หน้า 577) ข้อความนี้หมายความว่าอย่างไร
2. เราจะช่วยคนอื่นให้เข้าใจสิ่งที่พระคริสต์ทรงเสนอและทรงทำเพื่อพวกเขาได้อย่างไร

บทที่ 7

ชัยชนะเหนือความบาป

Victory Over Sin

วันที่ 11 - 17 พฤศจิกายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม บทที่ 6; 1 ยอห์น 1:8-2:1

ข้อควรจำ

“บาปจะไม่ครอบงำพวกท่านต่อไป เพราะว่าท่านไม่อยู่ใต้อธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ” (โรม 6:14)

การประกอบการดี ไม่สามารถช่วยเราให้รอดได้ ดังนั้นเหตุใดเราต้องเป็นกังวลเกี่ยวกับการทำดี ทำไมเราไม่ทำบาปต่อไปเรื่อยๆเล่า

พระธรรมโรม บทที่ 6 ท่านเปาโลตอบคำถามที่สำคัญเหล่านี้ ตรงนี้ท่านเปาโลกำลังเน้นในหัวข้อ “การชำระให้บริสุทธิ์ต่อเนื่อง” (sanctification) “การชำระให้บริสุทธิ์ต่อเนื่อง” เป็นการกระทำที่รุดหน้าไปสู่ชัยชนะเหนือความบาป หัวข้อนี้รวมไปถึงการแสดงออกซึ่งความรักและคุณความดีของพระคริสต์ในชีวิตของเรามากขึ้น และมากขึ้น คำว่า “การชำระให้บริสุทธิ์ต่อเนื่อง” แปลมาจากคำในภาษากรีกคือ “ฮาเกียสโมส” (hagiasmos) คำนี้ปรากฏเพียงสองแห่งในพระธรรมโรม ในพระคัมภีร์ฉบับภาษาอังกฤษ คำเดียวกันนี้อาจแปลได้ว่า “กลายเป็นผู้บริสุทธิ์” (โรม 6:19) และ “การดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์” (ข้อ 22)

บ่อยครั้งพระคัมภีร์ใช้คำเดียวกันนี้ในรูปของคำกริยาคือ “แยกไว้เพื่อวัตถุประสงค์พิเศษ” (to sanctify) ซึ่งความหมายคือ “ซึ่งจะแยกไว้เพื่อ

วัตถุประสงค์พิเศษ” ซึ่งเกือบทั้งหมดได้ทำการแยกไว้ ทุกครั้งเพื่อพระเจ้าเสมอ และที่ “ถูกทำให้บริสุทธิ์” บ่อยครั้งแสดงให้เห็นบางสิ่งที่ได้เกิดขึ้นแล้วในอดีต (กิจการฯ 20:32) ตอนนี้อย่างถึง “ที่จะแยกไว้ต่างหาก” ไม่ได้หมายความว่า การชำระให้บริสุทธิ์ต่อเนื่องไม่ใช่งานที่ท้อตลอดชีวิต หรือพระคัมภีร์กล่าวว่าไม่ใช่เรื่องที่สำคัญ ที่จริงพระคัมภีร์สอนไว้ทั้งสองสิ่ง ขอเพียงจำไว้ว่า พระคัมภีร์เกือบใช้คำอื่นเมื่อพรรณนาถึง “การชำระให้บริสุทธิ์ต่อเนื่อง”

สัปดาห์นี้ เราจะมองไปอีกด้านหนึ่งของการถูกทำให้รอดโดยความเชื่อ และนั่นคือพระเจ้าทรงสัญญาว่าผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยความเชื่อในพระเยซูจะมีชัยชนะเหนือความบาปในชีวิตของพวกเขา

วันอาทิตย์

“ที่ใดมีบาปปรากฏ” (โรม 5:20)

“WHERE SIN SPREAD”

ในพระธรรมโรม 5:20 ท่านเปาโลกล่าวถ้อยแถลงทรงพลังว่า: “เมื่อมี**กรรมบัญญัติ** ก็ทำให้**มีการละเมิดกรรมบัญญัติปรากฏมากขึ้น** แต่ที่**ไหนมีบาปปรากฏมากขึ้น** ที่นั่น**พระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น**” ความบาปมีอยู่ทุกแห่งหน และสิ่งที่ได้เกิดขึ้นคือมีความน่ากลัวอย่างยิ่ง เราอาจรู้สึกว่าการบาปของเรายิ่งใหญ่เกินกว่าที่จะได้รับการอภัย แต่ท่านเปาโลกล่าวว่า อำนาจการช่วยให้รอดของพระเจ้ามีพอเพียงที่จะจัดการกับความบาป นี่เป็นความหวังอันเหลือเชื่อที่ทรงประทานให้กับเราแต่ละคน ต่อมาในพระธรรมโรม 5:21 ท่านเปาโลแสดงให้เห็นว่า ความบาปนำไปสู่ความตาย แต่อำนาจการช่วยให้รอดของพระเจ้าผ่านพระเยซูได้เอาชนะเหนือความตาย พระเจ้าสามารถประทานชีวิตชั่วนิรันดร์แก่เรา

ในพระธรรมโรม 6:1 ท่านเปาโลให้เหตุผลพิเศษในการสร้างคำถามเพื่อพิสูจน์แนวคิดของท่าน ท่านเปาโลตอบคำถามนี้อย่างไร และเหตุใดท่านจึงถามเช่นนี้ในตอนแรก มีความผิดอะไรที่ท่านพยายามแก้ไขให้ถูกต้อง

ในพระธรรมโรม บทที่ 6 ท่านเปาโลโต้เหตุผลว่า เหล่าผู้ถูกทำให้ชอบธรรมต่อพระพักตร์ของพระเจ้าไม่ควรทำบาป เพราะเหตุใด เพราะพวกเขาได้ตายในความบาปแล้ว จากนั้นท่านเปาโลใช้ถ้อยคำแสดงให้เห็นภาพจากเรื่องการรับบัพติศมา พร้อมทั้งอธิบายความหมายด้วย

การที่ผู้รับบัพติศมาจุ่มตัวลงในน้ำจมนมิด เป็นสัญลักษณ์ของการฝังอะไรถูกฝังเมื่อเรารับบัพติศมา คำตอบคือ “คนเก่าของเรานั้นถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป และเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป” (โรม 6:6) นั่นคือ ร่างกายที่ถูกครอบงำโดยความบาป ผลลัพธ์คือ “อำนาจของความบาป (ข้อ 6) ถูกทำลายไป” และเราไม่ต้องรับใช้ความบาปอีกต่อไป ในโรม บทที่ 6 ท่านเปาโลจินตนาการว่าความบาปเป็นเหมือนบุคคลหนึ่งปกครองเหนือผู้รับใช้ของเขา แต่เมื่อ “อำนาจของความบาปถูกทำลาย” จากนั้นความบาปที่ยึดร่างกายไว้เหนียวแน่นจะถูกทำให้แตกหักออก เหล่าผู้ฟื้นฟู “จากหลุมศพแห่งน้ำ” ไม่ต้องรับใช้ความบาปอีกต่อไป พวกเขาดำเนินชีวิตใหม่

พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้วครั้งหนึ่ง เป็นการสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งมวล แต่บัดนี้พระองค์ทรงพระชนม์นิรันดร์ ในทำนองเดียวกัน บัพติศมาที่คริสเตียนได้ตายแก่ความบาปแล้วครั้งหนึ่ง และเพื่อที่จะมีชีวิตตลอดไป อย่าให้พวกเขาตกสู่การควบคุมของความบาปอีก แน่نون คริสเตียนต่างทราบว่าการความบาปไม่ได้หายสาบสูญไปจากชีวิตของเราทันที เมื่อเราโผล่ขึ้นจากน้ำซึ่งจะว่าไป เราไม่อยู่ภายใต้การปกครองของความบาป แต่ไม่ใช่หมายความว่าเราไม่จำเป็นต้องต่อสู้กับความบาปอีกต่อไป

“จากพระธรรมโรม บทที่ 6 เราเข้าใจกระจ่างที่ท่านเปาโลกล่าวหมายถึงอะไร คำกล่าวมีลำดับดังนี้: (1) “เราได้ตายแล้วกับพระคริสต์” และ (2) “เราจะมีชีวิตอยู่ในพระองค์” (โรม 6:8) แสดงให้เราเห็นว่า เราไม่จำเป็นต้องยอมแพ้แก่ความบาป แต่ความบาป และความต้องการที่เป็นบาปยังคงอยู่ในตัวเรา (กาลาเทีย 5:17) จนกระทั่งร่างกายได้กลับสู่ดิน และร่างกายใหม่ (ที่บริสุทธิ์) จะถูกปลูกให้ตั้งขึ้นเป็นอิสระจากความเสื่อมทรามของความบาป” (มาร์ติน ลูเธอร์, *Commentary on Romans*, หน้า 100)

การเตือนอะไรที่ท่านเปาโลให้กับเรา ในโรม 6:12

ท่านเปาโลเตือนเราว่า อย่าปล่อยให้ความบาป “มีอำนาจครอบงำ” ร่างกายเรา หรือ “ปกครอง” เรา ถ้อยคำนี้แสดงให้เห็นว่า “ความบาป” เป็นเหมือนกษัตริย์ คำภาษากรีกแปลว่า “มีอำนาจครอบงำ” และ “ปกครอง” หมายถึง “การจะเป็นกษัตริย์” หรือ “ทำตัวเหมือนกษัตริย์” ท่านเปาโลกล่าวว่า ความบาปเต็มใจอย่างยิ่งที่จะทำตัวเหมือนกษัตริย์เพื่อครอบงำร่างกายของเรา และควบคุมในสิ่งที่เราทำ

ดังนั้นสิ่งที่ท่านเปาโลบอกเราด้วยการกล่าวว่า “อย่าปล่อยให้ความบาปมีอำนาจ” ท่านหมายความว่าถึงเหล่าผู้ถูกทำให้ชอบธรรมโดยพระเจ้าสามารถเลือกที่จะไม่ปล่อยให้ความบาป มาตั้งตัวเองเป็นกษัตริย์เหนือชีวิตของพวกเขา อำนาจนี้ จะเลือกสิ่งที่เราต้องการ เรา รู้จักกันว่าเป็น “ความตั้งใจ” (will) ของเรานั้นเอง

“คุณจำเป็นต้องเข้าใจอำนาจของ “ความตั้งใจ” ความตั้งใจเป็นอำนาจในการเลือกของมนุษย์ทุกคน ทุกสิ่งขึ้นอยู่กับ “ความตั้งใจ” อันถูกต้อง พระเจ้าทรงประทานให้มนุษย์มีอำนาจในการเลือก เพื่อให้มนุษย์นำไปใช้ คุณไม่อาจเปลี่ยนแปลงดวงใจของคุณ คุณไม่อาจใช้อำนาจที่คุณมีอยู่ถวายความรักแด่พระเจ้า แต่คุณสามารถเลือกจะรับใช้พระองค์ คุณสามารถมอบ “ความตั้งใจ” ของคุณให้กับพระองค์ จากนั้นพระองค์จะทำการในตัวคุณ เพื่อจะเลือกทำสิ่งที่ดีต่างๆ ในทำนองนี้ ชีวิตทั้งหมดจะถูกนำมาอยู่ภายใต้การควบคุมแห่งพระวิญญานของพระคริสต์ พระองค์จะเป็นศูนย์กลางในความรู้สึก และความรักของคุณ และความคิดจะถูกนำมาสู่ความสอดคล้องสมบูรณ์แบบกับพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, เคล็ดลับแห่งความสุข, หน้า 47)

คำภาษากรีกใน โรม 6:12 ที่แปลว่า “ร่างกาย” หรือ “ความปรารถนา” ความปรารถนาเหล่านี้อาจมีสำหรับสิ่งดีทั้งหลาย หรือสิ่งที่เลว ความปรารถนาในสิ่งเลวอาจเข้มข้น เราอาจไม่สามารถหันหนี หรือต่อสู้กับพวกมันได้ ความบาปอาจเป็นกษัตริย์ที่โหดร้าย เป็นผู้ปกครองผู้ไม่เคยพึงพอใจในอะไร มันจะ

ย้อนกลับมาเพื่อจะได้มากขึ้น ความเชื่อในพระสัญญาของพระคริสต์เท่านั้น จะช่วยเราเอาชนะเจ้านายใจกระด้าง ซึ่งไม่เคยแสดงความกรุณาต่อเรา

คำว่า “ดังนั้น” ในตอนต้นของพระธรรมโรม 6:12 มีความสำคัญ เพราะชี้กลับไปยังสิ่งที่ได้พูดไปแล้ว ตรงนี้มันชี้กลับไปยังโรม 6:10, 11 และ สำหรับผู้ได้รับบัพติศมาแล้ว บัดนี้พวกเขามีชีวิตใหม่เพราะพระเยซู พวกเขา จึงดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้า “ดังนั้น” พวกเขาไม่อาจรับใช้ความบาปอีกต่อไป

“ความตั้งใจอย่างเสรี” เป็นอำนาจในการเลือกสิ่งที่ถูกหรือผิด ดีหรือเลว พระคริสต์หรือโลก คุณกำลังใช้ของประทานนี้อย่างไร

วันอังคาร ดำรงชีวิตตามความรักความโปรดปรานของพระเจ้า (โรม 6:14)
LIVING BY GOD'S LOVING-FAVOR

พระธรรมโรม 6:14 กล่าวถึงอะไร ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวว่า ธรรมเนียมปฏิบัติสืบทอดมาไม่มีอำนาจเหนือชีวิตของเราแล้วใช่หรือไม่ ถ้าไม่ใช่ เพราะเหตุใดจึงไม่ใช่

พระธรรมโรม 6:14 เป็นความจริงข้อหนึ่ง ซึ่งมีความสำคัญมากที่สุด ในพระธรรมโรม พระคัมภีร์ข้อนี้ถูกนำไปใช้โดยคนอื่นๆ เพื่อบอกเราว่า เราไม่จำเป็นต้องถือรักษาวันสะบาโตเป็นวันบริสุทธิ์อีกต่อไป

แต่คำว่า “ท่านไม่อยู่ใต้ธรรมเนียมปฏิบัติ” ไม่ได้หมายความว่า ธรรมเนียมปฏิบัติ ถูกเลิกล้างไปแล้ว เพราะการลบล้าง หรือการทำลายธรรมเนียมปฏิบัติสืบทอดมา ไม่ได้หมายความว่า การทำลายล้างความบาปให้หมดไป อย่างที่เราได้กล่าวมาแล้ว ธรรมเนียมปฏิบัติสืบทอดมาแสดงให้เห็นว่าความบาปคืออะไร ทุกสิ่งในพระธรรมโรมได้สรุปว่า “ความบาปเป็นสิ่งมีจริง” ดังนั้นเหตุใดในตอนนี้นี้ท่าน เปาโลจึงกล่าวว่า ธรรมเนียมปฏิบัติสืบทอดมาได้ถูกโยนทิ้งไปแล้วเล่า

ท่านเปาโลไม่ได้บอกว่า ธรรมเนียมปฏิบัติถูกลบออกไปแล้ว แต่ท่านเปาโล กำลังกล่าวว่าบุคคล “ผู้ดำเนินชีวิตโดยธรรมเนียมปฏิบัติ” (โรม 6:14) จะถูก

ครอบงำโดยความบาป ท่านเปาโลใช้ถ้อยคำนี้เพื่อสื่อให้ทราบว่าคุณคนผู้ดำเนินชีวิตภายใต้แผนการนรมัสการของชาวยิว ที่ทำการถวายสัตวบูชาแด่พระเจ้า เป็นสัญลักษณ์ว่าสัตวบูชาได้ตายแทนพวกเขาซึ่งเป็นคนบาป แผนการการนรมัสการนี้รวมถึง “บัญญัติที่มนุษย์เขียนขึ้นมาเองหลายข้อ” แต่บุคคลดำรงชีวิตในความรัก และพระกรุณาของพระเจ้าจะมีชัยชนะเหนือความบาป ธรรมเนียมบัญญัติของพระเจ้าจะถูกเขียนในดวงใจของเขาหรือเธอ และพระวิญญาณของพระเจ้าจะนำบุคคลนั้นให้ก้าวเดินในชีวิตต่อไป

ความบาปพ่ายแพ้ต่อเหล่าผู้ดำเนินชีวิตได้พระคุณอย่างไร พระคุณเป็นของประทานแห่งพระเมตตาของพระเจ้า อันนำมาซึ่งการอภัยบาป และอำนาจเหนือความบาป และคริสเตียนทั้งมวลดำรงชีวิตโดยอำนาจของพระคุณ ซึ่งมีอำนาจเหนือความบาปเพราะพวกเขา (1) ได้ต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกให้นำความบาปของพวกเขาออกไป (2) พวกเขาได้ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมจำเพาะพระเจ้า (3) พวกเขาได้รับบัพติศมาเข้าสู่ความตายของพระเยซู ชีวิตเก่าของพวกเขาถูกทำลายไป เมื่อพวกเขาโผล่พ้นน้ำขึ้นมาเพื่อดำเนินชีวิตใหม่ การกระทำสามสิ่งเหล่านี้เท่ากับได้ “ขจัด” ความบาปออกจาก “บัลลังก์” แห่งชีวิตของเรา

ตอนนี้มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อคนหนึ่งดำรงชีวิตโดย “ความรักและพระกรุณาของพระเจ้า” (โรม 6:14) แต่ไม่เชื่อธรรมเนียมบัญญัติของพระองค์ พวกเขาจะตกอยู่ภายใต้การตัดสินว่ามีความผิด และถูกลงโทษคือความตาย จนกว่าเขาหรือเธอจะถูกทำให้เกิดความชอบธรรมกับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่งผ่านทางความรักและพระกรุณาของพระองค์ การดำเนินชีวิตโดย “ความรัก และพระกรุณาของพระเจ้า” หมายความว่า ความรู้สึกผิด และการลงโทษที่เราจะได้รับถูกขจัดออกไป และบัดนี้เรามีอิสระจะดำรง “ชีวิตใหม่” (โรม 6:5) ชีวิตนี้แสดงให้เห็นว่า “เราได้ตายในความบาปแล้ว” (โรม 6:2) และเพราะว่าเราได้ตายแล้ว เราไม่ได้เป็นทาสของความบาปอีกต่อไป

เราเคยมีประสบการณ์ชีวิตใหม่ในพระคริสต์อย่างไร

ในพระธรรมโรม 6:16 ท่านเปาโลแสดงให้เห็นให้เราเห็นว่า เรามีสิทธิเลือกว่า เราจะรับใช้เจ้านายคนใด แต่ท่านกล่าวไว้ชัดเจนว่า เรามีสองทางเลือกเท่านั้น คุณสามารถเชื่อฟังพระเจ้า หรือคุณสามารถเป็นทาสของความบาป มีบทเรียนอะไรสอนเราชัดเจนมาก ในความแตกต่างระหว่างอำนาจสองขั้ว

อีกครั้งหนึ่ง ท่านเปาโลย้อนกลับไปยังหัวข้อที่ท่านได้พูดไว้ก่อนหน้านี้ของท่าน เกี่ยวกับชีวิตใหม่แห่งความเชื่อ ท่านได้เตือนเราว่า ความเชื่อไม่ได้หมายถึงการให้เรามีเสรีภาพที่จะทำบาป ชีวิตแห่งความเชื่อนั้นเป็นไปได้ที่จะมีอำนาจเหนือความบาป ที่จริงโดยผ่านทางความเชื่อเท่านั้นเราสามารถจะมีชัยชนะที่ทรงสัญญาไว้กับเรา

ท่านเปาโลกลับไปยังถ้อยคำที่ทำให้มองเห็นภาพว่าความบาปเปรียบเหมือนเจ้านายที่โหดร้าย เป็นเจ้านายที่ทุกคนต้องเชื่อฟัง อย่างเราได้เรียนรู้บุคคลหนึ่งมีทางเลือกระหว่างเจ้านายสองคน ยกตัวอย่างเช่น เขาหรือเธอสามารถรับใช้ความบาป แต่การรับใช้ความบาปนำไปสู่ความตาย หรือคนหนึ่งอาจเลือกจะรับใช้พระเจ้า การรับใช้พระเจ้านำไปสู่การถูกทำให้ชอบธรรมต่อพระเจ้า และเข้าสู่ชีวิตชั่วนิรันดร์ ท่านเปาโลกล่าวชัดเจนว่าไม่มีด้านอื่นให้เลือก เราต้องเลือกระหว่างความบาปหรือพระเจ้า เพราะในตอนจบถ้าเราไม่พบชีวิตนิรันดร์ เราก็จะพบความตายนิรันดร์

อ่านพระธรรมโรม 6:17 พระคัมภีร์ข้อนี้อธิบายได้อย่างเต็มความหมาย ในสิ่งที่ท่านเปาโลกล่าวใน โรม 6:16 อย่างไร

สังเกตว่า ข้อ 17 เชื่อมโยงกับแนวคิดของการเชื่อฟังเพื่อแก้ไข “คำสอน” ให้ถูกต้อง คริสเตียนชาวโรมได้รับการสอนถึงกฎเกณฑ์สำคัญแห่งความเชื่อของคริสเตียน และตอนนี้พวกเขาเชื่อฟังกฎเกณฑ์เหล่านั้น ดังนั้นสำหรับท่านเปาโล “คำสอนที่ถูกต้องช่วยชาวโรมให้กลายเป็น “ผู้ชอบธรรม

กับพระเจ้า” (ข้อ 18) แต่คำสอนที่ถูกต้องสามารถช่วยเราได้เมื่อเรา “เชื่อฟังสุดหัวใจของเรา” (ข้อ 17) เท่านั้น แต่บางคนอาจกล่าวว่าคำสอนถูกต้องไม่สำคัญตราบใดที่เราแสดงออกซึ่งความรัก แต่สิ่งต่างๆ ไม่ลงตัวง่าย ๆ อย่างนั้น ในบทเรียนก่อนหน้านี เราได้เรียนรู้ว่าเปาโลเป็นกังวลเกี่ยวกับคำสอนเทียมเท็จในโบสถ์กาลาเทีย ซึ่งได้นำผู้เชื่อเหินห่างไปจากพระเจ้า ดังนั้นเราจำเป็นต้องระมัดระวังให้มากเกี่ยวกับการคิดว่าสิ่งที่เราเชื่อไม่สำคัญ

จินตนาการว่าเราทำความบาปหลังจากเราได้รับบัพติศมาแล้ว การที่เราตกลงในความบาปหลังการรับบัพติศมาหมายความว่าเราไม่ได้รับความรอดจริง ๆ ใช่ไหม พระธรรม 1 ยอห์น 1:8-2:1 ช่วยเราให้เข้าใจว่าการติดตามพระคริสต์หมายถึงอะไร แม้ว่าในความเป็นจริง เราอาจล้มลงเป็นครั้งคราว

วันพฤหัสบดี

เป็นอิสระจากบาป (โรม 6:19-23)

FREE FROM SIN

ในพระธรรมโรม 6:19-23 อะไรคือแนวคิดหลักของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ คุณจะสามารถทำให้ความจริงสำคัญเหล่านี้ เป็นความจริงในชีวิตของคุณได้อย่างไร ท่านเปาโลกล่าวว่าเราเสี่ยงต่อการสูญเสียอะไร เพราะการเลือกของเรา

ถ้อยคำของท่านเปาโลใน โรม 6:19-23 แสดงให้เห็นว่า ท่านเปาโลเข้าใจอย่างเต็มความหมายว่า เราถูกทำลายลงโดยความบาป ท่านเปาโลเอ่ยว่า “ความคิดของมนุษย์อ่อนแออย่างไร” (ข้อ 19) เพราะความบาป ท่านเปาโลทราบว่ามีมนุษย์สามารถทำความชั่วร้ายยิ่งใหญ่เมื่อปล่อยตัวตามอำเภอใจของพวกเขา อีกครั้งท่านเตือนเราถึงอำนาจของการเลือก เรามีอำนาจในการเลือกเจ้านายใหม่ เจ้านายใหม่คือพระเยซู พระองค์จะทรงประทานอำนาจให้เราดำเนินชีวิตบริสุทธิ์

ตอนนี้ให้เรากระโดดล่วงหน้าไปยัง โรม 6:23 บ่อยครั้งพระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็น “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” พระคัมภีร์สอนว่า ความบาปคือการทำสิ่งใดที่ละเมิดธรรมชาติของพระเจ้า แต่ความบาปเป็นบางสิ่ง

มากกว่า “การถูกลงโทษโดยความตาย” เราควรมองเห็นความบาปดังที่ท่าน เปาโลพรรณนาให้เข้าใจก่อนหน้านั้นในโรม บทที่ 6 เราคงจำได้ที่ท่านเปาโล กล่าวว่า ความบาปคือเจ้านายที่กำลังควบคุมผู้รับใช้ของเขา มีอะไรมากกว่านั้น ความบาปหลอกลวงผู้รับใช้ของเขาด้วยการจ่าย “เช็ดค่าจ้างอันน่าสะพรึงกลัว” สำหรับงานที่ได้ทำในการรับใช้เจ้านาย และคุณได้รับค่าจ้างอะไร เมื่อคุณทำบาป ท่านเปาโลบอกเรา “ค่าจ้างที่คุณได้รับคือความตาย” (โรม 6:23)

สังเกตด้วยว่า ท่านเปาโลทำอะไรอีกขณะที่ท่าน “วาดภาพ” ด้วย ถ้อยคำของท่านให้เห็นเจ้านายสองคน ท่านชี้ให้เห็นความจริงว่า การรับใช้เจ้านายคนหนึ่ง หมายถึงการไม่วางจะรับใช้เจ้านายอีกคนได้ อีกครั้งหนึ่งเรามองเห็นทางเลือกชัดเจนจะต้องทำ: เราจะต้องรับใช้คนใดคนหนึ่ง เราไม่สามารถรับใช้ทั้งสองได้ แต่การเป็นอิสระจากความบาปไม่ได้หมายความว่าเราจะเป็นอิสระจากความบาปตลอดไป และไม่ได้หมายความว่าเราไม่ต้องดิ้นรนสู้การสงครามยาวนาน และหนักหน่วง หรือแม้บางครั้งอาจพ่ายแพ้ และไม่ได้หมายความว่า เราไม่ต้องวางใจในพระสัญญาของพระเจ้าเพื่อจะช่วยให้เราชนะ อนึ่งการเป็นอิสระจากความบาปหมายความว่า เราไม่ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของความบาปอีกต่อไป

พระธรรมโรม บทที่ 6 เป็นคำสั่งทรงพลังให้เราหยุดรับใช้ความบาป ความบาปเป็นดุจกษัตริย์โหดร้าย ซึ่งไม่เสนออะไรให้แก่เรานอกจากความตายเป็นเช็ดค่าจ้าง สำหรับสิ่งชั่วร้ายทั้งปวงที่เราทำ ดังนั้นเหล่าคนฉลาดย่อมประสงค์จะได้รับการปลดปล่อยจากผู้ปกครองโหดร้าย พวกเขาจะเลือกรับใช้พระเจ้า เหล่าผู้รับใช้พระเจ้าจะทำในสิ่งถูกต้อง และมีคุณค่าแก่การสรรเสริญ พวกเขาไม่ทำสิ่งดีทั้งหลายเพื่อจะรับเอาความรอด ไม่เลย พวกเขาทำสิ่งที่ถูกต้องเพราะพวกเขาได้รับความรอดแล้ว การพยายามช่วยตัวเองให้รอดผ่านโดยการทำความดีจะพลาดจากจุดประสงค์แห่งข่าวดีไป นี่จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงต้องการพระเยซู

“พระเยซูไม่ทรงยอมแพ้แก่ความบาป แม้ในความรู้สึกนึกคิด เราอาจมีชัยชนะอย่างเดียวกันโดยการเข้าร่วมกับพระเจ้าด้วยวิธีที่พระคริสต์บัญญัติได้ทำ พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ภายในพระองค์ และเตรียมความพร้อมให้พระองค์ สำหรับทำสงครามกับความบาป ในทำนองเดียวกัน เราต้องยืนหยัดกับพระเยซูด้วยความเชื่อ แล้วเราจะถูกทำให้ชอบธรรมจำเพาะพระเจ้า และความบาปจะไม่มีอำนาจเหนือเราอีกต่อไป ด้วยวัตถุประสงค์นี้ พระเยซูเสด็จมาสร้างเส้นทางให้เรา เพื่อเราจะถูกทำให้ชอบธรรมจำเพาะพระเจ้า และกลายเป็นคนบริสุทธิ์ และบัดนี้พระเจ้าทรงเอื้อมพระหัตถ์มาสัมผัสมือแห่งความเชื่อในตัวเรา พระองค์ทรงนำเราให้ดำเนินชีวิตสะท้อนชีวิตของพระคริสต์ออกมาในลักษณะนี้ เราอาจดำรงชีวิตบริสุทธิ์ และศักดิ์สิทธิ์ ตามรูปแบบของพระคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 123)

“การบอกว่าคุณเป็นคริสเตียนยังไม่เพียงพอ ชีวิตของคุณต้องสำแดงความเชื่อ และประกอบกิจการดีออกมาให้เห็น ไม่มีใครรับใช้เจ้านายสองคนได้ ผู้ติดตามของชาตายน่อมรับใช้งานของชาตายน เจ้านายของพวกเขา ผู้คนประเภทนั้นไม่อาจเป็นผู้รับใช้พระเจ้า จนกว่าพวกเขาจะปฏิเสธพญามารและกิจการทั้งสิ้นของมาร เป็นการไม่ปลอดภัยสำหรับผู้รับใช้พระบิดาเจ้า กษัตริย์แห่งสวรรค์ที่จะเข้าไปมีหุ้นส่วนในความริ้นแรง และความสนุกสนานที่ผู้รับใช้ชาตายนผลิตเพลิน มีการพูดกันบ่อยว่า ความเพลิดเพลินเช่นนั้นปราศจากอันตราย แต่พระเจ้าผู้ทรงประทานความบริสุทธิ์ และความจริงศักดิ์สิทธิ์แก่ประชากรของพระองค์ ความจริงเหล่านี้จะแยกประชากรของพระองค์จากเหล่าผู้ไม่มีใจรักหรือรับใช้พระเจ้า ความจริงเดียวกันเหล่านี้ทำให้ประชากรของพระองค์บริสุทธิ์ ชาวเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสควรนำเอาความจริงแห่งความเชื่อเหล่านี้มาเป็นหลักในการดำเนินชีวิตให้เป็นที่ยอมรับ” (เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 1, หน้า 404)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีพระสัญญามากมายที่จะช่วยให้เราได้ชัยชนะเหนือความบาป แต่เราได้ตระหนักถึงความชั่วและความร้ายกาจในจิตใจของเราว่าจะทำให้พระสัญญาของพระองค์ไร้ประโยชน์หรือไม่
2. จงแบ่งปันประสบการณ์ที่พระคริสต์ได้ทรงทำในตัวคุณเพื่อเปลี่ยนแปลงคุณให้มีชีวิตใหม่ในพระองค์
3. เราต้องจำไว้เสมอว่า (1) เราได้รับความรอดเพราะสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำเพื่อเรา แต่เราอาจตกสู่อันตรายใด ถ้าเราลืมไปว่า (2) พระเยซูทรงเปลี่ยนแปลงเราให้บริสุทธิ์ เหมือนที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์ เพราะเหตุใดเราจึงต้องให้ความสำคัญกับสองสิ่งนี้อย่างเท่าเทียมกันในการเป็นผู้ชอบธรรมกับพระเจ้า

บทที่ 8

ใครคือบุคคลในพระธรรมโรม บทที่ 7

Who Is The Man Of Romans 7?

วันที่ 18 - 24 พฤศจิกายน 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม บทที่ 7

ข้อควรจำ

“แต่เดี๋ยวนี้เราได้พ้นจากกรรมบัญญัติ คือได้ตายจากกรรมบัญญัติที่เคยผูกมัดเราไว้ เพื่อจะได้เป็นทาสแบบใหม่ตามพระวิญญาณ ไม่ใช่แบบเก่าตามตัวอักษร” (โรม 7:6)

มีเพียงไม่กี่บทในพระคัมภีร์ ที่ทำให้เกิดความเห็นต่างมากไปกว่าพระธรรมโรม บทที่ 7 ตรงนี้หนังสืออธิบายพระคัมภีร์ของเซเวนต์เดย์แอดเวนติส กล่าวถึงสาเหตุหลักว่า: “ความหมายของพระธรรมโรม 7:14-25 ได้ถูกนำขึ้นมาเกี่ยวกับปัญหาบ่อยครั้งกว่าส่วนอื่นๆ ของจดหมายฝากทั้งฉบับ คำถามแรกท่านเปาโลพูดถึงสงครามที่ท่านพรรณาระหว่างความดีและความชั่วในตัวท่าน: ตรงนี้ท่านเปาโลกำลังพรรณนาถึงตัวท่านใช่ไหม และถ้าเป็นเช่นนั้น ท่านเปาโลกำลังอธิบายประสบการณ์ของท่าน ดอนก่อนหรือหลังจากท่านได้ถวายชีวิตของท่านแด่พระคริสต์แล้ว ซึ่งดูเหมือนว่าท่านเปาโลกำลังพูดถึงการต่อสู้ส่วนตัวของท่านเองกับความบาป...ซึ่งแน่นอนเป็นความจริงเช่นกัน ที่ท่านเปาโลกำลังพรรณนาถึงประสบการณ์การสงครามโดยวิญญาณทุกดวงซึ่งถูกทำให้รับรู้ในสิ่งที่เราเป็นหนี้กรรมบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าและสิทธิอันถูกต้องของสถานที่ในชีวิตของเราทั้งหลาย” (SDA Bible Commentary, เล่ม 6, หน้า 553)

ท่านเปาโลมีประสบการณ์ในพระธรรมโรม บทที่ 7 ก่อนหรือหลัง ท่านได้กลายเป็นคริสเตียนคนหนึ่ง ไม่ว่าจะในตอนใดท่านเปาโลนำมาอภิปรายสิ่งที่สำคัญคือความเชื่อว่าชีวิตอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์ได้ปกปิดเราไว้ และเรายืนอยู่บนความดีของพระองค์โดยปราศจากความบาปต่อพระพักตร์ของพระบิดาเพราะการปกปิดดังกล่าวนี้ พระเจ้าทรงสัญญาจะทำให้เราบริสุทธิ์และประทานให้เรา มีชัยเหนือความบาป พระองค์ทรงสัญญาจะสร้างเรา “ให้เป็นตามพระฉายาแห่งพระบุตรของพระองค์” (โรม 8:29) นี่เป็นความจริงสำคัญที่สุดสำหรับเราที่จะทราบ และมีประสบการณ์สำหรับเราเอง ขณะที่เรานำข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูไปยังผู้คนทั้งปวงที่อาศัยบนแผ่นดินโลก” (วิวรณ์ 14:6)

วันอาทิตย์

ตายจากอำนาจของธรรมบัญญัติ

(โรม 7:1-6)

DEAD TO THE POWER OF THE LAW

อ่านพระธรรมโรม 7:1-6 ท่านเปาโลใช้ถ้อยคำอะไรในข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวแสดงให้เห็นผู้อ่านของท่านมองเห็นความเชื่อมโยงของพวกเขา กับธรรมบัญญัติ และแนวคิดสำคัญอะไรที่ท่านเปาโลพยายามอธิบายด้วยถ้อยคำที่ทำให้มองเห็นภาพ

คำที่ทำให้เห็นภาพของท่านเปาโล ในโรม 7:1-6 อาจยากที่จะเข้าใจ แต่การมองดูอย่างพิชิตในข้อพระคัมภีร์ดังกล่าว จะช่วยอธิบายความคิดของท่าน

ก่อนอื่นเราต้องจำไว้ว่า สิ่งที่ท่านเปาโลเขียนเกี่ยวกับจดหมายฝากของท่านเพื่อส่งไปให้ชาวโรม ท่านกำลังพาดพิงถึงแผนการนรมัสการที่พระเจ้าทรงตั้งขึ้นที่ซีนาย ท่านเปาโลมักใช้คำว่า “ธรรมบัญญัติ” เมื่อหมายถึงแผนการนรมัสการนี้ตรงๆ ซึ่งชาวยิวพบว่าเป็นการยากจะเข้าใจในแผนการนี้ ซึ่งควรจะสิ้นสุดตอนพระเมสสิยาห์เสด็จมา พระเมสสิยาห์เป็นพระองค์ “นั้น” ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเลือกให้เป็นผู้นำความบาปของเราไป และท่านเปาโลกำลังติดต่อกับชาวยิวผู้เชื่อว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ แต่ผู้เชื่อชาวยิวเหล่านี้ยัง

ไม่พร้อมจะละทิ้งแผนการนัมัสการที่เคยเป็นส่วนสำคัญในชีวิตของพวกเขา ดังนั้นท่านเปาโลจึงเสนอถ้อยคำให้มองเห็นภาพของ “พิธีสมรส” เพื่อช่วยพวกเขาให้เข้าใจว่าเหตุใดพวกเขาควรละทิ้งแผนการดั้งเดิมนั้นเสีย

ตรงนี้เป็นความหมายพื้นฐานของถ้อยคำให้มองเห็นภาพของท่านเปาโล เกี่ยวกับบัญญัติว่าด้วยการสมรส: สตรีคนหนึ่งเข้าพิธีแต่งงานกับชายคนหนึ่ง ธรรมเนียมปฏิบัติผูกพันเขาทั้งสองเข้าด้วยกันนานเท่านานตราบที่พวกเขามีชีวิตอยู่ ดังนั้นฝ่ายหญิงไม่อาจไปผูกพันกับชายอื่นใดในช่วงเวลาดังกล่าว แต่จะมีอะไรเกิดขึ้นถ้าสามีของเธอได้ตายลง เมื่อเป็นเช่นนั้นเธอจะเป็นอิสระจากธรรมเนียมปฏิบัติที่ผูกพันเขากับเธอไว้ด้วยกัน (โรม 7:3)

อ่าน โรม 7:4, 5 ท่านเปาโลใช้ธรรมเนียมปฏิบัติเก่าว่าด้วยเรื่องการสมรสเพื่อช่วยทำให้ผู้เชื่อชาวยิวเข้าใจว่า พวกเขาสามารถปล่อยบัญญัติว่าด้วยพิธีการถวายบูชาให้ผ่านได้อย่างไร

ความตายของสามีของผู้หญิงคนนั้น ทำให้เธอเป็นอิสระจากธรรมเนียมปฏิบัติว่าด้วยการแต่งงาน ในทำนองเดียวกัน การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ ทำให้ชีวิตเก่าแห่งความบาปต้องตายลง ดังนั้นความตายของพระองค์ปลดปล่อยชาวยิวเป็นอิสระจากแผนการนัมัสการดั้งเดิม ตอนนี้ชาวยิวมีอิสระที่จะ “แต่งงาน” ได้อีกครั้งหนึ่ง พวกเขาถูกเชิญให้ “สมรส” กับพระเมสสิยาห์ผู้ทรงฟื้นพระชนม์ และในความผูกพันใหม่พวกเขาจะดำรงชีวิตบริสุทธิ์ให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า การกล่าวบรรยายทำให้มองเห็นภาพของท่านเปาโลอีกตัวอย่างหนึ่ง ท่านเปาโลใช้เพื่อทำให้ชาวยิวตระหนักว่า บัดนี้พวกเขาเป็นอิสระแล้วที่จะปล่อยให้แผนการนัมัสการหรือพิธีการถวายบูชาดั้งเดิมให้ผ่านไป

แต่ไม่มีข้อความตอนใดที่ท่านเปาโลกล่าวว่า พระเจ้าทรงทำให้ธรรมเนียมปฏิบัติสิบประการหมอดำนาจลง ที่กล่าวว่าไม่ต้องเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติใน พระธรรมโรม 7:4, 5 ไม่ได้หมายความว่า “ธรรมเนียมปฏิบัติสิบประการ” ดังที่หลายคนคิดว่าเป็นเช่นนั้น

พระธรรมโรม 7:7 ต่อด้านสิ่งที่ได้พูดไปเมื่อวานนี้เกี่ยวกับการเชื่อฟัง ธรรมบัญญัติหรือไม่ คำตอบคือ “ไม่” ตอนนี้เป็นความจริงว่าแผนการ นมัสการสิ้นสุดลงที่การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ แต่การสิ้นสุดลงของแผน การดั้งเดิมไม่มีผลทำให้ “ธรรมบัญญัติสืบประการ” สิ้นสุดลง และเราจึงต้อง เชื่อฟังต่อไป

อ่านพระธรรมโรม 7:8-11 ท่านเปาโลกล่าวอะไรในข้อพระคัมภีร์ เหล่านี้เกี่ยวกับ “ข้อผูกพัน” ระหว่างธรรมบัญญัติและความบาป

พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เองเป็นที่รู้จักแก่ชาวยิว พระองค์กำหนด ขัดเจนสิ่งที่ “ผิด” และ “ถูก” ในสิ่งทั้งปวงที่เกี่ยวกับการนมัสการ สุขภาพ และการเป็นประชากรที่ดี และการดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ และพระเจ้าทรงอธิบาย บทลงโทษสำหรับการละเมิดธรรมบัญญัติของพระองค์เช่นกัน ที่จริงความ หมายของความบาปคือ การละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า

ยกตัวอย่าง ท่านเปาโลอธิบายว่าท่านจะไม่รู้จักว่าความบาปคืออะไร ถ้าพระบัญญัติไม่สำแดงให้ท่านทราบ ให้เราจินตนาการธรรมบัญญัติของ พระเจ้าถูกละเมิดโดยบางคนผู้ไม่รู้จักธรรมบัญญัติ อย่างนี้บุคคลนี้จะไม่เข้าใจ ว่าเขาหรือเธอได้ทำบาป แต่ตอนนี้ให้จินตนาการว่าธรรมบัญญัติของพระเจ้า ถูกทำให้เป็นที่ประจักษ์แก่บุคคลนั้น อย่างนี้บุคคลนั้นจะเข้าใจว่าเขาหรือเธอ เป็นคนบาป ซึ่งจะต้องถูกลงโทษด้วยความตาย และในทำนองนี้เราสามารถ กล่าวได้ว่าบุคคลผู้นั้น “ตาย”

สิ่งที่ท่านเปาโลกำลังทำอยู่ตรงนี้เป็น การช่วยให้ชาวยิวมองเห็นว่า พระคริสต์ได้ทรงจ่ายหนี้ที่ติดค้างกับธรรมบัญญัติเต็มจำนวน ท่านเปาโลแสดง ให้เห็นว่าธรรมบัญญัติเป็นสิ่งจำเป็น แต่ธรรมบัญญัติมีข้อจำกัดในสิ่งที่ สามารถทำได้ ธรรมบัญญัติหมายถึงการสำแดงสิ่งที่เราต้องการเพื่อความรอด แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะได้รับการช่วยให้รอดโดยการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ

“ท่านเปาโลแบ่งปันความจริงสำคัญเกี่ยวกับประสบการณ์ของท่าน ซึ่งเป็นความจริงเกี่ยวกับงานที่เกิดขึ้นในบุคคลที่ถูกทำให้ชอบธรรมจำเพาะพระเจ้า ท่านเปาโลกล่าวว่า “เมื่อก่อนข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่นอกเหนือธรรมบัญญัติ แต่เมื่อบัญญัตินั้นมา บาปก็กลับมีชีวิต” (โรม 7:9) ตรงนี้ท่านเปาโลหมายถึงท่านไม่รู้สึกรู้สึกถึงความผิด แต่ต่อมาท่านกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้พบว่า ข้าพเจ้าได้ละเมิดธรรมบัญญัติ ข้าพเจ้าทราบว่าคุณเจ้าเป็นคนบาป (ข้อ 9) ธรรมบัญญัติของพระเจ้าแสดงให้ท่านเปาโลมองเห็นความรู้สึกผิดของท่าน ดังนั้นจึงกล่าวว่า “ความตายเป็นของข้าพเจ้าเพราะธรรมบัญญัตินั้น” ตอนนี้ท่านเปาโลมองเห็นตัวเองเป็นคนบาป ท่านได้พบว่าท่านเป็นคนผิดบาปเพราะได้ละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้า สังเกตว่าเป็นท่านเปาโลไม่ใช่ธรรมบัญญัติที่ตาย” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1076)

คุณได้ “ตาย” อย่างไรเพราะธรรมบัญญัติ ถ้อยคำของท่านเปาโลช่วยทำให้คุณมองเห็นภาพได้ดีขึ้นจากสิ่งที่พระเยซูได้ทรงทำเพื่อให้คุณมีชีวิตใหม่ในพระองค์ใหม่

วันอังคาร

ธรรมบัญญัติเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (โรม 7:12)

THE LAW IS HOLY

แนวคิดที่ท่านเปาโลได้อภิปรายมาแล้วทั้งหมดใน พระธรรมโรมบทที่ 7 ได้ช่วยให้เราเข้าใจพระธรรมโรม 7:12 อย่างไร

ชาวยิวให้ความนับถือธรรมบัญญัติอย่างสูงยิ่ง ดังนั้นท่านเปาโลให้เกียรติและสรรเสริญธรรมบัญญัติทุกวิถีทางเท่าที่เป็นไปได้ ธรรมบัญญัตินั้นดีสำหรับแสดงความบาปของเราให้เห็น และเราต้องการจะรอดพ้น แต่ไม่อาจทำในสิ่งที่พระเจ้าไม่ทรงกำหนดให้ทำ คือไม่สามารถช่วยเราให้รอดพ้นจากความบาปได้ ผู้จะช่วยให้รอดได้มีเพียงพระเยซู และความชอบธรรมของพระองค์เท่านั้น ความชอบธรรมของพระองค์เป็นอำนาจที่จะอภัยบาปแก่เรา และทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรมจำเพาะพระเจ้า ทรงประทานอำนาจเหนือความผิดบาปให้เรา เรารับเอาความชอบธรรมนี้โดยความเชื่อ

ท่านเปาโลปรักปรำใคร ในพระธรรมโรม 7:13 ซึ่งกล่าวว่า “ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตายหรือ เปล่าเลย บาบต่างหาก คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย” แน่หนอนตรงนี้ท่านเปาโลไม่ได้กล่าวว่าท่านตายแล้ว และอยู่ในหลุมฝังศพ แต่ท่านใช้คำว่า “ความตาย” เป็นถ้อยคำเพื่อสาธิตให้เข้าใจถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับท่านฝ่ายจิตวิญญาณ ดังนั้นสิ่งที่ท่านเปาโลปรักปรำสิ่งที่ทำให้ต้อง “ตาย” คือ “ความบาป” นั่นเอง เหตุใดความแตกต่างนี้จึงสำคัญมากที่จะต้องเข้าใจให้ถูก

ในพระธรรมโรม 7:13 ท่านเปาโลปรักปรำ “ความบาป” ไม่ใช่ “ธรรมบัญญัติ” ที่ทำให้ท่านเป็นคนบาปเป็นสาเหตุทำให้ท่านเปาโลออกปากว่า “ทำให้ความโลภทุกอย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า” (โรม 7:8) สำหรับสิ่งต่างๆ ที่ท่านไม่ต้องการ ธรรมบัญญัตินั้นเป็นสิ่งที่ดี เป็นต้นแบบของพระเจ้าว่าเราควรดำเนินชีวิตอย่างไร แต่ในฐานะเป็นคนบาป ท่านเปาโลยืนอยู่ในความรู้สึกผิดต่อธรรมบัญญัติ

ดังแสดงให้เห็นใน พระธรรมโรม 7:14, 15 เหตุใดความบาปจึงประสบความสำเร็จอย่างยิ่งในการแสดงให้ท่านเปาโลได้เห็นว่าคุณเป็นคนบาปเช่นไร

ท่านเปาโลกล่าวว่า “เรารู้ว่าธรรมบัญญัตินั้น เป็นเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นเนื้อหนังถูกขายเป็นทาสให้อยู่ใต้บาป” (โรม 7:14) ดังนั้นท่านเปาโลต้องการพระเยซูคริสต์ พระเยซูเพียงผู้เดียวที่สามารถนำเอาการลงโทษสำหรับความบาปออกไป (โรม 8:1) พระเยซูผู้เดียวสามารถปลดปล่อยท่านเปาโลจากการเป็นทาสของความบาปได้

ท่านเปาโล “ถูกขายเป็นทาสให้อยู่ใต้บาป” (โรม 7:14) ท่านไม่มีเสรีภาพ ท่านไม่สามารถทำในสิ่งที่ธรรมบัญญัติกำหนดให้ท่านทำ

ท่านเปาโลใช้ถ้อยคำแสดงให้เห็นภาพของทาสคนหนึ่ง เพื่อแสดงให้พวกยิวเห็นว่าพวกเขาต้องการพระคริสต์ ก่อนหน้านี้นั้นท่านเปาโลแสดงให้ชาวยิวได้มองเห็นแล้วว่า “ชัยชนะเหนือความบาปเป็นไปได้โดยพระคุณของ

พระเจ้าเท่านั้น” (โรม 6:14) “พระคุณ” คือพระเมตตาของพระเจ้า และอำนาจเหนือความบาป

อะไรคือประสบการณ์ของคุณเอง ซึ่งแสดงให้เห็นว่า “ความบาป” ได้ทำให้พวกเราเป็นทาสอย่างไร ดังนั้นเหตุใดคุณจึงควรถวายตัวคุณเองแด่พระเยซู และ “ตาย” ต่อความบาปทุกวัน

ฟุ

บุคคลในพระธรรมโรม บทที่ 7 (โรม 7:16, 17)

THE MAN OF ROMANS 7

ในพระธรรมโรม 7:16, 17 ท่านเปาโลพรรณนาให้เห็นถึง “การต่อสู้” ที่กำลังดำเนินไปภายในตัวท่าน เหตุใดการสงครามนี้จึงเกิดขึ้น

พระวิญญาณบริสุทธิ์ใช้ธรรมบัญญัติเป็นเสมือนกระจกเงา พระองค์ใช้เพื่อแสดงให้เห็นความบาปของเรา ทรงแสดงให้เห็นว่าเราไม่เชื่อฟังธรรมบัญญัติ ตอนนี้โดยความพยายามทำตามพระบัญญัติบอกให้เราทำ เราเห็นป้องกันว่าธรรมบัญญัตินั้นดีงาม

ท่านเปาโลทบทวนแนวคิดอะไรใน โรม 7:18-20 ซึ่งท่านได้แบ่งปันก่อนหน้านี้

พระวิญญาณบริสุทธิ์ช่วยให้เราให้ทราบถึงความต้องการพระคริสต์ของเราที่จะทำเช่นนั้น บ่อยครั้งทรงนำเราให้ผ่านประสบการณ์ป่ากันดาร เอลเลน จี. ไวท์พรรณนาไว้ทำนองว่า “ประชาชนไม่ทราบถ่วงน้ำหนักของพวกเขา “เป็นตัวลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว” (เยเรมีย์ 17:9) ทั้งไม่ทราบด้วยว่าหากปราศจากความช่วยเหลือของพระคริสต์พวกเขาไม่สามารถเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้า ที่ภูเขาซีนาย ซนอิสราเอลรีบตกลงทำสัญญากับพระเจ้า พวกเขาไม่รู้สึกรู้สีกว่าพวกเขาอาจทำตัวให้ชอบธรรมกับพระเจ้าได้ด้วยอำนาจของพวกเขาเอง ดังนั้นพวกเขาประกาศว่า “ทุกคำที่พระยาห์เวห์ตรัสนั้น เราจะทำตามและเราจะเชื่อฟัง” (อพยพ 24:7) เพียงไม่กี่สัปดาห์ต่อมา ชาวอิสราเอลได้ละเมิดคำสัญญาที่พวกเขาได้ทำไว้กับพระเจ้า พวกเขา

กัมศีระกราบไหว้พระเทียมเท็จ พวกเขาไม่อาจหวังจะได้รับการต้อนรับจากพระเจ้าผ่านพระสัญญาที่พวกเขาได้ละเมิด บัดนี้พวกเขามองเห็นว่าพวกเขาเต็มไปด้วยความบาปเพียงใด และพวกเขาต้องการการอภัย พวกเขา รู้สึกต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ดังที่พระเจ้าทรงแสดงให้ประจักษ์เมื่อพระองค์ทำข้อตกลงกับท่านอับราฮัม” (เอลเลน จี. ไวท์, บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ, หน้า 371, 372)

น่าเศร้าใจ คริสเตียนจำนวนมากล้มเหลวที่มอบถวายดวงใจของพวกเขา แต่พระคริสต์ในแต่ละวัน ดังนั้นพวกเขาได้รับใช้ความบาป แม้ว่าพวกเขาไม่ยอมรับข้อมูลนี้ว่าเป็นจริง พวกเขาทำความผิดพลาดในความคิดขณะพวกเขา กำลังก้าวผ่านประสบการณ์ปกติของการถูกทำให้ชอบธรรม และความบาปของพวกเขาแสดงให้เห็นว่า พวกเขายังมีเส้นทางอีกยาวไกล พวกเขาไม่นำความบาปเหล่านั้นไปยังพระคริสต์ และทูลขอเพื่อช้ชชนะเหนือความบาปเหล่านั้น หนึ่งพวกเขาเข้าใจพระธรรมโรม บทที่ 7 ผิดไป พวกเขาคิดว่าท่านเปาโลกล่าวว่า “เป็นไปไม่ได้ที่จะทำในสิ่งที่ถูก ความจริงพระธรรมโรมบทนี้กล่าวว่า เป็นไปไม่ได้ที่คนหนึ่งจะทำให้ตนเองเป็นผู้ชอบธรรมเมื่อเขายังเป็นทาสของความบาป แต่ท่านเปาโลกล่าวว่า “ชัยชนะมีความเป็นไปได้ในพระเยซูคริสต์”

คุณกำลังประสบชัยชนะในการสงครามเหนือตนเอง และความบาปที่พระคริสต์ทรงสัญญาใหม่ ถ้าไม่ เหตุใดจึงไม่ คุณได้ทำการเลือกผิดอย่างไร สิ่งนั้นได้กีดกันคุณไว้จากการมีชัยชนะหรือไม่

วันพฤหัสบดี

รอดจากความตาย (โรม 7:24-25)

SAVED FROM DEATH

พระธรรมโรม 7:21-23 พูดเกี่ยวกับการสงครามอันหนักอึ้ง เราเคยมีประสบการณ์ในสงครามเดียวกันที่กำลังดำเนินไปในชีวิตของเราเองไหม

ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ท่านเปาโลพูดเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติที่ควบคุม

ร่างกายของท่าน “เท่าเทียม” กับกฎแห่งบาปว่า “ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้า
รับใช้ธรรมบัญญัติของพระเจ้า แต่ทางฝ่ายเนื้อหนังข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป”
(โรม 7:25) แต่การรับใช้ความบาป และเชื่อฟังกฎแห่งบาปหมายถึงความตาย
(โรม 7:10, 11, 13) ดังนั้นร่างกายของท่านเปาโลอาจพรรณนาด้วยถ้อยคำ
ที่ทำให้มองเห็นภาพ ท่านเปาโลอุทานออกมาว่า “โอัยข้าพเจ้าเป็นคนน่า
สมเพชอะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้” (โรม 7:24)
เพราะว่าฉันเชื่อฟังความบาป

ท่านเปาโลพูดเกี่ยวกับ “กฎแห่งจิตใจ” (โรม 7:23) กฎแห่งจิตใจเป็น
การเลือกที่จะเชื่อฟังธรรมบัญญัติของพระเจ้า บัดนี้พระวิญญูณบริสุทธิทำให้
ท่านเปาโลมั่นใจและเห็นพ้องที่จะเชื่อฟัง ดังนั้นท่านเปาโลทำการเลือกที่จะ
เชื่อฟัง แต่เมื่อท่านพยายามจะเชื่อฟัง ท่านไม่อาจทำได้ เหตุใดหรือ เพราะว่า
ร่างกายของท่านต้องการทำบาป ใครบ้างที่ไม่รู้สึกในการต่อสู้อย่างเดียวกันนี้
ภายในดวงวิญญาณของเขาหรือเธอ ในจิตใจของเรา เราทราบว่าการทำ
สิ่งใด แต่ร่างกายของเรามีความปรารถนาแรงกล้าสำหรับสิ่งอื่นบางสิ่ง

**อ่านพระธรรมโรม 7:24, 25 ดังแสดงให้เห็นในข้อพระคัมภีร์
เหล่านี้ เราสามารถรอดพ้นจากความยุ่งยาก และอันตรายของสงคราม
ต่อต้านความบาป ซึ่งเราพบในตัวเราเองอย่างไร**

บางคนรู้สึกกังขาว่าเหตุใด ท่านเปาโลย้อนกลับไปอภิปรายการต่อสู้กับ
ความบาปในดวงวิญญาณของท่าน เพราะจะว่าไปพระเจ้าได้ทรงปลดปล่อย
ท่านเปาโลให้เป็นอิสระแล้ว และท่านเปาโลเองกล่าว “ขอบพระคุณพระเจ้า
โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 7:25) ซึ่งแสดงให้เห็น
ว่าท่านเปาโลได้พบเสรีภาพจากความบาปแล้ว แต่บางคนคิดว่าถ้อยคำเหล่านี้
เป็นเพียงการกล่าวทวนในสิ่งที่ท่านได้พูดในข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้าในบทนี้
และท่านกำลังสารภาพอีกครั้งหนึ่งในเรื่องการสงครามต่อต้านอำนาจของความ
บาปภายในตัวท่าน

แต่คนอื่นๆ ไม่เห็นด้วย พวกเขาอ้างว่า ท่านเปาโลใช้คำว่า “ตัวของ
ข้าพเจ้าเอง” ซึ่งตรงนี้น่าจะหมายความว่าท่านไม่ได้พึ่งพระคริสต์ในการต่อสู้

กับความบาป แต่ไม่ว่าเราจะคิดว่าพระธรรมโรม 7:24, 25 หมายความว่าอย่างไร สิ่งหนึ่งควรจะต้องชัดเจน: ปล่อยตามลำพังเราปราศจากพระคริสต์ เราจะล้มเหลว ในการต่อต้านความบาป ร่วมกับพระคริสต์ เรามีชีวิตใหม่ในพระองค์ บัดนี้เรา ทราบบว่า “ความบาปจะต่อต้านเราเสมอ” แต่ชัยชนะเหนือความบาปจะเป็น ของเรา ถ้าเราเลือกจะยืนหยัดมั่นคง คุณเองจะต้องเป็นผู้เลือกที่จะรับ พระสัญญาแห่งชัยชนะที่พระเยซูจะประทานให้หรือไม่

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ไม่มีสถานที่ปลอดภัย หรือสันติสุขในการละเมิดธรรมบัญญัติ และ ไม่มีเหตุผลที่จะทำบาป มนุษย์ผู้เลือกจะทำบาปไม่อาจหวังจะยืนอย่างผู้บริสุทธิ์ ต่อพระพิภคพระเจ้าหรือมีสันติกับพระองค์ ผ่านพระกรุณาคุณของพระคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages, เล่ม 1, หน้า 213*)

“ท่านเปาโลประสงค์ให้พี่น้องชายหญิงในพระคริสต์ได้ทราบว่า “พระ-สง่าราศียิ่งใหญ่แห่งการอภัยบาปของพระเจ้าช่วยให้รอด ทรงประทานให้หมายถึง แผนการแห่งการนมัสการของชาวยิวทั้งปวง ซึ่งพระเจ้าทรงจัดไว้สำหรับชน อิสราเอลผ่านท่านโมเสส ท่านเปาโลต้องการเห็นว่าสิ่งที่นำมาถวายบูชาทุกอย่าง แต่พระเป็นเจ้าสอดคล้องตามแผนการนมัสการดั้งเดิม เป็นสัญลักษณ์ของ พระคริสต์ ทั้งมวลแสดงให้เห็นในสิ่งที่พระคริสต์เสด็จมาเพื่อช่วยเราให้ได้รับ ความรอด

“พระคริสต์เสด็จมาสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อจ่ายค่าจ้างของ ความบาป การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ทำให้พิธีถวายสัตวบูชาเพื่อไถ่บาป ของคนบาปที่นำสัตว์มาตายแทนได้สิ้นสุดลง ในเวลาเดียวกัน แผนการเดิม ของการนมัสการที่เต็มไปด้วยสง่าราศี พระบัญญัติทั้งมวลแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าทรงสำแดงให้เห็นความศักดิ์สิทธิ์ ความยุติธรรมและความดีของ พระเจ้า บัดนี้เป็นความจริงที่การสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปมวลมนุษย์ได้ทำ ให้ธรรมบัญญัติว่าด้วยพิธีถวายสัตวบูชาได้สิ้นสุดลง ทั้งนี้เพราะพิธีถวายบูชา นั้นเป็นสัญลักษณ์ชี้ไปถึงพระองค์พระเยซู ซึ่งพิธีต่างๆ ได้สิ้นสุดลง พระเยซู

และของประทานแห่งพระวิญญาณของพระองค์เต็มไปด้วยสง่าราศีมากกว่า
ธรรมเนียมปฏิบัติเก่าจะให้ได้ พระองค์ทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์ให้
กับผู้เชื่อทุกคน ซึ่งให้ชีวิตแก่พวกเขาทั้งหลาย และทำให้พวกเขาบริสุทธิ์”
(เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1095)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. “ในพระธรรมโรม 7:5 ซึ่งกล่าวว่า ‘ชอบพระคุณพระเจ้า โดยทาง
พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉะนั้นทางด้านจิตใจ ข้าพเจ้า
รับใช้ธรรมบัญญัติของพระเจ้า แต่ทางฝ่ายเนื้อหนังข้าพเจ้า
รับใช้กฎแห่งบาป’ ท่านเปาโลให้หลักคำสอนในเรื่องกฎแห่งบาป
ไว้อย่างชัดเจนที่สุด จากพระคัมภีร์ข้อนี้ เราเรียนรู้ว่าบุคคลผู้
เชื่อรับใช้ธรรมบัญญัติของพระเจ้า ในเวลาเดียวกันเขารับใช้กฎ
แห่งบาป เขาถูกทำให้ชอบธรรมกับพระเจ้า และในเวลาเดียวกัน
เขายังคงเป็นคนบาป ท่านเปาโลไม่ได้กล่าวว่า “จิตของของ
ข้าพเจ้ารับใช้ธรรมบัญญัติของพระเจ้า และท่านเปาโลไม่ได้
กล่าวด้วยว่า “เนื้อหนังของข้าพเจ้ารับใช้กฎของเนื้อหนัง แต่ท่าน
เปาโลกล่าวเห็นว่า “ตัวข้าพเจ้าเอง” ด้วยการใช้ถ้อยคำนี้ ท่าน
เปาโลหมายถึงบุคคล “ทั้งตัว” ตกเป็นทาสสองทาง...ท่านเปาโล
พูดในความหมายว่า: เหล่าผู้เชื่อเป็นคนบาป ในเวลาเดียวกัน
พวกเขาชอบธรรมจำเพาะพระเจ้า พวกเขาชอบธรรมเพราะว่า
พวกเขาเชื่อในพระคริสต์ และชีวิตอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์
ปกปิดพวกเขาไว้ แต่พวกเขาเป็นคนบาป เพราะพวกเขาไม่อาจ
จ่าย “หนี้” จากการได้ละเมิดธรรมบัญญัติ และพวกเขายังต้อง
การทำให้ชั่วร้ายอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเปรียบได้กับเขาทั้งหลายเป็น
คนป่วยที่ต้องการหมอ” (*การอธิบายพระธรรมโรมของ มาร์ติน
ลูเธอร์* หน้า 114, 115) เราเห็นด้วยกับคำอธิบายของ มาร์ติน
ลูเธอร์ ตรงนี้หรือไม่ เพราะเหตุใด

บทที่ 9

คนที่เ็นของพระคริสต์

“Those Who Belong To Christ”

วันที่ 25 พฤศจิกายน - 1 ธันวาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม บทที่ 8:1-7

ข้อควรจำ

“เพราะฉะนั้นไม่มีการลงโทษคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์”
(โรม 8:1)

พระธรรมโรม บทที่ 8 เป็นคำตอบที่ท่านเปาโลให้สำหรับพระธรรมโรม บทที่ 7 ในพระธรรมโรม บทที่ 7 ท่านเปาโลกล่าวถึง ความพ่ายแพ้ ความล้มเหลว และการถูกพบว่ามีความผิดบาป ในพระธรรมโรม บทที่ 8 ความผิดบาปได้หายไป สิ่งที่เข้ามาแทนที่คือ เสรีภาพ และชัยชนะผ่านทางพระเยซูคริสต์

ท่านเปาโลให้การเตือนในโรม บทที่ 7 สำหรับเหล่าผู้ปฏิเสหจะยอมรับพระเยซูคริสต์ บัดนี้มีอะไรเกิดขึ้นถ้าเราปฏิเสธ ประสบการณ์ความยุ่งยากต่างๆ ในพระธรรมโรม บทที่ 7 จะเป็นของเรา เราจะตกเป็นทาสของความบาป และเราจะไม่สามารถจะทำในสิ่งที่เราเลือกที่จะทำ ในพระธรรมโรม บทที่ 8 ท่านเปาโลกล่าวว่าพระคริสต์ทรงเสนอที่จะปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระจากความบาป พระองค์เสนอที่จะทรงประทานเสรีภาพให้เราประกอบภารกิจที่ดวงใจแห่งความบาปของเราไม่ยินยอมจะทำตาม

ท่านเปาโลบอกเราว่า เสรีภาพที่พระคริสต์เสนอให้เราเป็นสิ่งที่ถูกซื้อมาให้เราในราคาสูงล้ำที่เราไม่เคยหวังจะจ่ายได้ พระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า

ได้กลายเป็นมนุษย์ นี่เป็นวิธีเดียวที่พระองค์สามารถเชื่อมโยงกับเรา และเป็นตัวอย่างสมบูรณ์แบบแก่เรา และเป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่พระองค์สามารถเป็นผู้ทรงตายแทนที่ความบาปของเราได้ “โดยพระองค์ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เองมา ในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป และเพื่อไถ่บาป” (โรม 8:3) และบัดนี้ เราสามารถทำสิ่งทั้งปวงที่ธรรมบัญญัติกำหนดจากเรา เพราะว่าพระองค์ได้ทรงทำสิ่งนี้ (โรม 8:4) พระคริสต์ได้ชดเชยหนี้ของความบาป และการเชื่อฟังธรรมบัญญัติเป็นไปไม่ได้ เราเชื่อฟังเพราะว่าเราได้รับความรอดแล้ว แต่การเชื่อฟังต่อธรรมบัญญัติไม่สามารถเป็นเส้นทางนำไปสู่ความรอด ความจริงข้อนี้เป็นข่าวสารของท่านเปาโล และท่านมาร์ติน ลูเธอร์ และจะต้องเป็นข่าวสารของเราสำหรับชาวโลกเช่นกัน

วันอาทิตย์

ในพระเยซูคริสต์ (โรม 8:1)

IN JESUS CHRIST

“เพราะฉะนั้นไม่มีการลงโทษคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์” (โรม 8:1)
คำว่า “ไม่มีการลงโทษคน (บาป)” นั้นหมายความว่าอย่างไร เหตุใดจึงเป็นข่าวดีอะไรเช่นนั้น

คำว่า “คนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์” เป็นถ้อยคำปรากฏให้เห็นบ่อยในงานเขียนของท่านเปาโล เหล่าคน “ที่อยู่ในพระคริสต์” คือผู้ที่ได้รับเอาพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขาแล้ว พวกเขาวางใจในพระองค์สุดหัวใจ และพวกเขาได้ตัดสินใจใช้ “เส้นทางของพระคริสต์” เป็นเส้นทางแห่งชีวิตของพวกเขา บัดนี้ พวกเขามีความใกล้ชิดเป็นการส่วนตัวเสมือนได้ “แต่งงาน” กับพระคริสต์

ท่านเปาโลแสดงให้เห็นถ้อยคำ “เหล่าผู้อยู่ในพระเยซูคริสต์” ว่ามีความแตกต่างอย่างไรจากประสบการณ์ในพระธรรมโรม บทที่ 7 ตรงนั้นท่านเปาโลพรรณานาบุคคลผู้เป็นทาสของความบาป บุคคลนี้ถูกทำให้เชื่อมั่นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่เขายังไม่ได้ถวายชีวิตของเขาอย่างหมดสิ้นแก่พระเยซู และดังนั้นเขายังอยู่ภายใต้การควบคุมของความ

ปรารถนาชั่วร้ายแห่งเนื้อหนังของเขา เขาจึงถูกตัดสินว่ามีความผิดบาป (โรม 7:11, 13, 24) เขายังรับใช้ “ธรรมเนียมบัญญัติแห่งความบาป” (โรม 7:23) และชีวิตของเขายังมีความ “ความยุ่งยาก” ฝ่ายจิตวิญญาณให้เห็น (โรม 7:24)

แต่ต่อมาเขามอบถวายชีวิตของเขาแต่พระเยซู และการเปลี่ยนแปลงจุดยืนกับพระเจ้าซึ่งมันได้เกิดขึ้นโดยฉับพลัน ตอนนี้เขายืนอย่างผู้บริสุทธิ์ต่อพระพักตร์ของพระเจ้าเหมือนไม่เคยทำบาปมาก่อน เพราะชีวิตอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์ได้ปกคลุมบุคคลนี้ไว้ และเขาจึงไม่มีความผิดบาปอีกต่อไป ที่เขาไม่มีความผิดบาปไม่ได้หมายถึงเขาไม่ใช่คนบาปอีกต่อไป หรือเขากลายเป็นผู้มีคุณค่าสำหรับชีวิตชั้นนอร์ดขึ้นอย่างทันใด ที่กล่าวมาไม่ใช่ทั้งสองอย่างที่ เขาหรือพวกเขาไม่มีความผิดบาปอีกต่อไป ทั้งนี้เพราะบันทึกอันสมบูรณ์แบบแห่งชีวิตของพระคริสต์ได้เข้ามาแทนที่บันทึกแห่งความบาปของเหล่าผู้เชื่อในพระองค์

อ่านพระธรรมโรม 8:2 อะไรปลดปล่อยคนให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสของบาป

“กฎของพระวิญญาณ” หมายถึงแผนการของพระคริสต์เพื่อช่วยมนุษย์ให้รอด ซึ่งมีความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับ “ธรรมเนียมบัญญัติแห่งความบาป” โรมบทที่ 7 พรรณนาถึงธรรมเนียมบัญญัติดังกล่าวเป็นจุดอำนาจที่ความบาปใช้ในการควบคุม อำนาจของความบาป “นำความตาย” (โรม 8:2) มาให้แก่คนทั้งปวงที่รับใช้ความบาป แต่ธรรมเนียมบัญญัติของพระคริสต์นำชีวิตและเสรีภาพมาให้

“ดวงวิญญาณทุกดวงที่ปฏิเสธจะมอบถวายตัวเองแต่พระเจ้า จะตกอยู่ใต้อำนาจการควบคุมของอีกอำนาจหนึ่ง ตัวบุคคลนั้นไม่ได้ควบคุมชีวิตของเขาเอง ...เขาคิดว่าเขากำลังทำสิ่งที่เขาต้องการ แต่เขาเชื่อฟังคำสั่งของเจ้าชายแห่งความมืด พระคริสต์เสด็จเข้ามาเพื่อหักโซ่ตรวนที่ล่ามดวงวิญญาณซึ่งตกเป็นทาสของความบาป” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 466) จะรู้ได้อย่างไรว่าคุณเป็นทาสของบาปหรือเป็นอิสระในพระคริสต์

พระธรรมบัญญัตินั้นแสนดี กระนั้นก็ไม่อาจทำสิ่งที่เราต้องการมากที่สุดให้เราได้ คำว่า “ธรรมบัญญัติ” หมายถึง ธรรมบัญญัติสิบประการ ซึ่งทราบว่าเป็นบัญญัติว่าด้วยศีลธรรมเช่นกัน และธรรมบัญญัติว่าด้วยพิธีถวายเป็นบูชาเพื่อการไถ่บาป ซึ่งเป็นแผนการนมัสการของชาวอิสราเอล พระเจ้าทรงประทานแผนการนี้ให้กับประชากรของพระองค์ผ่านทางท่านโมเสส แต่บัญญัติว่าด้วยศีลธรรม และบัญญัติว่าด้วยพิธีถวายเป็นบูชาไม่อาจช่วยเราให้รอดพ้นจากความผิดบาปและการลงโทษด้วยความตายจากความบาปที่นำมาให้ ด้วยเหตุนี้เราจึงต้องการพระเยซู

อ่านพระธรรมโรม 8:3, 4 จากพระคัมภีร์ตอนนี้ พระคริสต์ต้องทำอะไรที่ธรรมบัญญัติทำไม่ได้

พระเจ้าทรงจัดหาทางเยียวยาความบาปด้วยการ “ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เองมา ในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาป และเพื่อไถ่บาป” (โรม 8:3) พระองค์ทรงนำเอาอำนาจของความบาปที่ครอบงำเราออกไป ผลลัพธ์ที่ตามมา บัดนี้เราสามารถทำสิ่งที่ปวงที่ธรรมบัญญัติกำหนดให้ ขณะที่เราไม่อาจปฏิบัติตามที่ธรรมบัญญัติกำหนดเมื่อเรา “ถูกรอบงำด้วยความบาป” (โรม 6:14) แต่ตอนนี้เราสามารถทำได้ “เพราะว่าความรัก และพระคุณของพระเจ้า” ผ่าน “สิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงทำ” (โรม 8:2)

เราต้องระลึกไว้เสมอว่า การทำตามที่ธรรมบัญญัติกำหนด ไม่ได้หมายความว่า การเชื่อฟังของเราดีพอที่จะช่วยตัวเองให้รอด เราไม่อาจรอดได้ด้วยการงานของเราเอง จะไม่เป็นเช่นนั้นตลอดไป แต่ที่ท่านเปาโลหมายถึงในพระธรรมโรม 8:2 คือพระเจ้าทรงประทานอำนาจให้เราดำเนินชีวิตด้วยการเชื่อฟัง เป็นชีวิตซึ่ง “ผู้อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ได้ตรึงเนื้อหนังไว้ที่กางเขนพร้อมกับรากะ และตัดหน้าแล้ว” (กาลาเทีย 5:24) และตอนนี้ชีวิตของเราสำแดงพระคริสต์ให้ปรากฏแก่ชาวโลก

ที่จะ “ดำรงชีวิต” หรือ “ดำเนิน” ในโรม 8:4 เป็นถ้อยคำที่ทำให้มองเห็นภาพ ซึ่งถูกใช้ในสมัยท่านเปาโลหมายถึง “ที่จะปฏิบัติในสิ่งถูกต้อง”

คำกล่าวที่ว่า “บาปตัวเก่าของเราเอง” หมายถึงบุคคลที่ยังไม่ถูกสร้างใหม่โดยพระคริสต์ก็ “จะดำเนิน” ตาม “บาปตัวเก่าของเราเองบอกให้ทำ” คือการถูกควบคุมโดยความปรารถนาที่เห็นแก่ตัว แต่เส้นทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องการให้เราดำเนินไปตามที่ธรรมเนียมบัญญัติกำหนดให้ เราสามารถทำเช่นนั้นได้ด้วยการช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การดำรงอยู่ในพระเยซูคริสต์เท่านั้นเราจึงมีเสรีภาพจะปฏิบัติตามที่ธรรมเนียมบัญญัติกำหนดได้ แยกออกจากพระคริสต์แล้ว เราไม่อาจเชื่อฟังธรรมเนียมได้ เพราะบุคคลที่เป็นทาสของความบาปพบว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะประกอบภารดี ที่เขาหรือเธอเลือกจะทำ (อ่านโรม 7:15, 18)

ชีวิตของคุณสำแดงว่าคุณทำสิ่งทั้งปวงที่ธรรมเนียมบัญญัติกำหนดให้ทำหรือไม่ ถ้าไม่ เหตุใดจึงไม่

วันอังคาร

ภายใต้การควบคุมของความบาปหรือ
พระวิญญาณ (โรม 8:5, 6)

UNDER THE CONTROL OF SIN OR THE SPIRIT

“เพราะว่าคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง ก็สนใจในสิ่งซึ่งเป็นของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็สนใจในสิ่งซึ่งเป็นของพระวิญญาณ” (โรม 8:5) “การเอาใจใส่เนื้อหนังก็คือความตาย และการเอาใจใส่ฝ่ายพระวิญญาณก็คือชีวิต และสันติสุข” (โรม 8:6) คิดถึงข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ อะไรคือข่าวสารพื้นฐานของข้อพระคัมภีร์ดังกล่าว และข่าวสารนั้นพูดอะไรกับคุณ เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของคุณ

คำว่า “ภายใต้” (หรือ “อยู่ฝ่าย”) ในข้อ 5 มาจากคำภาษากรีกว่า “คาตา” (kata) ซึ่งตรงนี้หมายความว่า “ตกลงกับ” และ “ความคิด” (หรือการเอาใจใส่) ในข้อ 6 หมายถึง “การเอาใจใส่” คนกลุ่มหนึ่งที่ท่านเปาโลพรรณนาถึง ตั้งจิตใจของพวกเขาให้เป็นไปในความปรารถนาตามธรรมชาติของพวกเขา ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งมุ่งจิตใจเพื่อให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระวิญญาณ พวกเขาเลือกที่จะติดตามพระประสงค์ของพระองค์ สองกลุ่มดำเนินชีวิต และกระทำในสิ่งที่แตกต่างกัน เพราะเหตุใด เพราะว่าจิตใจตัดสินใจที่จะทำเช่นนั้น

อ่านพระธรรมโรม 8:7, 8 สิ่งที่จิตใจที่ “ถูกปกครองโดยอำนาจของบาป” ไม่สามารถทำได้คืออะไร

การที่จิตใจของคนหนึ่งมุ่งอยู่กับการทำ ความพอใจให้กับความปรารถนาแห่งเนื้อหนังตัวเก่าแห่งความบาปคือ การทำสิ่งที่ต่อต้านพระเจ้า จิตใจของคนทั้งหลายที่มุ่งในทางนี้ไม่สนใจจะทำในสิ่งอันเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า พวกเขาจะต่อต้านพระองค์อย่างเปิดเผย และทำการละเมิดธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าอย่างไม่เกรงต่อบาป

มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อเราไม่เชื่อมต่อกับพระคริสต์ คำตอบคือเป็นไปไม่ได้ที่จะเชื่อธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า ท่านเปาโลย้อนกลับมาทบทวนแนวคิดนี้อยู่บ่อย: ถ้าปราศจากพระคริสต์ ไม่มีคนใดจะเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติ

วัตถุประสงค์พิเศษของท่านเปาโลคือจะนำชาวยิวมาสู่แนวคิดที่ว่าพวกเขาต้องการมากกว่า “โทราห์” พระธรรมห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์เดิมเพื่อนำไปสู่ความรอด ชีวิตของพวกเขาแสดงออกมาว่าพวกเขามีความผิดบาปอย่างเดียวกับชนต่างชาติ (โรม บทที่ 2) ชาวต่างชาติคือทุกชาติที่ไม่ใช่ชาวยิว และผู้เชื่อในพระเยซูทั้งชาวยิว และชาวต่างชาติต่างต้องการพระเมสสิยาห์เหมือนกัน พระเมสสิยาห์คือพระเจ้าองค์นั้น ซึ่งพระบิดาเจ้าทรงเลือกสรรไว้ช่วยประชากรของพระองค์ ถ้าปราศจากพระเมสสิยาห์ ประชากรของพระเจ้าจะตกเป็นทาสของความบาป ถ้าไม่มีพระคริสต์ โลกนี้ไม่สามารถรอดพ้นจากการปกครองของความบาป

คำสอนนี้เป็นคำตอบของท่านเปาโลให้กับชาวยิว ผู้ไม่อาจเข้าใจว่าเหตุใด แผนการช่วยให้รอดตั้งเดิมจึงไม่เพียงพอจะช่วยให้รอดอีกต่อไป ท่านเปาโลบอกพวกเขาว่า พวกเขาได้ทำดีมาโดยตลอด แต่พวกเขายังต้องการพระเมสสิยาห์ผู้ได้เสด็จมาแล้ว

พุธ

พระคริสต์อยู่ในท่าน (โรม 8:9-14)

CHRIST IN YOU

ท่านเปาโลอภิปรายต่อเนื่องเกี่ยวกับทางเลือกสองทางที่เป็นไปได้ ซึ่งเราทั้งมวลต้องตัดสินใจ: (1) ที่จะดำเนินชีวิตโดยพระวิญญาณ (2) ที่จะยอม

อ่อนข้อต่อความบาป การเลือกทางสายหนึ่งนำไปสู่ชีวิตชั่วนิรันดร์ อีกสายหนึ่งนำไปสู่ความตาย เราจะต้องเลือกทางสายหนึ่งสายใด ไม่มีเส้นทางอื่นให้เลือก ดังที่พระเยซูตรัสว่า “ใครไม่อยู่ฝ่ายเราก็ต่อต้านเรา และใครไม่รวบรวมไว้กับเรา ก็ทำให้กระจัดกระจาย” (มัทธิว 12:30) ไม่มีคำกล่าวใดที่กระจ่างชัดกว่านี้อีกแล้ว

อ่านพระธรรมโรม 8:9-14 คำสัญญาที่มีให้แก่ผู้ที่อุทิศถวายชีวิตของเขาแต่พระคริสต์อย่างไร

ท่านเปาโลแสดงให้เห็นความแตกต่างในชีวิตซึ่ง “ปกครองโดยอำนาจของความบาป” (โรม 8:9) และชีวิตที่ปกครองด้วย “พระวิญญาณของพระคริสต์” พระวิญญาณของพระคริสต์ คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตรงนี้ท่านเปาโลเรียกพระองค์ว่า “พระวิญญาณของพระคริสต์” เพื่อจะชี้ให้เราเห็นว่าพระคริสต์คือใคร และโดยผ่านทางพระวิญญาณ พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในเรา (โรม 8:9, 10)

ในพระธรรมโรม 8:9-14 ท่านเปาโลย้อนกลับไปใช้สัญลักษณ์ใน โรม 6:1-11 คือเรื่องการรับบัพติศมา ท่านเปาโลใช้เรื่องบัพติศมาเพื่อแสดงให้เราเห็นว่า “ความบาปของคนเก่าของเราเอง” (โรม 8:9) ถูกทำลายไป เพราะ “คนเก่าของเรานั้นถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป” (โรม 6:6) พิธีบัพติศมาแสดงให้เห็นว่า ไม่เพียงเป็นการฝังศพ แต่หมายถึงการฟื้นคืนชีพด้วย ดังนั้นเมื่อคนหนึ่งโผล่ขึ้นจาก “น้ำที่เป็นหลุมฝังศพ” สู่วิถีใหม่ในพระคริสต์ ชีวิตใหม่หมายถึง “คนเก่าที่เห็นแก่ตัว” ได้ถูกทำให้ตายแล้ว การเลือกที่จะทำให้อันเก่าที่เห็นแก่ตัวตายไป เราจะต้องทำต่อเนื่องเป็นก้าวต่อก้าว วันต่อวัน พระเจ้าจะไม่ทรงทำลายเสรีภาพของเรา เพราะเป็นไปได้ที่เราจะทำบาปหลังจากชีวิตตัวเก่าของเราถูกทำลายแล้ว ด้วยเหตุผลนี้ ท่านเปาโลเขียนจดหมายฝากถึงผู้เชื่อชาวโคโลสีว่า “เพราะฉะนั้นจงประหารโลกียวิสัยในตัวท่าน คือการล่วงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโลภ” (โคโลสี 3:5)

ดังนั้นยังจะมีการต่อสู้ขัดแย้งอย่างต่อเนื่องหลังจากที่เราได้เป็นของพระคริสต์แล้ว แต่ความแตกต่างคือตอนนี้พระวิญญาณทรงสถิตอยู่กับเรา และ

พระองค์ประทานให้เราใช้อำนาจเหนือความบาป พระเจ้าทรงปลดปล่อยเราเป็นอิสระจากการเป็นทาสของความบาปด้วยการอัศจรรย์ ดังนั้นเราไม่จำเป็นต้องรับใช้ความบาปอีกต่อไป

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเรียกพระเยซูให้ฟื้นคืนพระชนม์ พระวิญญาณองค์เดียวกันนี้คือผู้จะทรงสถิตในเราถ้าเราอนุญาต จงคิดถึงถึงฤทธานุภาพที่มีเพื่อเรา สิ่งใดขวางกั้นเราไม่ให้ไว้วางใจฤทธานุภาพนี้เท่าที่ควร

วันพฤหัสบดี

วิญญาณแห่งการรับเป็นบุตร (โรม 8:15)

THE SPIRIT OF ADOPTION

อ่านพระธรรมโรม 8:15 “เพราะว่าพระวิญญาณที่พระเจ้าประทานมานั้นจะไม่ทรงให้ท่านเป็นทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่พระวิญญาณจะทรงให้ท่านมีฐานะเป็นบุตรของพระเจ้า” ในพระคัมภีร์ข้อนี้ท่านเปาโลพรรณนาความเชื่อมโยงใหม่ของเรากับพระคริสต์ มีความหวังอะไรที่พบในพระสัญญาข้อนี้ เราจะทำให้สิ่งนี้เป็นจริงในชีวิตของเราอย่างไร

ความเชื่อมโยงใหม่กับพระคริสต์ถูกพรรณนาให้เห็นเสรีภาพจากความกลัว ขณะทาสคนหนึ่งไม่มีอิสระ เขามีชีวิตในความกลัวต่อเจ้านายอย่างไม่สิ้นสุด เขาจะได้รับเงินเพียงเล็กน้อยหรือไม่ได้รับเลยจากการรับใช้เจ้านายนานหลายปี

แต่ไม่เป็นเช่นนั้นสำหรับผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์ **ประการแรก** พวกเขาเลือกที่จะรับใช้พระองค์ **ประการที่สอง** พวกเขารับใช้โดยปราศจากความกลัว เพราะ “ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ขับไล่ความกลัวออกไปเสีย” (1 ยอห์น 4:18) **ประการที่สาม** พระเจ้าทรงรับพวกเขาทั้งหลายเป็นบุตรชายหญิงของพระองค์ ดังนั้นพวกเขาจะได้รับของประทานอันรุ่งเรือง และของขวัญอันล้ำค่าอย่างไม่มีขีดจำกัด และสิ่งเหล่านั้นไม่อาจประเมินค่าได้

“วิญญาณแห่งการเป็นทาสเกิดขึ้นจากความพยายามจะปฏิบัติศาสนาด้วยการประกอบกรดี เป็นการใช้ความพยายามด้วยพลังอำนาจจะถือปฏิบัติ

ตามธรรมเนียมปฏิบัติทุกอย่างเคร่งครัด แต่วิธีการของพระเจ้ามีว่า จะมีความหวังสำหรับเราเพียงเมื่อเรามาอยู่ภายใต้ “ข้อตกลงที่พระเจ้าทรงทำไว้กับท่านอับราฮัม” ข้อตกลงนี้เป็นพระสัญญาแห่งพระคุณ (พระคุณคือของประทานจากพระเจ้า ซึ่งประกอบด้วยพระกรุณา การให้อภัยบาป และอำนาจเหนือความบาป) เราเข้าสู่พระสัญญาแห่งพระคุณนี้โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์” (เอลเลน จี. ไวท์, *SDA Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1077)

อ่านพระธรรมโรม 8:16 พระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็นว่า อะไรช่วยเราให้เกิดความแน่ใจว่า พระเจ้าได้ทรงรับเราทั้งหลายให้เป็นบุตรชายหญิงของพระองค์

คำพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่ภายในเราบอกเราว่า “เราถูกรับไว้แล้ว” บัดนี้ไม่เป็นการปลดปล่อยถ้าเพียงเราจะไว้วางใจในความรู้สึกของเราเท่านั้น แต่เหล่าผู้ได้ติดตามสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบอกพวกเขาให้ทำจะได้ยินเสียงภายในตัวเขา เสียงนี้บอกพวกเขาว่าพวกเขาได้ถูกรับไว้เป็นบุตรชายหญิงของพระองค์แล้ว

โดยแท้จริง โรม 8:17 บอกเราว่า เราเป็นบุตรชายหญิงของพระเจ้า ดังนั้นเราต้องรับความโศกเศร้าอันมหัศจรรย์ และของประทานต่างๆ จากพระเจ้า ทั้งนี้เพราะว่าพระองค์ทรงรับเราเป็นบุตรแล้ว เราไม่ได้ทำความดีสิ่งใดควรค่าแก่การได้รับ แต่เป็นว่าสิ่งล้ำค่าเหล่านั้นที่ทรงประทานให้ เพราะเรามีความสัมพันธ์ใหม่กับพระเจ้า ความสัมพันธ์นี้ทำให้เรามีจุดยืนใหม่กับพระเจ้าและทั้งหมดนี้ทรงประทานให้เราโดยพระคุณ สิ่งทั้งปวงนี้เป็นไปได้เพราะว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา

มีอะไรที่คุณต้องทำเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิตให้ใกล้ชิดกับพระเยซู และดำเนินไปกับพระองค์

“แผนการของพระเจ้าเพื่อช่วยเราให้รอด ไม่ได้เสนอชีวิตเป็นอิสระจากความทุกข์เดือดร้อน และความยุ่งยากสำหรับผู้รอดคอยอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่แผนการของพระเจ้าบอกให้เราติดตามพระคริสต์บนเส้นทางเดียวกับที่ทรงดำเนินไปล่วงหน้า พระเยซูได้ละทิ้งความต้องการจะสนองความปรารถนาของพระองค์เอง เราจะต้องติดตามแบบอย่างของพระองค์ พระองค์ทรงรับความทุกข์เดือดร้อน และถูกปรักปรำจากการกระทำในสิ่งที่ถูก... จากความทุกข์ยาก และความเจ็บปวดเช่นนี้ ที่ความดีแห่งชีวิตของพระคริสต์จะดำรงอยู่ภายในประชากรของพระองค์ และสะท้อนออกไปให้โลกได้ประจักษ์ เราต้องแบ่งปันความทุกข์ยากของพระคริสต์ และเราต้องได้รับการสอนโดยพระองค์ และเราจะต้องถูกทำให้พร้อมเพื่อที่จะแบ่งปันชีวิตมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงเตรียมไว้เพื่อเราในสวรรค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *Thoughts From the Mount of Blessing*, หน้า 30, 31)

“แผนการที่พระเจ้าทรงสร้างเพื่อช่วยเราให้รอดจากความบาป เป็นจุดไช้ที่พระเจ้าทรงหย่อนลงจากบัลลังก์ของพระองค์บนสวรรค์ ซึ่งยาวเพียงพอถึงจุดลึกสุดที่เราได้จมลงไป พระคริสต์ทรงสามารถดึงคนบาปที่ต่ำทรามที่สุดจากหลุมแห่งความชั่วร้าย แล้วพระองค์จะทรงวางพวกเขาตรงจุดที่พวกเขาจะถูกรับเป็นบุตรของพระเจ้า จากนั้นพวกเขาจะได้รับพร้อมกับพระคริสต์ในสิ่งรุ่งเรืองไปบุลูย์อันไม่มีวันเปลี่ยนแปลงตลอดไป” (เอลเลน จี. ไวท์, *คำพยานสำหรับคริสตจักร*, เล่ม 7, หน้า 229)

“คำไถ่สำหรับความบาปของเรา พระผู้ช่วยให้รอดได้จ่ายไป เพราะไม่มีใครจำเป็นต้องเป็นทาสของซาตาน พระคริสต์ทรงยื่นต่อหน้าเราในฐานะพระผู้ช่วย พระองค์ทรงฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ที่ต้องการจะช่วยเราทั้งหลายให้รอด” (เอลเลน จี. ไวท์, *Selected Messages*, เล่ม 1, หน้า 309)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เราสามารถทำให้พระสัญญาของพระเจ้าเป็นจริงในชีวิตของเราอย่างไร เราได้รับการเสนอให้มากมายในพระคริสต์ เหตุใดเราจึงล้มเหลวต่อเรื่อง ที่จะไปถึงจุดที่เราต้องการจริง ๆ ที่หมายถึงไว้ว่าจะอยู่ในพระองค์
2. มีทางใดบ้างที่คุณสามารถ “คิดถึงพระประสงค์ของพระวิญญาณ” (โรม 8:5) มีความหมายอะไรในพระคัมภีร์ข้อนี้ อะไรคือพระประสงค์ของพระวิญญาณ คุณดู อ่าน และคิดถึงอะไร สิ่งเหล่านี้ทำให้คุณเข้าใจพระประสงค์ของพระวิญญาณได้ยากขึ้นอย่างไร
3. จงพิจารณาให้ดีเกี่ยวกับการที่เราต้องอยู่ข้างใดข้างหนึ่งของสงครามระหว่างความดีกับความชั่ว ความจริงของเรื่องนี้บอกอะไรแก่เรา มันช่วยเปลี่ยนวิถีและการเลือกแม้จะเป็นสิ่งที่เล็กน้อยที่สุดในชีวิตของเราอย่างไร

บทที่ 10

บุตรทั้งหลายแห่งพระสัญญา

Children Of The Promise

วันที่ 2 – 8 ธันวาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม บทที่ 9

ข้อควรจำ

“เพราะฉะนั้นพระองค์จะทรงเมตตาใคร ก็ทรงเมตตาคนนั้น และพระองค์จะทรงให้ใครมีใจแข็งกระด้าง ก็ทรงให้คนนั้นมีใจแข็งกระด้าง” (โรม 9:18)

❖ **ข้อเขียนอันศักดิ์สิทธิ์** กล่าวว่า “พระเจ้าทรงรักยาโคบ แต่ชังเอซาว”...พระเจ้าตรัสกับท่านโมเสสว่า ...“เราประสงค์จะกรูณาใคร เราก็มิจะกรูณาคนนั้น และเราจะเมตตาใคร เราก็มิจะเมตตาคนนั้น” (โรม 9:13, 15)

เราต้องเข้าใจถ้อยคำของท่านเปาโลที่กล่าวในพระธรรมโรม 9:13, 15 และ 18 เกี่ยวกับเสรีภาพที่พระเจ้าทรงประทานให้มนุษย์เพื่อการเลือก เรามีอิสระจะเลือก หรือจะปฏิเสธพระเจ้าไหม ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนว่า เฉพาะบางคนพระเจ้าทรงเลือกไว้เพื่อให้รอด และคนอื่นๆ ให้พินาศไซ้ใหม่ แทนที่จะให้พวกเขาแต่ละคนทำการเลือกเองเป็นการส่วนตัว

ท่านเปาโลกำลังให้เหตุผลสนับสนุนสำหรับแนวคิดที่ว่า พระเจ้าทรงมีสิทธิ์จะเลือกไม่ว่าใครก็ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ให้เป็น “ผู้ที่ถูกเลือกสรร” ของพระองค์ ซึ่งจะว่าไปพระเจ้าทรงเป็นผู้รับผิดชอบการเผยแผ่พระกิตติคุณ ข่าวดีเกี่ยวกับการให้คนทั่วโลกได้รับความรอด ดังนั้นพระองค์ทรงสามารถ

เลือกใครก็ได้ที่ทรงประสงค์ให้ทำกรณนี้ อีกทั้งพระเจ้าไม่ทรงตัดใครจากความ เป็นไปได้ที่จะได้รับการช่วยให้รอด ดังนั้นพระเจ้าอาจเลือกใครก็ได้ที่พระองค์ ทรงประสงค์จะให้รับใช้พระองค์ พระกรณียกิจส่วนนี้ของพระเจ้าไม่ได้ไปขัดแย้ง เสรีภาพในการเลือกที่ทรงประทานให้มนุษย์ทุกคน ที่สำคัญกว่านั้นการเลือก ของพระเจ้าไม่ต่อต้านความจริงยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงประสงค์ให้ทุกคนรับเอา ของประทานแห่งการช่วยให้รอดสำหรับพระองค์

เราจะรอดได้ตราบใดที่เราระลึกว่า พระธรรมโรม บทที่ 9 ไม่ได้อภิปราย ว่า บุคคลต่างๆ ที่เอ่ยชื่อในบทนี้จะรอดหรือไม่รอด แต่ให้พูดถึงข้อเท็จจริง เกี่ยวกับว่า พระเจ้าทรงเลือกบางคนให้ทำหน้าที่พิเศษสำหรับพระองค์

วันอาทิตย์

ความเศร้ายิ่งใหญ่ของท่านเปาโล (โรม 9:1-12) PAUL'S GREAT SORROW

“พวกเจ้าจะเป็นอาณาจักรบริสุทธิ์ และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับ เรา นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกกับคนอิสราเอล” (อพยพ 19:6)

พระเจ้าทรงต้องการผู้คนที่ประกาศเผยแผร์ “ข่าวดี” ของการได้รับการ ช่วยให้การช่วยให้รอดแก่ชาวโลกที่เต็มไปด้วยพระเทียมเท็จ (false gods) ความมืด บอดด้านจิตวิญญาณ และการกราบไหว้รูปเคารพหลากหลาย พระเจ้าทรง เลือกชนอิสราเอลให้ทำงานชิ้นนี้ และทรงสำแดงให้พวกเขาประจักษ์ว่า พระองค์คือใคร พระองค์ทรงวางแผนให้พวกเขากลายเป็นแบบอย่างที่ชนชาติ อื่นๆ ควรจะเป็น และที่จะนำชนชาติเหล่านั้นไปสู่พระเจ้าเที่ยงแท้ การถวาย สัตวบูชาสำหรับความบาปของผู้คนในแผนการนมัสการของชนชาติยิวจะชี้ให้ ทุกเชื้อชาติให้มองไปที่พระคริสต์ผู้จะช่วยพวกเขาให้รอด พระเจ้ายังทรงวางแผนใช้ชนอิสราเอลเติบโตขึ้นเรื่อยๆ และพระองค์จะทรงอวยพระพรให้พวกเขา เป็นทวีคูณ พวกเขาต้องประกาศเผยแผร์อาณาจักรของพระองค์จนขยายขอบ ขยายไปทั่วโลกทั้งใบ

บ่อยครั้งเพียงใดที่เราทำให้พระเจ้าผิดหวัง แต่มีแนวคิดสำคัญ ะไรที่ท่านเปาโลแบ่งปันใน พระธรรมโรม 9:1-12 เกี่ยวกับความซื่อสัตย์ ของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเรา

ท่านเปาโลสำแดงให้เห็นตรงนี้ว่า พระสัญญาของพระเจ้าทรงทำกับชนอิสราเอลไม่ได้ล้มเหลวลงเสียทั้งหมด พระเจ้ายังทำงานผ่านบางคนผู้สัตย์ซื่ออย่างต่อเนื่อง ชาวยิวกลุ่มนี้ได้ถูกเรียกว่า “ชนกลุ่มน้อยที่เหลืออยู่” (The remnant) คำว่า “ชนกลุ่มน้อยที่เหลืออยู่” หมายถึง คนหรือสิ่งของ เช่น ผ้าผืนหนึ่งเหลือเพียงเศษผ้าไม่กี่หลา ชนกลุ่มน้อยที่เหลืออยู่นี้เป็นสัญลักษณ์ของชาวยิวจำนวนไม่มาก พระเจ้ายังทรงทำงานผ่านพวกเขา ท่านเปาโลพิสูจน์ว่ามีความสำคัญเพียงใดสำหรับอิสราเอลที่ยังเหลือ ที่ประวัติศาสตร์ชาติอิสราเอลได้บันทึกไว้ ท่านแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเลือกใช้ผู้คนอย่างรอบคอบเสมอ ยกตัวอย่างเช่น (1) พระเจ้าไม่ทรงเลือกเชื้อสายของท่านอับราฮัมทั้งหมดให้เข้าร่วมในข้อตกลงพิเศษ มีแต่เพียง “อิสอัค” เท่านั้น และ (2) พระเจ้าไม่ทรงเลือกเชื้อสายของอิสอัคทั้งหมด มีเพียงจากพงศ์พันธุ์ของยาโคบเท่านั้น

การทรงเลือกนี้แสดงให้เราเห็นว่าเราไม่ได้รับความรอดเพราะว่าใครเป็นบรรพบุรุษของเรา คุณอาจมาจากครอบครัวที่เป็นสมาชิกของโบสถ์เทียงแท้ แต่ก็อาจสูญเสียชีวิตนิรันดร์ได้ แต่ความเชื่อแท้แสดงออกว่าคนหนึ่งได้เกิดใหม่แล้ว กล่าวคือ “ผู้ที่เกิดเพราะพระสัญญาของพระเจ้า” (โรม 9:8) ความเชื่อนี้แสดงออกมาโดยความรัก

มองไปที่ พระธรรมโรม 9:6 “แต่ไม่ใช่ว่าพระวอนของพระเจ้าได้ล้มเหลวไป เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้น เป็นคนอิสราเอลแท้” เราได้พบข่าวสารสำคัญอะไรตรงนี้สำหรับเราในฐานะที่เป็นแอดเวนติส ซึ่งจะว่าไป เราได้รับมอบหมายงานอย่างเดียวกันให้ทำเพื่อพระเจ้าในเวลาของเรา ที่ชนอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์ได้รับมอบหมายให้ทำงานของพวกเขา

วันจันทร์

เลือกสรรแล้ว (โรม 9:12-13)

CHOSEN

“พระยาห์เวห์ตรัสกับนางว่า “ชนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และประชาชนสองพวกเกิดจากเจ้า จะต้องแยกกัน พวกหนึ่งจะแข็งแรงกว่าพวกหนึ่ง พี่จะรับใช้น้อง” (ปฐมกาล 25:23) มีคำเขียนไว้ว่า “เราได้

รักเจ้าทั้งหลาย แต่เจ้าพูดว่า พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์อย่างไร พระยาห์เวห์ตรัสว่า เอชชาวเป็นพี่ชายของยาโคบไม่ใช่หรือ เราก็รักยาโคบ แต่เราได้เกลียดเอชชาว” (มาลาคี 1:2,3) (โรม 9:12, 13)

เราได้พูดมาก่อนหน้านี้แล้วในตอนกล่าวอารัมภบทของบทเรียนสำหรับสัปดาห์นี้เป็นไปได้ที่จะรู้สึกว่ พระธรรมโรม บทที่ 9 ที่จริงแล้วหมายความว่าถึงอะไร ก่อนอื่นเราต้องเข้าใจว่าท่านเปาโลไม่ได้พูดว่าพระเจ้าทรงเลือกใครให้ได้รับความรอด แต่เป็นว่าท่านเปาโลใช้ถ้อยคำ “เลือก” ในความหมายของงานพิเศษที่พระเจ้าทรงเลือกบางคนเจาะจงให้ทำการ ยกตัวอย่างเช่น พระเจ้าทรงเลือกยาโคบให้เป็นบิดาของกลุ่มชนพิเศษเพื่อเป็นพยานให้แก่ชาวโลกซึ่งไม่มีเบาะแสเลยในข้อพระคัมภีร์โรมที่บอกว่าเอชชาวจะไม่ได้ได้รับความรอด พระเจ้าทรงประสงค์ให้เขาได้รับความรอด พระเจ้าทรงประสงค์ให้เขารอดพอๆ กับที่ทรงปรารถนาให้มนุษย์ทั้งมวลได้รับความรอด

อ่านพระธรรม โรม 9:14, 15 แนวคิดในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เชื่อมโยงกับข้อความที่เราได้อ่านแล้วอย่างไร

อีกครั้งหนึ่ง ให้เราเข้าใจว่า ท่านเปาโลไม่ได้พูดว่า ใครจะได้รับความรอดหรือไม่ เพราะพระเจ้าทรงพระเมตตากับทุกคน ที่จริงแล้ว “พระองค์ทรงประสงค์ให้ทุกคนได้รับความรอด และรู้จักความจริง” (1 ทิโมธี 2:4) และ “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าปรากฏแล้ว เพื่อช่วยทุกคนให้รอด” (ทิตัส 2:11) แต่พระเจ้าทรงสามารถเลือกประชากรชาติต่างๆ ให้มีส่วนสำคัญในพันธกิจของพระองค์แน่นอน พวกเขามีสิทธิ์จะปฏิเสธการเข้าไปมีส่วนในพันธกิจของพระองค์ แต่พวกเขาไม่สามารถป้องกันการเลือกของพระเจ้าจากสิ่งที่บังเกิดขึ้น ดังนั้นความจริงข้อนี้บอกเราว่าเอชชาวไม่อาจกลายเป็น “คนหนึ่ง” ที่พระเยซูจะเสด็จมาบังเกิดในตระกูลของเขา และเขาไม่อาจเป็นบิดาของชนชาติที่ทรงเลือกสรรไว้

ในตอนจบ พระเจ้าไม่ทรงเลือกจะปิดเอชชาวจากแผ่นดินสวรรค์โดยไม่มีเหตุผล ของประทานที่คนหนึ่งถูกทำให้ชอบธรรมจำเพาะพระเจ้าเป็นของประทานให้เปล่ากับทุกคน เราทั้งปวงที่ถูกเลือกให้ได้รับความรอด จะไม่ให้พินาศ (เอเฟซัส 1:4, 5; 2 เปโตร 1:10) ทั้งนี้เป็นการเลือกของเราเอง พระเจ้า

ไม่ทรงปิดกั้นเราจากการรับเอาชีวิตชั่วนิรันดร์ พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์สำหรับทุกคน เวลาเดียวกันพระเจ้าทรงให้ความชัดเจนในพระคัมภีร์ว่า เราจะต้องทำบางอย่างเพื่อจะมีชีวิตนิรันดร์: เราจะต้องมีความเชื่อในพระคริสต์ เพราะความเชื่อนำไปสู่การทำให้เป็นผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินชีวิตต่อไปในการเชื่อฟัง

จากสิ่งเลวร้ายทั้งหมดที่อาจเกิดขึ้น ทำไมสิ่งเลวร้ายที่สุดจึงปล่อยให้บาปและความชั่วร้ายของเราปล้นสิ่งที่เราจะได้รับตามพระสัญญาในพระเยซู

วันอังคาร

ความลึกลับ (อิสยาห์ 55:8, 9)
MYSTERIES

“เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ” (อิสยาห์ 55:8)
“เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร ทางของเราก็กสูงกว่าทางของเจ้าและความคิดของเราก็กสูงกว่าความคิดของเจ้าอย่างนั้น” (อิสยาห์ 55:9)

อ่านพระธรรมโรม 9:17-24 คิดถึงสิ่งที่เราได้อ่านไปก่อนหน้านี้ เราจะเข้าใจข่าวสารของเปาโลใน โรม 9:17-24 ได้อย่างไร

พระเจ้าทรงหมายพระทัยให้การปลดปล่อยชนอิสราเอลจากประเทศอียิปต์ของพระองค์ เป็นตัวอย่างแก่ชาวโลกเกี่ยวกับแผนการของพระองค์ที่จะปลดปล่อยมนุษยชาติให้เป็นอิสระจากความบาปและความตาย พระเจ้าทรงทำการอัศจรรย์หลายประการในประเทศอียิปต์ก่อนที่จะปล่อยประชากรของพระองค์ เพื่อให้ชาวอียิปต์และประชาชนที่อยู่รายรอบพวกเขาได้ประจักษ์ว่าพระเจ้าของชนอิสราเอลเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และงานเหล่านั้นทรงมุ่งหมายให้เป็นการเชื่อเชื่อนานาชาติเหล่านั้นให้ละทิ้งเทพเจ้าต่าง ๆ ของพวกเขา และหันมานับถือการพระองค์

เป็นที่ชัดเจนว่ากษัตริย์ของอียิปต์ได้ทำการเลือกของเขาเรียบร้อยแล้วที่จะต่อต้านพระเจ้า กษัตริย์ของอียิปต์ที่รู้จักกันในนาม “ฟาโรห์” พระเจ้าทรงทำให้ดวงใจของฟาโรห์แข็งกระด้างและดื้อดึง แต่ในการทำเช่นนั้น พระเจ้าไม่ทรงนำโอกาสของการได้รับความรอดไปจากฟาโรห์ แทนที่จะทำเช่นนั้น พระเจ้าทรงทำให้ใจของฟาโรห์ต่อต้านการปล่อยชนอิสราเอลออกไปจากอียิปต์แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงหันจิตใจของฟาโรห์ให้ต่อต้านความรอด ซึ่งจะไปพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อฟาโรห์พอๆ กับที่ทรงสิ้นพระชนม์สำหรับท่านโมเสส อาโรน และพงศ์พันธุ์ทั้งมวลของอิสราเอล

แนวคิดสำคัญที่นำเราออกไปจากการอภิปรายทั้งหมดคือว่า เรามีความเข้าใจจำกัดในเรื่องของพระเจ้า และพระองค์ทรงทำงานอย่างไรในโลก ดังนั้นเราไม่สามารถคาดหมายที่จะเข้าใจวิธีการทั้งหมดของพระเจ้าได้ เมื่อธรรมชาติยังกุมความลึกลับที่เราไม่สามารถเข้าใจได้ ซึ่งจะไป ในเพียง 171 ปีของอดีตที่ผ่านมา ซึ่งศัลยแพทย์เรียนรู้ว่าอาจเป็นแนวคิดดีที่จะล้างมือของพวกเขาหลายครั้งก่อนจะลงมือผ่าตัด! และจะมีใครค้นพบอีกในอนาคตซึ่งจะมีบางสิ่งแสดงให้เห็นเราทราบว่า เราช่างรู้้อะไรเล็กน้อยเพียงใดในวันนี้

เราไม่เข้าใจเสมอไปในวิถีของพระเจ้า แต่พระเยซูเสด็จลงมาเพื่อสำแดงให้เราประจักษ์ว่า พระเจ้าคือใคร (ยอห์น 14:9) ดังนั้นเราสามารถทราบว่าใครคือพระเจ้า ผู้ทรงช่วยเราให้ยืนหยัดภักดีต่อพระองค์ในช่วงเวลาแห่งความยากลำบาก ที่ดูเหมือนไม่ยุติธรรมและยากที่จะเข้าใจ

พูด

“อัมมี” ประชากรของเรา (โรม 9:25-29)

AMMI: MY PEOPLE

ในพระธรรมโรม 9:25 ท่านเปาโลกล่าวทวน พระธรรมโฮเซยา 2:23 และใน โรม 9:26 ท่านกล่าวทวนโฮเซยา 1:10 เรื่องราวเบื้องหลังข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นในพระธรรมโฮเซยา พระเจ้าทรงสั่งท่านโฮเซยาว่า “ไปซี ไปรับหญิงเจ้าชู้มาเป็นภรรยา และเกิดลูกชู้กับนาง เพราะว่าแผ่นดินนี้เล่นชู้อย่างยิ่ง โดยการละทิ้งพระยาห์เวห์” (โฮเซยา 1:2) ชีวิตแต่งงานของโฮเซยาและภรรยา นับ

เป็นเรื่องเศร้า ซึ่งแสดงออกให้เห็นความสัมพันธ์ของพระเจ้า และชนอิสราเอล ชนอิสราเอลจงรักภักดีกับพระเจ้าตลอดมา แต่ถึงเวลานั้นพวกเขาได้หักความสัมพันธ์กับพระองค์ด้วยการหันไปกราบไหว้พระเทียมเท็จ (false gods) เด็กสองคนที่เกิดกับโฮเซยาและภรรยาของเขาได้รับการตั้งชื่อซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงหันพระพักตร์จากชนอิสราเอล และทรงลงโทษพวกเขาที่พวกเขาหันไปกราบไหว้พระเทียมเท็จ ลูกคนที่สามของโฮเซยาได้รับการตั้งชื่อว่า “โลอัมมี” (โฮเซยา 1:9) ชื่อซึ่งมีความหมายว่า “ไม่ใช่ประชากรของเรา”

แต่ท่านโฮเซยาบอกว่า วันหนึ่งจะมาถึง เมื่อพระเจ้าจะไม่ทรงลงโทษประชากรของพระองค์ แต่กลับเป็นว่าพระองค์จะทรงประทานความมั่งคั่งกลับมาให้ พระองค์จะทรงนำพระเทียมเท็จของพวกเขาออกไป และพระองค์จะทรงทำข้อตกลงกับพวกเขา (โฮเซยา 2:11-19) เมื่อนั้นเหล่าผู้ที่ถูกเรียกว่า “โลอัมมี” ชื่อซึ่งมีความหมายว่า “ไม่ใช่ประชากรของเรา” จะได้รับการเรียกใหม่ว่า “อัมมี” ซึ่งหมายถึง “ประชากรของเรา” ในสมัยของท่านเปาโล คำว่า “อัมมี” หมายถึงคนนั้นที่พระเจ้าทรงเลือก “คือเราที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้วไม่ใช่จากพวกยิวเท่านั้น แต่จากพวกต่างชาติด้วย” (โรม 9:24) นี่ช่างเป็นภาพชัดเจนของ “ข่าวดี” ที่พระคัมภีร์ข้อนี้ให้ความกระจ่าง ซึ่งหมายถึงประชากรของโลกทั้งใบ ไม่สงสัยเลยว่าในฐานะที่เราเป็นเซเวนต์เดย์แอดเวนติส เราเชื่อว่าการทำงานเพื่อพระเจ้าของเรา รวมไปถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงสำแดงในพระธรรมวิวรณ์ 14:6 ด้วยว่า “แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งเหาะไปในท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐนิรันดร์แก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก แก่ทุกประชาชาติ ทุกเผ่า ทุกภาษา และทุกชาติ” ปัจจุบันนี้เหมือนในสมัยของท่านเปาโล “ข่าวดี” นี้จะต้องประกาศไปทั่วทุกหนทุกแห่ง

อะไรคือข่าวสารพื้นฐานที่อยู่ใน พระธรรมโรม 9:25-29 ท่านเปาโลนำเสนอความหวังอะไรให้กับผู้อ่านของท่าน

ชาวยิวจำนวนมากปฏิเสธข่าวสารซึ่งเป็น “ข่าวดี” ความจริงอันน่าเศร้านี้เป็นเหตุทำให้ท่านเปาโลออกปากว่า “ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก และความเจ็บร้อนในใจเสมอ” (โรม 9:2) แต่อย่างน้อยก็มี “ชนกลุ่มน้อยที่เหลืออยู่”

(the remnant) คุณคงระลึกถึง “ชนกลุ่มน้อยที่เหลืออยู่” อาจหมายถึงอะไร จำนวนเล็กน้อยที่เหลืออยู่ เช่นผ้าไม้หนึ่ง (ที่มีวนมาในแกนไม้) และเหลือผ้า อยู่ไม้ก็เมตรพันอยู่กับไม้ที่ทำเป็นแกน นี่เป็นสัญลักษณ์เตือนใจเราให้นึกถึง ชาวยิวแม้ว่าพระเจ้าจะทรงทำงานผ่านพวกเขาอย่างต่อเนื่องมานาน ดังนั้น พระเจ้ายังคงมี “ชนกลุ่มน้อยยังเหลืออยู่” ท่ามกลางชาวยิว และพระสัญญา ของพระองค์จะไม่ทำให้พวกเขาผิดหวัง แม้ว่าเมื่อมนุษย์ทำให้พระองค์ และ เพื่อนมนุษย์ด้วยกันผิดหวัง แต่พระเจ้าจะทรงทำให้พระสัญญาทั้งหมดของ พระองค์เป็นจริงในตอนสุดท้าย ดังนั้นเราต้องมีความหวังในพระสัญญาเหล่านั้น และพระสัญญาเหล่านั้นจะเป็นจริงสำหรับเราเช่นกัน

วันพฤหัสบดี

ศิลาที่ทำให้เขาสะดุด (โรม 9:30-32)

A ROCK THAT MAKES THEM FALL

“ถ้าอย่างนั้น เราจะว่าอย่างไร จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ไฝหา ความชอบธรรม ก็ยังได้รับความชอบธรรม คือความชอบธรรมที่เกิด ขึ้นโดยความเชื่อ แต่พวกอิสราเอลที่ไฝหาความชอบธรรมตามธรรม- บัญญัติก็ยังไม่ได้รับผลตามธรรมบัญญัตินั้น เพราะอะไร เพราะเขา ไม่ได้แสวงหาโดยความเชื่อ แต่แสวงหาด้วยการประพฤติ เขาสะดุด ก้อนหินที่ให้สะดุดนั้น” (โรม 9:30-32) อะไรคือข่าวสารของข้อพระ- คัมภีร์ดังกล่าวนี้ ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น เราสามารถนำเอาข่าวสารนี้ไปใช้ ในชีวิตของเราได้อย่างไรในปัจจุบัน เราจะหลีกเลี่ยงจากการทำผิดพลาดอย่างเดียวกันในชีวิตของเราที่ชนอิสราเอลได้ทำผิดพลาดได้ อย่างไร

ท่านเปาโลกล่าวในข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวนี้ ที่ไม่อาจทำให้เกิดการ เข้าใจผิดได้ ท่านอธิบายให้ชาวยิวฟังว่าเหตุใดพวกเขาจึงผิดพลาดในพระ ประสงค์ของพระเจ้าสำหรับพวกเขา น่าสนใจเพียงใดที่จะสังเกตว่าผู้ที่ไม่ใช่ ชาวยิวที่พระเจ้าทรงยอมรับพวกเขา แม้พวกเขายังไม่ได้ค้นหาพระเจ้า เพื่อให้ พระองค์ทรงรับพวกเขาในตอนแรก ยิ่งกว่านั้นที่ผ่านมามีพวกเขาหลงทาง สนองความสนใจ และความปรารถนาของพวกเขาเอง แต่ต่อมาเมื่อเขาได้รับ

ข่าวดี และยอมรับข่าวดีนั้น พระเจ้าทรงประกาศว่า พวกเขาถูกทำให้ชอบธรรม
จำเพาะพระองค์แล้ว

ปัญหาของชนอิสราเอลในสมัยของท่านเปาโลคือ พวกเขาสะดุดก้อน
ศิลา (พระคริสต์) (อ่าน โรม 9:33) ชาวยิวบางคน ไม่ใช่ทั้งหมด (อ่านกิจการ
2:41) ปฏิเสธจะยอมรับพระเยซูแห่งนาซาเร็ธว่าเป็นพระเมสสิยาห์ พระเมส-
สิยาห์คือ พระองค์นั้นผู้ซึ่งพระบิดาทรงเลือกให้เป็นพระผู้ช่วยจากความบาป
เพราะพระเยซูไม่ใช่พระเมสสิยาห์ประเภทที่พวกเขาเฝ้ารอคอย ดังนั้นพวกเขา
พากันหันหลังให้กับพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จมา

ก่อนที่จะจบพระธรรมโรม บทที่ 9 ท่านเปาโลกล่าวทบทวนข้อพระคัมภีร์
เดิมอีกข้อหนึ่งด้วยการเริ่มต้นว่า “ดังที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “นี่แน่ะ
เราวางศิลาก้อนหนึ่งไว้ที่ศิโยน ที่จะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่งที่จะทำให้ล้ม
แต่ผู้ที่เชื่อในพระองค์จะไม่ได้รับความอัปอาย” (โรม 9:33) ตรงนี้ท่านเปาโล
แสดงให้เห็นอีกครั้งหนึ่งว่า ความเชื่อแท้มีความสำคัญมากเพียงใดในแผนการ
ของพระเจ้าที่จะช่วยเราให้รอด (อ่าน 1 เปโตร 2:6-8) ก้อนศิลาที่จะทำให้
พวกเขาล้มลง แต่ในเวลาเดียวกัน ใครก็ตามที่เชื่อในพระเยซูจะไม่ได้รับความ
อัปอาย สำหรับคนจำนวนมาก พระเยซูคือศิลาซึ่งทำให้พวกเขาสะดุด แต่
สำหรับพวกเราที่รู้จักและรักพระองค์ พระเยซูทรงเป็นศิลาประเภทที่แตกต่าง
ออกไป พระองค์ทรงเป็น “ศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์” (เพลงสดุดี
89:26)

พระเยซูเคยเป็นศิลาที่ทำให้คุณสะดุดหรือไม่ ถ้าใช่ คุณทำอะไร
จึงล้มลง คุณลุกขึ้นได้อย่างไร และพระเยซูทรงเป็นศิลาแห่งความรอด
ของคุณได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“พระคัมภีร์พูดถึงบุคคลบางคนที่ถูกเลือกสรรให้ได้รับความรอดอย่างไร
หลายคนคิดว่าแนวคิดนี้ชี้ไปยังชีวิตอนาคต ซึ่งหมายถึงว่าบุคคลเหล่านี้ถูก
เลือกให้มีความสุขยิ่งใหญ่ในสวรรค์ แต่แนวคิดนี้ไม่ใช่สิ่งที่พระคัมภีร์สอน

เพราะพระคัมภีร์สอนว่ามนุษย์ถูกเลือกให้รับเอาสิ่งที่พระเจ้าเสนอ เขาถูกเลือกให้ทำตามแผนการของพระเจ้าเพื่อช่วยเขาให้รอด เขาจะต้องทำงานนี้ด้วยดวงใจสิ้นเทา เปี่ยมด้วยความรักและการนบনอบต่อพระเจ้า มนุษย์ได้ถูกขอให้สวมยุทธภัณฑ์ของพระเจ้า เขาถูกเลือกให้ต่อสู้การสงครามแห่งความเชื่ออย่างเต็มกำลัง เขาถูกเลือกให้ใช้สิ่งที่พระเจ้าได้วางไว้ในระยะที่เขาจะเอื้อมถึงเพื่อต่อต้านความชั่วร้ายทุกรูปแบบที่เป็นความปรารถนาของเนื้อหนัง เพราะซาตานกำลังเล่นเกมแห่งชีวิตสำหรับดวงวิญญาณของมนุษย์ ดังนั้นมนุษย์ถูกเลือกให้เฝ้าระวังและอธิษฐาน เขาถูกเลือกให้ค้นหาคำตอบในพระคัมภีร์ เขาถูกเลือกให้หลีกเลี่ยงการล้มลงสู่ความบาป เขาถูกเลือกให้แสดงความเชื่อออกมาทุกขณะจิตแห่งชีวิต เขาถูกเลือกให้เชื่อทุกถ้อยคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า จะมีอะไรเกิดขึ้นถ้ามนุษย์เลือกทำสิ่งเหล่านี้ เช่นนั้นเขาจะไม่เป็นเพียงผู้รู้พระวจนะ (พระคัมภีร์) ของพระเจ้า แต่จะเป็นผู้นั้นซึ่งจะทำสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงขอ คำสอนเหล่านี้คือสิ่งที่พระคัมภีร์หมายถึง เมื่อพระคัมภีร์กล่าวถึงการถูกเลือก” (เอลเลน จี. ไวท์, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, หน้า 453, 454)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คริสเตียนบางคนสอนว่า พระเจ้าทรงเลือกบางคนให้ได้รับความรอด และคนอื่นๆ ให้พินาศ พวกเขาคิดว่า พวกเขาไม่มีโอกาสเลือก พวกเขากล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้เลือกคุณ ก่อนที่คุณจะเกิดมาให้ลองคิดดูว่า แม้คุณจะเลือกเป็นคนดีทุกวินาที ในชีวิต แต่คุณถูกเลือกให้พินาศ จะมีอะไรเกิดขึ้น อย่างนี้คุณจะต้องถูกลงโทษให้ตายนิรันดร์ คนมากมายคิดว่า การลงโทษนี้หมายถึงการถูกเผาในไฟนรกตลอดไป ความคิดนี้ผิดอย่างไร และมุมมองของเราแตกต่างจากความคิดนี้อย่างไร
2. พันธกิจที่พระเจ้าทรงมอบให้คริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์ และพันธกิจที่พระเจ้าทรงมอบให้คนอิสราเอล เหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร และเราทำได้ดีกว่าหรือแยกว่าอย่างไร

บทที่ 11

ผู้ที่ถูกเลือกสรรไว้แล้ว

The Chosen

วันที่ 9 - 15 ธันวาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม บทที่ 10, 11

ข้อควรจำ

“ข้าพเจ้าจึงถามว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ เปล่าเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม เป็นเผ่าเบนยามิน” (โรม 11:1)

ปบทเรียนของสัปดาห์นี้ จะมองไปที่พระธรรมโรม บทที่ 10, 11 และเราจะให้ความสนใจเป็นพิเศษใน บทที่ 11 ก่อนอื่นเป็นสิ่งสำคัญที่จะอ่านตลอดทั้งสองบทให้จบก่อน ก่อนจะพยายามทำให้สิ่งที่ท่านเปาโลเขียนไว้ปรากฏความหมายเต็มๆ ตามที่ท่านเปาโลกล่าวไว้

พระธรรมโรมสองบทนี้ได้กลายเป็นศูนย์กลางของหัวข้อที่นำมาอภิปรายกันมากอย่างต่อเนื่อง แต่แนวคิดหลักประการหนึ่งที่โดดเด่นตลอดเวลาที่เร้อภิปรายคือ ความรักของพระเจ้าสำหรับมนุษย์ทั้งปวง และพระประสงค์ยิ่งใหญ่ของพระองค์คือ เห็นผู้คนทั้งมวลได้รับความรอด พระเจ้าไม่ทรงปฏิเสธชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเพราะทรงเห็นว่าไม่คู่ควรจะได้รับความรอด ท่านเปาโลทำความจริงนี้ชัดเจนด้วยการกล่าวว่า “พวกยิวและพวกกรีกนั้นไม่ต่างกัน เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทุกคน และประทานอย่างบริบูรณ์แก่ทุกคนที่ทูลขอต่อพระองค์” (โรม 10:12) ที่จริงแล้ว

ทั้งมวลต่างเป็นคนบาป และทั้งมวลต่างต้องการอำนาจการช่วยให้รอดของพระเจ้า ซึ่งประทานให้แก่โลกผ่านความเชื่อในพระคริสต์ พระองค์ไม่ทรงประทานให้เพราะว่าเราเกิดมาจากที่ไหน หรืองานที่เราทำคืออะไร ความจริงข้อนี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

ท่านเปาโลกล่าวเรื่องนี้ต่อเนื่องในพระธรรมโรม บทที่ 11 ย้อนกลับไปยังบทเรียนก่อนท่านเปาโลหมายความว่าอย่างไร เมื่อท่านพูดว่าใครได้ถูกเลือกสรรไว้ ท่านไม่ได้พูดว่าใครจะได้รอดและใครจะพินาศ แต่เป็นว่าพระเจ้าทรงเลือกใครให้ร่วมงานกับพระองค์ อีกครั้งหนึ่งท่านเปาโลกล่าวทวนว่าพระเจ้าไม่ทรงเลือกให้คนใดหรือกลุ่มใดต้องพินาศ ท่านเปาโลไม่เคยหมายความว่าอะไรในทำนองนี้ ท่านกล่าวว่าพระเจ้าทรงเลือกบางคนให้ทำงานกับพระองค์ เพื่อเข้าถึงชาวโลกทั้งหมดด้วยข่าวดีแห่งความรอด

วันอาทิตย์

พระคริสต์และธรรมบัญญัติ (โรม 10:1-4)

CHRIST AND THE LAW

อะไรคือข่าวสารของพระธรรมโรม 10:1-4 เหตุใดเราจึงตกอยู่ในอันตรายของการพยายามจะเป็นผู้ชอบธรรมจำเพาะพระเจ้าในวิธีการของเราเอง แทนที่จะรับเอาวิธีการของพระเจ้าในการทำให้เราชอบธรรมกับพระองค์

ความพยายามจะช่วยตัวคุณเองให้รอดด้วยการทำงาน และการดีของคุณเอง เป็นที่รู้จักกันในชื่อ “การปฏิบัติศาสนาเคร่งตามตัวอักษร” (legalism) การช่วยตัวเองให้รอดด้วยวิธีดังกล่าวอาจต้องทำผ่านการ (1) ปรกอบการดี (2) การรับประทานอาหารสุขภาพ (3) การถือรักษาวันสะบาโตเคร่งครัด (4) การหลีกเลี่ยงสิ่งชั่วร้าย และ (5) ประสบความสำเร็จในงานรับใช้พระเจ้าของเรา ทั้งหมดของสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งดี แต่ผู้ที่ทำสิ่งเหล่านั้นเพื่อช่วยพวกเขาเองให้รอดได้ตกสู่กับดักแห่ง “การปฏิบัติศาสนาเคร่งตามตัวอักษร” ทุกขณะจิตแห่งชีวิตของเรา เราต้องระลึกว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ และเราทั้งหลายเต็มไปด้วยความบาป ความจริงข้อนี้จะช่วยให้เราปกป้องตัวเราเองจากการพยายามทำให้ตัวเราชอบธรรมต่อพระเจ้าด้วยการทำดี

ของเราเอง เพราะเราไม่มีคุณความดีพอเพียงในตัวเราเอง ดังนั้นการพยายามจะเป็นผู้ชอบธรรมจำเพาะพระเจ้าด้วยความดีของเราเอง เป็นการทำบาปโดยต่อต้านวิธีการของพระเจ้า เพราะพระคริสต์ผู้เดียวทรงสามารถทำให้เราชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์ของพระเจ้าได้ พระองค์ทรงทำการผ่านความเชื่อในพระคริสต์เพียงวิธีเดียว และนั่นคือสิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อเรา และยังคงกำลังทำอยู่ในปัจจุบัน

พระธรรมโรม 10:4 เป็นข้อพระคัมภีร์สำคัญ เพราะบรรจู้ข่าวสารทั้งหมดของท่านเปาโล ที่เขียนถึงพี่น้องชาวกรุงโรม แต่การที่จะเข้าใจพระธรรมโรม 10:4 ประการแรกเราต้องเข้าใจความหมายของข้อพระคัมภีร์ซึ่งอยู่แวดล้อม ขาวยิวจำนวนมากไม่น้อย “อุตสาหกรรมตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น พวกเขาจึงไม่ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า” (โรม 10:3) พวกเขาทำเช่นนั้นโดยพยายามให้เป็น “ผู้ชอบธรรมโดยถือตามธรรมบัญญัติ” (โรม 10:5) เมื่อถึงกำหนด พระเจ้าทรงส่งพระเยซูมาให้เรา พระองค์ทรงแสดงให้เราเห็นว่า วิธีการเดียวเท่านั้นที่เราจะถูกทำให้ชอบธรรมจำเพาะพระเจ้าได้ ซึ่งความชอบธรรมดังกล่าวมาจากความชอบธรรมของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระเจ้าได้ถูกเสนอให้กับคนทั้งปวง ผู้วางความเชื่อของพวกเขาในพระคริสต์

ตอนนี้ให้เราพูดว่า “ธรรมบัญญัติ” ในโรม 10:5 รวมไปถึง “ธรรมพระบัญญัติสิบประการ” การพูดเช่นนั้นไม่ได้หมายความว่าธรรมพระบัญญัติสิบประการถูกโยนทิ้งไป ธรรมพระบัญญัติสิบประการเป็นที่รู้จักว่าเป็น “ธรรมบัญญัติว่าด้วยศีลธรรม” และบัญญัติว่าด้วยศีลธรรมนี้ทำหน้าที่ชี้ความบาปของเรา ธรรมบัญญัติชุดนี้แสดงให้เห็นว่าเราต้องการพระผู้ช่วยให้รอด และการอภัยความบาปของเรา และความต้องการจะถูกทำให้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ทั้งหมดเหล่านี้จะพบได้ในพระเยซูเท่านั้น ดังนั้นวิธีการนี้ “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของธรรมบัญญัติ” (โรม 10:4) เพราะธรรมบัญญัตินำไปสู่พระองค์ และอำนาจของพระองค์ทำให้เราชอบธรรมจำเพาะพระเจ้า คำในภาษากรีกสำหรับ “จุดจบ” คือ “เทลอส” (telos) คำนี้สามารถแปลได้อีกความหมายว่า “เป้าหมาย” ดังนั้นพระคริสต์คือเป้าหมายสุดท้ายของธรรมบัญญัติ นั่นคือธรรมบัญญัตินำเราไปสู่พระคริสต์

อ่านพระธรรมโรม 11:1-7 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงคำสอนอะไรแก่เรา ซึ่งชัดเจน และปราศจากความเคลือบแคลงใดๆ

ท่านเปาโลถามว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” (โรม 11:1) ในคำตอบ ท่านเปาโลชี้ไปยัง “ส่วนน้อยที่ยังเหลืออยู่” (remnant) คุณคงนึกถึงตัวอย่าง ส่วนที่ยังเหลืออยู่ของผ้าจากม้วนซึ่งแต่เดิมมีอยู่เต็มพับ ส่วนที่เหลืออยู่นี้ เป็นสัญลักษณ์ของชาวยิวที่พระเจ้าทรงทำการผ่านส่วนน้อยที่ยังเหลืออยู่ ที่ถูกเลือกโดยความรัก และพระกรุณาของพระเจ้า เป็นข้อพิสูจน์ว่าพระเจ้าไม่ได้โยนประชากรของพระองค์ทิ้งไป ซึ่งที่จริงแล้วประชากรทั้งปวงมีโอกาสจะได้รับความรอด

บัดนี้เราควรจำได้ว่า คริสเตียนกลุ่มแรกทั้งหมดเป็นชาวยิว ยกตัวอย่าง มีคนกลุ่มใหญ่รับเอาข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูใน “วันเพ็นเทคอสต์” วันเพ็นเทคอสต์เป็นเวลาเมื่อของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกหลั่งลงมา ยังเหล่าผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์ในช่วงสั้นๆ หลังพระเยซูเสด็จสู่สวรรค์ (อ่าน กิจการฯ 2:1-4) ผู้คนหลายพันคนได้เปิดใจรับเชื่อในพระเยซูในวันนั้น และวันต่อๆ มา แต่ชาวยิวคริสเตียนกลุ่มแรกได้พบความลำบากใจที่จะเชื่อว่า พระเจ้าทรงหมายพระทัยให้ผู้คนทุกเชื้อชาติได้รับความรอด พระเจ้าทรงทำให้ท่านเปโตรเกิดความมั่นใจผ่านนิมิต (vision) พิเศษ และผ่านการอัศจรรย์ที่กลุ่มผู้ไม่ใช่ชาวยิวมีสิทธิ์ได้รับ ความรัก และพระกรุณาของคุณของพระเจ้า (กิจการฯ บทที่ 10; อ่าน กิจการฯ 15:7-10 ด้วย)

อ่านพระธรรมโรม 11:7-10 ท่านเปาโลกล่าวว่ ชาวยิวบางคน “ปฏิเสธที่จะฟังพระเจ้า” (โรม 11:7) ดังนั้นพระเจ้าทรง “ปิดดวงตาของพวกเขาเพื่อพวกเขาจะมองไม่เห็น” (โรม 11:8) ท่านเปาโลหมายความว่าพระเจ้าทรง “ทำให้ยาก” สำหรับคนที่ปฏิเสธพระคริสต์ “ที่จะเข้าใจ” อย่างนั้นหรือ (โรม 11:8) มีข้อผิดพลาดอะไรสำหรับแนวคิดนี้

ในพระธรรมโรม 11:8-10 ท่านเปาโลกล่าวทวนข้อพระคัมภีร์หลายข้อจากพระคัมภีร์เดิม ชาวอียิวยอมรับพระคัมภีร์เดิมว่ามีอำนาจบัญชาชีวิตของพวกเขา ข้อพระคัมภีร์ที่ท่านเปาโลนำมาทบทวน ท่านเปาโลใช้คำพรรณนาให้จินตนาการเห็นว่า พระเจ้าทรงประทานความคิดและจิตใจให้ชนอิสราเอลทำให้พวกเขามีความเชื่อซึ่งขัดต่อการนอนหลับ ดวงตามองไม่เห็น หูไม่ได้ยินสิ่งที่พระเจ้าตรัส พระเจ้าทรงทำให้จิตใจของประชาชน “บอดไป” เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขามองเห็นความจริง ซึ่งจะนำพวกเขาให้เลือกรับความรอด ไม่ใช่เช่นนั้น ดังนั้นภาพพจน์ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้จะต้องเข้าใจในทำนองเดียวกับที่เราเข้าใจพระธรรมโรม บทที่ 9 ท่านเปาโลไม่ได้เอ่ยว่าใครรอดหรือพินาศตรงนี้ แต่ท่านกลับหันไปพูดเกี่ยวกับส่วนที่พระเจ้าเลือกผู้คนที่ จะเข้ามาร่วมงานของพระองค์

วันอังคาร

กิ่งตามธรรมชาติ (โรม 11:16-24) THE NATURAL BRANCHES

อ่านพระธรรมโรม 11:11-15 ความหวังยิ่งใหญ่อะไรที่ท่านเปาโลเสนอให้กับชาวยิวในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เราพบข้อความสองชุดเกือบเหมือนกันในลักษณะที่ถูกเขียนขึ้น และในความหมายของทั้งสอง ชุดแรกคือ “เมื่อชนอิสราเอลทั้งมวลหันมาหาพระเจ้า” (โรม 11:12) หรือ “การกลับหลังหันมาหาพระเจ้าของพวกเขา” และชุดที่สองคือ “เมื่อชนอิสราเอลรวมตัวกัน” (โรม 11:15) ท่านเปาโลกำลังพูดเกี่ยวกับอะไรตรงนี้ ถ้อยคำทั้งสองชุดแสดงให้เห็นว่าชนอิสราเอลไม่ได้หลงเงินไปจากพระเจ้าตลอดไป ที่จริงแล้วท่านเปาโลมองเห็นชนอิสราเอลเห็นห่างจากพระเจ้าเพียงบางช่วงเวลา และจะตามมาด้วยการหันกลับมาหาพระเจ้าอย่างเต็มตัวและหัวใจ ตรงนี้เป็นคำตอบที่สองของท่านเปาโลซึ่งตอบคำถามที่ถามในตอนต้นของ บทที่ 11 คุณคงจะจำคำถามได้ว่า “พระเจ้าทรงโยนประชากรของพระองค์ทิ้งไหม” คำตอบของท่าน เปาโลคือ “ไม่” เพราะว่าพระเจ้าจะทรงรวบรวมพวกเขากลับมาในวันหนึ่ง

อ่านพระธรรมโรม 11:16-24 ตรงนี้ท่านเปาโลกำลังพูดอะไรกับเรา

ท่านเปาโลแสดงให้เห็นว่าเหล่าชนอิสราเอลผู้ยังคงจงรักภักดีต่อพระเจ้า เป็นเกือบเหมือนต้นมะกอกเทศที่ยังสมบูรณ์ดี บัดนี้กิ่งบางกิ่งของต้นมะกอกได้หักออก เป็นสัญลักษณ์ถึงชาวยิวบางคนที่ไม่เชื่อ ท่านเปาโลใช้ถ้อยคำที่ทำให้มองเห็นภาพเหล่านี้เพื่อพิสูจน์ว่า “พระเจ้าไม่ทรงผลักประชากรของพระองค์ออกไป” (โรม 11:2) ต้นมะกอกเทศนี้อาจเสียหายบ้างเพราะลมพายุพัดหรือบางสิ่ง แต่รากและลำต้นของมันยังมีชีวิต

บัดนี้ผู้เชื่อชาวต่างชาติที่ไม่ใช่ยิว เปรียบเหมือนกิ่งที่นำไปทาบแทนกิ่งเดิมที่หักออก และกิ่งใหม่เหล่านี้ดูน่าเลี้ยงแห่งชีวิตจากราก และลำต้นของต้นมะกอก ส่วนรากและลำต้นเป็นสัญลักษณ์ของผู้เชื่อชาวอิสราเอล

มีอะไรเกิดขึ้นกับเหล่าผู้ปฏิเสธพระเยซู อาจเกิดขึ้นกับผู้เชื่อที่ไม่ใช่ชาวยิวได้เช่นกัน ด้วยว่าไม่มีคำสอนในพระคัมภีร์พูดว่า “เมื่อคนหนึ่งได้รับความรอดแล้ว เขาจะรอดตลอดไป” แต่เป็นว่า ของประทานอย่างเดียวกันกับการได้รับความรอดจากการ “รับเอา” สามารถที่จะ “ปฏิเสธ” ได้อย่างอิสระเช่นกัน ดังนั้นเราต้องระมัดระวังไม่คิดว่าทุกครั้งที่เราทำบาปเราจะไม่รอดอีกต่อไป และเราต้องไม่คิดว่าเราไม่สามารถรอดได้เว้นแต่ตัวเราปราศจากบาป อนึ่งเราจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงแนวคิดที่ว่า ครั้งหนึ่งเมื่อพระเจ้าทรงทำให้เราชอบธรรมกับพระองค์แล้วจะไม่มีสิ่งใดทำให้เราจะพินาศได้ ในตอนสุดท้ายมีเพียงผู้ที่ “ดำเนินชีวิตในพระกรุณาคุณอย่างต่อเนื่อง” (โรม 11:22) เท่านั้นจะรอดได้

พูด

ชนอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับความรอด (โรม 11:25-27)

ALL ISRAEL WILL BE SAVED

ตามที่ได้แสดงให้เห็นในพระธรรมโรม 11:25-27 จะมีการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่อะไร ท่านเปาโลกล่าวว่าจะเกิดอะไรขึ้นท่ามกลางชาวยิวในอนาคต

คริสเตียนบางกลุ่มได้โต้แย้งในความหมายของ พระธรรมโรม 11:25-27 ตลอดมาหลายร้อยปี ตอนนี้อยู่ข้อมูลบางอย่างชัดเจนขึ้น ความหมายพื้นฐานของ

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้คือ พระเจ้าทรงเอื้อมออกไปยังชาวยิว สิ่งที่ท่านเปาโลกล่าวตรงนี้เป็นคำตอบสำหรับคำถามที่ท่านถามในตอนต้นของ บทที่ 11 ซึ่งถามว่า “พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ” (โรม 11:1) คำตอบของท่านเปาโลคือ “ไม่แน่นอน” ท่านให้เหตุผลสองประการ: (1) ความมีดบอดฝ่ายวิญญาณจิตของชาวยิว (โรม 11:8) ซึ่งจะเป็นไปในช่วงเวลาสั้นๆ คำกล่าวที่ว่า “สายตาที่มองไม่เห็น” มาจากภาษากรีกคือ “โพโรซิส” (porosis) หมายถึง “กลายเป็นกระด้าง” และความ “มีดบอด” อาการมองไม่เห็นจะคงอยู่ในช่วงจำกัด ที่จริงแล้ว อาการจะสิ้นสุดลงเมื่อ “จำนวนอันถูกต้องของผู้คนที่ไม่ใช่ชาวยิวกลับมาหาพระเจ้า” (โรม 11:25)

ถ้อยคำนี้หมายความว่าถึงอะไร หลายคนเชื่อว่า ถ้อยคำชี้ไปยังเวลา เมื่อข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูจะถูกเทศนาสั่งสอนไปทั่วทุกหนทุกแห่ง และการเสด็จกลับมาของพระเยซูจะใกล้เข้ามา ตรงจุดนี้ชาวยิวจำนวนมากจะหันกลับมาหาพระเยซู

ถ้อยคำอีกชุดหนึ่งเน้นว่ายากที่จะทำความเข้าใจคือ “ชนอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับความรอด” (โรม 11:26) ถ้อยคำชุดนี้จะต้องไม่นำไปตีความหมายว่าชาวยิวทุกคนจะได้รับความรอดในตอนสิ้นสุดของเวลาโดยพระบัญชาพิเศษจากพระเจ้า ไม่มีที่ใดในพระคัมภีร์สอนเรื่อง “ยูนิเวอร์แซลนิสซึม” (universalism) “ยูนิเวอร์แซลนิสซึม” เป็นแนวคิดที่ มนุษยชาติทุกคนจะได้รับความรอด แต่ท่านเปาโลหวังว่า “จะมีบางคนในชนชาติยิวได้รับความรอด” (โรม 11:14)

เอลเลน จี. วัตส์ แบ่งปันความคิดของนางในโรม บทที่ 11 นางชี้ไปยัง “ช่วงเวลาปิดฉากการประกาศข่าวดีแก่ชาวโลก” ในช่วงเวลานี้ “จะมีชาวยิวจำนวนมากรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดด้วยความเชื่อ” (เอลเลน จี. วัตส์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 381)

เอลเลน จี. วัตส์ กล่าวด้วยว่า “จะมีการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ต่างๆ เกิดขึ้นในโลกของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงประกาศแล้วว่า ประชาชนที่ไม่ใช่ชาวยิวจะถูกรวบรวมเข้าสู่คริสตจักร และไม่ใช่ว่าเฉพาะคนที่ไม่ใช่ชาวต่างชาติ แต่ชาวยิวเองจะถูกเรียกเข้าสู่คริสตจักรเช่นกัน ท่ามกลางชาวยิวจำนวนมากที่

จะถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าผ่านทางพระเยซู เราจะได้เห็นความรัก และพระกรุณาคุณของพระเจ้าแพร่ขยายออกไปเพื่อช่วย ชาวยิวให้รอด ชาวพระกิตติคุณของพระเยซูจะเป็นเหมือนตะเกียงที่ส่องแสง สว่างไสวไปทั่ว ความจริงสำหรับช่วงเวลานี้จะถูกนำไปถึงชาวยิวที่อาศัยอยู่ทุก แห่งหน ชาวยิวหลายคนได้รับเอาความจริง ด้วยพลังอำนาจยิ่งใหญ่ พวกเขา จะป่าวประกาศว่าธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลง” (เอลเลน - จี. วัตต์, *Evangelism*, หน้า 578)

วันพฤหัสบดี

ความรักความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อคนบาป (โรม 11:28-36)

GOD'S LOVING - KINDNESS TOWARD SINNERS

ความรักของท่านเปาโลที่มีต่อชนชาติยิวของท่านแสดงออกชัดเจนใน โรม 11:25-27 นับว่าเป็นการยากสำหรับท่านที่ได้เห็นพี่น้องร่วมเผ่าพันธุ์ต่อสู้อัน ท่าน และต่อต้านความจริงเรื่องข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซู แต่แม้ท่านเปาโลต้อง เผชิญสถานการณ์เช่นนี้ ท่านยังมีความหวังว่า ผู้คนจำนวนมากจากชนชาติ ของท่านจะรับพระเยซูเป็นพระองค์นั้น ซึ่งพระเจ้าองค์พระบิดาเลือกให้มาเป็น พระผู้ช่วยของพวกเขา

อ่านพระธรรมโรม 11:28-36 ดั่งได้แสดงให้เห็นในข้อพระคัมภีร์ เหล่านี้ ท่านเปาโลสอนอย่างไรว่าความรักของพระเจ้าไม่ใช่เฉพาะ ชาวยิวเท่านั้น แต่สำหรับทุกคน เช่นกันท่านเปาโลพรรณนาในข้อ พระคัมภีร์เหล่านี้เกี่ยวกับการอัครธรรม์ และอำนาจประหลาดแห่ง พระคุณของพระเจ้า “พระคุณของพระเจ้า” หรือความรักและพระกรุณา ของพระเจ้า การให้อภัยบาป อำนาจเหนือความบาป อำนาจเหล่านี้ น่าทึ่งยิ่งนัก เพราะว่าเป็นความลึกลับที่เราไม่อาจเข้าใจได้ถึงความ มหัศจรรย์

แนวคิดสำคัญอย่างหนึ่งผ่านมาอย่างชัดเจนใน พระธรรมโรม 11:28-36 ความรัก และพระเมตตาคุณของพระเจ้าหลังบนคนบาปทั้งหลาย นับแต่ตอน

ที่โลกใบนี้ยังไม่ถูกสร้างขึ้น พระเจ้าได้ทรงวางแผนช่วยมนุษยชาติให้รอด และแผนการนั้นรวมไปถึง พันธกิจของพระองค์ผ่านเผ่าพันธุ์ และประชาชาติต่างๆ

จงอธิษฐานขอความเข้าใจ พระธรรมโรม 11:31 ว่ามีแนวคิดสำคัญอะไรที่เราควรได้รับจากพระคัมภีร์ข้อนี้ ข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวบอกเราเกี่ยวกับการเป็นพยานของเรากับชาวยิว และคนทั้งปวงที่เราพบอย่างไร

ไม่สงสัยเลยว่า สมาชิกโบสถ์ของคริสเตียนทั้งหลายควรได้แสดงความกรุณาต่อชาวยิว เช่นนี้ก็จะมีความหมายมากขึ้นหันมารับพระเยซู สิ่งที่น่ากลัวหลายอย่างเกิดขึ้นในสองสามร้อยปีแรกหลังจากพระคริสต์ สิ่งเหล่านี้รวมไปถึง (1) โบสถ์หรือคริสตจักรหลายแห่งได้ล้มออกห่างไปจากความจริง และ (2) การเปลี่ยนแปลงวันนมัสการดั้งเดิมจากวันที่เจ็ด-วันสะบาโต ไปสู่วันนมัสการในวันที่หนึ่ง-วันอาทิตย์ และสิ่งอื่นๆ อีกหลายประการ จึงไม่เป็นการง่ายเลยสำหรับชาวยิวจะถูกนำมาเป็นผู้ติดตามพระเยซู

เป็นสิ่งสำคัญเพียงใดที่คริสเตียนทั้งหลายจะเข้าใจว่า พวกเขาต้องแสดงให้คนอื่นมองเห็นความเมตตาของพระเจ้าที่ได้ทรงสำแดงให้พวกเขาได้ประจักษ์แล้ว พระเมตตาคุณนี้ได้ทรงประทานให้เราทั้งหลายผ่านทางพระเยซู เราจะไม่ใช่คริสเตียนหากเราไม่สำแดงความรักความเมตตาอย่างเดียวกันนี้แก่คนอื่น ๆ (อ่าน มัทธิว 18:23-35)

มีคนที่คุณจำเป็นต้องแสดงความเมตตาแก่เขาหรือไม่ จะเป็นอย่างไรถ้าเขาได้ทำสิ่งที่ไม่คู่ควรที่จะได้รับความเมตตา ทำไมจึงไม่แสดงความเมตตาแก่เขา เพราะพระเยซูได้ทรงเมตตาเราแล้ว

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ชนอิสราเอลอาจล้มเหลวในการดำเนินงานที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้พวกเขาทำในฐานะเป็นชนชาติหนึ่ง ดังนั้นยังมีคนอีกจำนวนมากท่ามกลางพวกเขาจะได้รับความรอด ในสมัยการเสด็จมาของพระผู้ช่วยให้รอด

มีชายและหญิงจำนวนไม่น้อยผู้จงรักภักดี ต้อนรับข่าวของท่านยอห์นผู้ให้
บัพติศมาด้วยความยินดี สิ่งที่พวกเขาขอรับนำมาพวกเขาสู่การศึกษาข่าวสาร
พิเศษจากพระเจ้าอีกครั้งหนึ่งเกี่ยวกับ “องค์ผู้ถูกเลือกสรรของพระเจ้า” และ
แล้วพวกเขารับเชื่อในพระเยซู หลังจากช่วงเวลาหนึ่งผ่านไป คริสตจักรยุค
แรกเริ่มถูกสถาปนาขึ้น ซึ่งประกอบขึ้นด้วยชาวยิวผู้จงรักภักดี ซึ่งได้ต้อนรับ
พระเยซูแห่งนาซาเร็ธว่าเป็นพระองค์นั้นที่พวกเขาได้เฝ้ารอคอย” (เอลเลน จี.
ไวท์, กิจการของอัครทูต, หน้า 376, 377)

“ท่ามกลางชาวยิวผู้มีความรู้ในพระคัมภีร์เป็นอย่างดี หนึ่งในนั้น
คือ “ซาโลแห่งเมืองทาร์ซัส” เป็นหนึ่งในจำนวนดังกล่าว ชาวยิวเหล่านี้เมื่อ
รับเอาความจริงจะประกาศความจริงด้วยพลังอัศจรรย์ว่าธรรมเนียมปฏิบัติของ
พระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลง และจะคงอยู่ตลอดกาล...ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้อง
ทำการด้วยความเชื่อสำหรับบุคคลที่ไม่ชอบฟังคำพยานจากคริสเตียนมาเป็น
เวลานาน และบุคคลที่ยังไม่ได้ให้ความสนใจหรือใส่ใจเพียงพอ แผนการของ
พระเจ้าเพื่อช่วยคนบาปให้รอดจะต้องสำแดงออกไปให้เป็นที่ประจักษ์แก่
พวกเขาทั้งหลาย

“พระเจ้าต้องการให้ผู้สื่อข่าวของพระองค์เอาใจใส่เป็นพิเศษต่อชาวยิว
ที่อาศัยอยู่ทุกแห่งหน ความจริงในพระคัมภีร์เดิมจะต้องผสมผสานกับความ
จริงในพระคัมภีร์ใหม่ เพื่ออธิบายแผนการของพระเจ้าเพื่อช่วยคนบาปให้รอด
ในลักษณะนี้ชาวยิวจำนวนไม่น้อยจะเข้าใจวัตถุประสงค์ของพระเจ้าอย่างไม่
เคยเกิดขึ้นมาก่อน ความเข้าใจนี้จะให้ชีวิตใหม่แก่ดวงวิญญาณของพวกเขา
พวกเขาจะมองเห็นพระเยซูถูกสำแดงให้เห็นในพระคัมภีร์เดิม และพวกเขาจะ
มองเห็นชัดเจนว่า พระคัมภีร์ใหม่อธิบายพระคัมภีร์เดิมไว้อย่างชัดเจน เมื่อนั้น
ดวงจิตที่หลับอยู่ของพวกเขาจะถูกปลุกขึ้นสู่ความจริง พวกเขาจะมองเห็น
ว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก แล้วชาวยิวจำนวนมากจะรับ
พระคริสต์โดยความเชื่อว่าเป็นพระองค์ผู้ทรงจ่ายราคาสำหรับความบาปของ
พวกเขา และปลดปล่อยพวกเขาให้เป็นอิสระจากความตาย” (เอลเลน จี. ไวท์,
กิจการของอัครทูต, หน้า 381)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระบัญญัติของพระเจ้ามีความสำคัญต่อชาวยิวจำนวนมากเช่นเดียวกับชาวแอ๊ดเวนตีส ขณะที่เราเข้าใกล้วาระสุดท้าย มีส่วนใดที่ชาวยิวมีและสามารถให้ความกระจ่างเรื่องพระบัญญัติและวันสะบาโตแก่ชาวโลก
2. ท่ามกลางคริสตจักรทั้งปวง เหตุใดคริสตจักรแอ๊ดเวนตีสจึงได้รับความสำเร็จในการเข้าถึงชาวยิวมากที่สุด คุณและคริสตจักรท้องถิ่นได้ทำอะไรเพื่อเข้าถึงชาวยิว
3. เราเรียนรู้อะไรจากความผิดพลาดของชาวอิสราเอลในพระคัมภีร์ และเราจะหลีกเลี่ยงความผิดพลาดของพวกเขาได้อย่างไร

บทที่ 12

การเอาชนะความชั่วด้วยการทำดี

Defeating Evil By Doing Good

วันที่ 16 - 22 ธันวาคม 2017

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม บทที่ 12, 13

ข้อควรจำ

“อย่าลอกเลียนแบบอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้า จะได้รู้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดียอดเยี่ยม” (โรม 12:2)

วัตถุประสงค์หลักของท่านเปาโล ในพระธรรมโรมคือจะแก้ไขสิ่งผิดในแนวคิดไม่ถูกต้องที่คริสเตียนชาวโรมมีเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติประการต่อมาท่านเปาโลสั่งคริสเตียนทั้งหมดให้ก้าวถึงจุดสูงสุดของการเชื่อฟังในชีวิตของพวกเขา การเชื่อฟังมาจากการเปลี่ยนแปลงภายในจิตใจของเรา การเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นได้ผ่านอำนาจของพระเจ้า ซึ่งทำงานในเหล่าคนผู้อุทิศถวายชีวิตของพวกเขาทั้งหลายให้แก่พระองค์

พระธรรมโรมไม่เคยกล่าวว่าการเชื่อฟังจะเป็นไปโดยอัตโนมัติ คริสเตียนทั้งหลายควรถูกสอนว่า พวกเขาต้องปรารถนาจะเชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของพวกเขา ประการสุดท้าย คริสเตียนควรแสวงหาอำนาจจากพระเจ้าที่จะทำให้การเชื่อฟังเป็นไปได้

การอภิปรายในพระธรรมโรมเรื่องการเชื่อฟังหมายถึง การประกอบ การดี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในความเชื่อของคริสเตียน ท่านเปาโลไม่เคยแยกการทำดีออกต่างหาก ซึ่งที่จริงในพระธรรมโรม บทที่ 13-15 ท่านเน้นในเรื่อง

ความสำคัญของการทำดีไว้มาก และการทำเช่นนี้ของท่านไม่ต่อต้านสิ่งที่ท่านได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้เกี่ยวกับ “การทำให้ชอบธรรมเฉพาะพระเจ้าโดยความเชื่อ” จริงๆ แล้ว การกระทำดีเป็นเส้นทางเที่ยงแท้ซึ่งแสดงออกว่าอะไรคือความหมายของการดำรงชีวิตของผู้เชื่อ ผู้เชื่อในพระเยซูสมัยพระคัมภีร์ใหม่ได้รับการชี้ให้เห็นตัวอย่าง และพฤติกรรมอันถูกต้องของพระเยซู ซึ่งไม่มีใครอื่นที่เป็นตัวอย่างที่เราจะติดตามไป (ฟิลิปปี 2:5) เพราะไม่มีตัวอย่างที่ดีกว่าและยิ่งใหญ่กว่าพระเยซู

วันอาทิตย์

เครื่องบูชาที่พอพระทัยพระเจ้า (โรม 12:1, 2)

THE GIFT THAT IS PLEASING TO GOD

บทที่ 11 เป็นบทสุดท้ายของพระธรรมโรมที่พูดถึงคำสอนของคริสตจักรต่อไป บทที่ 12 ถึง 16 ท่านเปาโลให้บทเรียนที่มีประโยชน์ และช่วยได้มากสำหรับชีวิตประจำวัน เพราะเป็นบทเรียนแสดงให้เห็นว่า เราจะดำรงชีวิตแห่งความเชื่ออย่างไร

ความเชื่อไม่ใช่สิ่งที่จะเข้ามาแทนที่การเชื่อฟัง ความเชื่อไม่ใช่บางสิ่งที่ทำให้เรามีความต้องการจะเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยไม่จำเป็น คำบัญชาของธรรมบัญญัติมีอำนาจอย่างต่อเนื่อง พระคัมภีร์ใหม่อธิบายคำบัญชาเหล่านี้เพิ่มเติมและทำให้เข้าใจง่ายขึ้น แต่พระคัมภีร์ใหม่ไม่เคยเอ่ยแม้ครั้งเดียวว่าการดำเนินตามกฎเกณฑ์เหล่านี้เป็นสิ่งที่ง่ายสำหรับคริสเตียน ที่จริงเราได้รับการบอกไว้ว่า ในบางเวลาการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติอาจเป็นเรื่องยากมาก (1 เปโตร 4:1) แต่พระเจ้าทรงสัญญาแก่บรรดาคริสเตียน ให้พวกเขามีอำนาจเหนือความบาป และถ้าเราล้มลง พระคริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่จะทรงช่วยเราให้รอด (ฮีบรู 7:25)

อ่านพระธรรมโรม 12:1 พระคัมภีร์ข้อนี้เปาโลแสดงให้เห็นสองสิ่งที่แตกต่างกันแต่เหมือนกันคือ ร่างกายและเครื่องบูชา ตัวอย่างนี้สอนเราเรื่องการดำเนินชีวิตอย่างไร พระธรรมโรม 12:2 ช่วยอธิบายให้ชัดเจนขึ้นอย่างไร

พระธรรมโรม 12:1 ท่านเปาโลให้เบาะแสเรื่องการนำสัตว์มาเป็นเครื่องถวายบูชาในสมัยพระคัมภีร์เดิม ตามแผนการนรมัสการ และในทำนองเดียวกัน ปัจจุบันคริสเตียนควรถวายร่างกายของพวกเขาแต่พระเจ้า แน่หนอนไม่ใช่ด้วยการฆ่าเหมือนสัตว์ถูกฆ่า แต่เป็นเครื่องถวายบูชาที่มีชีวิตอยู่แยกตัวออกมารับใช้พระองค์

สมัยของชนอิสราเอลในป่ากันดาร สัตว์ทุกตัวที่นำมาเป็นเครื่องถวายบูชาแต่พระเจ้าเพื่อเป็นค่าจ้างของความบาป จะถูกตรวจสอบอย่างละเอียด สมมติคนหนึ่งพบว่าสัตว์สำหรับถวายบูชาตัวหนึ่งมีตำหนิประการใด สัตว์ตัวนั้นจะถูกยกเลิกไป เพราะพระเจ้าทรงพระบัญชาไว้ว่า สัตว์ที่นำมาถวายพระเจ้าจะต้องไม่มีข้อตำหนิ หรือข้อบกพร่องใดๆ ในทำนองเดียวกัน คริสเตียนทั้งหลายถูกขอให้ “ถวายตัวของเขาแต่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์ที่มีชีวิต และเป็นที่ยอมรับพระเจ้า” (โรม 12:1) เครื่องถวายบูชาจะนำถวายได้เมื่อทุกส่วนในร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณทั้งหมดของเราถูกรักษาให้อยู่ในสภาพดีที่สุดเท่าจะเป็นไป เป็นความจริงที่ว่าเราทุกคนมีบางสิ่งผิดในชีวิตจิตใจของเรา แต่แนวคิดหลักตรงนี้คือ เราจะต้องดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ และถวายความจงรักภักดีผ่านฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

“ชีวิตคริสเตียนไม่ได้หมายความว่า “จะอยู่อย่างสงบนิ่งตลอดเวลา แต่หมายถึงการเคลื่อนไหวจากสิ่งที่ดีไปสู่สิ่งที่ดีกว่าเสมอ” (มาร์ติน ลูเธอร์, *Commentary on Romans*, หน้า 167, 168) อะไรคือความหมายของประโยคที่ว่า “การเคลื่อนไหวจากสิ่งที่ดีไปสู่สิ่งที่ดีกว่าเสมอ”

วันจันทร์

การคิดในทางที่ถูกต้อง (โรม 12:3-21)

THINKING IN THE RIGHT WAY

เราได้ใช้เวลามากที่เดียวในไตรมาสนี้พูดเกี่ยวกับว่า “ธรรมบัญญัติของพระเจ้าจะสถาพรตลอดไปอย่างไร” และเราได้ชี้ให้เห็นครั้งแล้ว ครั้งเล่าว่า ข่าวสารของท่านเปาโลไม่ได้นำจุดอวสานมาให้ “พระบัญญัติสิบประการ” แต่อย่างใด

แต่เป็นการง่ายเพียงใดที่จะถูกจับไว้ใน การเชื่อฟังธรรมเนียมบัญญัติจนทำให้ลืมวิญญานที่ธรรมเนียมบัญญัติได้ถูกตราขึ้น และวิญญานคือความรัก-ความรักพระเจ้า และความรักซึ่งกันและกัน มีใครสามารถพูดได้ว่าเขาหรือเธอรัก แต่การสำแดงออกซึ่งความรักในชีวิตประจำวันถือว่าเป็นเรื่องที่แตกต่างกันออกไปโดยสิ้นเชิง

อ่านพระธรรมโรม 12:3-21 ตามที่ท่านเปาโลได้กล่าวอภิปรายข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ไว้ เราต้องแสดงความรักต่อคนอื่นอย่างไร

ในพระธรรม 1 โครินธ์ บทที่ 12 และ 13 ท่านเปาโลกล่าวไว้อย่างงดงามในเรื่องความรัก หลังจากท่านได้อภิปรายเรื่องของประทานจากพระวิญญาน ตรงนี้ท่านเปาโลทำอย่างเดียวกันใน โรม 12:3-7 สำหรับท่านเปาโล ความรักคือ “วิธีที่ดีที่สุด” (1 โครินธ์ 12:31) ซึ่งอัครทูตยอห์นเห็นด้วยเพราะท่านยอห์นกล่าวว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8) ดังนั้นจากพระคัมภีร์ข้อนี้ เราสามารถมองเห็นว่า “ความรักบอกเราว่าพระเจ้าคือใคร” รักคือแสดงออกให้คนอื่น ๆ ได้มองเห็นคุณค่าความดีที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่เรา

ในพระธรรมโรม 12:3-21 ท่านเปาโลสอนอย่างไรในการแสดงออกซึ่งความรักอย่างสร้างสรรค์ในชีวิตประจำวัน **ประการแรก** ท่านชี้ให้เห็นความสำคัญไม่เป็นคนที่หยิ่งโส โดยกล่าวว่า “อย่าคิดถึงตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดอย่างสุขุมสมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ท่าน” (โรม 12:3) **ต่อไป** ท่านเปาโลกล่าวว่า ท่านควรเต็มใจที่ “จะรักกันฉันพี่น้อง จงชวนชววยในการให้เกียรติกันและกัน” (โรม 12:10) ท่านเปาโลเตือนผู้เชื่อแต่ละคนว่า “จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูง แต่ยอมสมาคมกับคนต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด” (โรม 12:16) ท่านเปาโลนำเอาพระดำรัสของพระคริสต์มาเป็นพื้นฐานคำแนะนำของท่าน ซึ่งกล่าวว่า “จงเอาอกของเรแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยน และใจอ่อนน้อม” (ไม่รู้สึกรว่าตนสำคัญ หรือดีกว่าคนอื่น) (มัทธิว 11:29)

ท่ามกลางผู้คนทั้งปวง คริสเตียนควรมีความหยิ่งน้อยกว่าทุกคน เพราะจะว่าไป เราก็คือคนบาป ช่วยตนเองไม่ได้ และไกลไปในความบาป ไกลเพียงใด เราจำเป็นต้องพึ่งพิงพระคริสต์เพื่อจะถูกทำให้ชอบธรรมจำเพาะพระเจ้า และช่วยเราให้รอด ถ้าปราศจากพระองค์ เราจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของเราได้ ดังนั้นสิ่งที่เราทำได้ทำคู่ควรแก่การคูดมมีใหม่ ไม่มีเลย เราจึงควรดำเนินชีวิตโดยปราศจากความหยิ่งความถือดี หรือความทะนงตนต่อพระพักตร์พระเจ้าและคนอื่น ๆ

อ่านพระธรรมโรม 12:18 เวลาที่คุณได้ทำตามคำเตือนในพระคัมภีร์ข้อนี้ได้ดีมากเพียงใด มีอะไรที่คุณต้องการเปลี่ยนแปลงเพื่อจะได้ดำเนินชีวิตตามคำเตือนนี้

วันอังคาร

คริสเตียนและรัฐบาล (โรม 13:1-7) CHRISTIANS AND THE GOVERNMENT

อ่านพระธรรมโรม 13:1-7 มีกฎเกณฑ์สำคัญอะไรในพระคัมภีร์ตอนนี้ที่เปาโลโลกแนะนำให้เราคิดและปฏิบัติต่ออำนาจรัฐ

สิ่งที่ทำให้ถ้อยคำของท่านเปาโลน่าสนใจมาก คือท่านเขียนจดหมายฝากในช่วงเวลาที่รัฐบาลโรมครองโลก (ส่วนของโลกที่เจริญที่สุดในเวลานั้น) อาณาจักรโรมันเป็นอาณาจักรของชาวโลก ซึ่งชาวยิวเรียกทุกเผ่าพันธุ์ที่ไม่ใช่คนยิวว่า “คนนอกศาสนา” (pagan) คนนอกศาสนาชาวโรมันเชื่อในเทพเจ้าหลายองค์ (many gods) ทหารชาวโรมันได้ชื่อว่าโหดร้ายทารุณมาก ในช่วงกึ่งกลางของอาณาจักรโรมัน นับว่ามีความชั่วร้ายมาก ผู้คนในอาณาจักรไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับพระเจ้าเที่ยงแท้ และไม่นานหลังจากท่านเปาโลเขียนจดหมายฝาก รัฐบาลโรมันเริ่มโจมตีผู้ที่ต้องการนมัสการพระเจ้า ที่จริงแล้วทั้งพระเยซูและท่านเปาโลถูกตัดสินประหารชีวิตโดยผู้มีอำนาจของอาณาจักรโรม ดังนั้นเป็นไปได้อย่างไรที่ท่านเปาโลเขียนบอกให้คริสเตียนทั้งปวงทำตัวเป็นประชากรที่ดีของรัฐบาลที่ชั่วร้ายเช่นนั้น

และนั่นเป็นสิ่งที่ท่านเปาโลได้ทำ เหตุใดท่านทำเช่นนั้น เพราะแนวคิดเรื่องของรัฐบาลเองจะพบได้ทุกแห่งในพระคัมภีร์ ที่จริงแล้ว แนวคิดเรื่องรัฐบาลถูกวางไว้อย่างถูกต้องโดยพระเจ้าเอง สำหรับมนุษย์ที่จะอาศัยอยู่ในชุมชนภายใต้กฎเกณฑ์ และกฎหมายปกครอง และแนวคิดสอนให้ประชากรเป็นพลเมืองที่ดี ไม่มีที่ใดในพระคัมภีร์ให้แนวคิดว่ารัฐบาล และกฎหมายไม่มีความจำเป็น

ในเวลาเดียวกัน พระเจ้าไม่ทรงรับทุกรูปแบบของรัฐบาล หรือการดำเนินการของบางรัฐบาล คนหนึ่งไม่มองออกไปไกลก็จะมองเห็นรัฐบาลที่โหดร้าย แต่กระนั้นภายใต้รัฐบาลเหล่านี้ คริสเตียนควรเชื่อฟังกฎหมายของแผ่นดินให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ คริสเตียนต้องให้การสนับสนุนอย่างสัตย์ซื่อไม่ว่าสิ่งใดที่รัฐบาลขอพวกเขาให้ปฏิบัติ ตราบใดที่ไม่ขัดกับข้อกำหนดของพระเจ้า เราควรคิดอย่างรอบคอบก่อนจะทำสิ่งใดอันจะนำตัวเราให้ทำการต่อต้านรัฐบาล เราทราบจากข่าวสารพิเศษที่พระเจ้าทรงประทานให้เกี่ยวกับอนาคตว่า ในวันหนึ่งผู้ติดตามที่จงรักภักดีของพระเจ้าจำเป็นต้องยืนหยัดต่ออำนาจที่ครอบครองโลก (วิวรณ์ บทที่ 13) จนกว่าจะถึงวันนั้น เราควรทำทุกสิ่งที่เราสามารถทำได้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า ด้วยการเป็นประชากรที่ดีในประเทศที่เราอาศัยอยู่

“เราต้องยอมรับว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ก่อตั้งรัฐบาล และเราต้องสอนว่าเรามีหน้าที่จากพระเจ้าให้เชื่อฟังกฎหมายของประเทศ แต่จะมีอะไรเกิดขึ้นถ้ากฎหมายของประเทศ “ทำสงครามต่อต้านธรรมนูญชีวิตของพระเจ้า” อย่างนี้ เราต้องเชื่อฟังพระเจ้าแทนที่จะเชื่อฟังมนุษย์ พระวาระของพระเจ้าในพระคัมภีร์จะต้องได้รับการเคารพเหนือกฎหมายใดๆ ของแผ่นดิน” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 69)

พูด

รักซึ่งกันและกัน (โรม 13:8)

LOVE ONE ANOTHER

พระธรรมโรม 13:8 หมายถึงอะไร นั่นหมายความว่า ความรักปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระ จากความต้องการจะเชื่อฟังธรรมนูญชีวิตหรือ

ในพระคัมภีร์ข้อนี้ ท่านเปาโลอธิบายมากขึ้นเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติ และความหมาย ท่านแสดงให้เห็นว่า “ความรัก” จะต้องเป็นพลังอำนาจสนับสนุนทุกสิ่งที่เราทำและเหตุผลในการทำสิ่งนั้น ธรรมเนียมปฏิบัติแสดงให้เห็นว่าใครคือพระเจ้าและพระเจ้าคือความรัก ดังนั้นการแสดงออกซึ่งความรักคือการกระทำสิ่งที่ธรรมเนียมปฏิบัติกำหนดให้เราทำ และในเวลาเดียวกัน ท่านเปาโลไม่ได้นำความรักเข้ามาแทนที่พระบัญชาให้ถือธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้า ซึ่งเรื่องนี้แนวคิดไม่ชัดเจนนัก คริสเตียนบางคนถือเอาเป็นข้อโต้แย้งว่าท่านเปาโลเน้นให้ถือความรักเป็นใหญ่ แต่นี่เป็นการเข้าใจผิด ธรรมเนียมปฏิบัติสืบประการจะต้องมีพลังอำนาจในชีวิตของเราอย่างต่อเนื่อง เพราะวัตถุประสงค์ของธรรมเนียมปฏิบัติคือการชี้ให้เห็นความผิดบาป มีใครจะแย้งว่าความบาปไม่ใช่สิ่งมีจริง ส่วนธรรมเนียมปฏิบัตินั้นเราสามารถเชื่อฟังได้ด้วยดวงใจที่เต็มเต็มด้วยความรักเท่านั้น

อ่านพระธรรมโรม 13:9, 10 ตามที่แสดงให้เห็นในข้อพระคัมภีร์ทั้งสองนี้ ธรรมเนียมปฏิบัติสืบประการข้อใดที่ท่านเปาโลยกมาเป็นตัวอย่างเพื่ออธิบายถึงความต้องการความรักในการเชื่อฟังธรรมเนียมปฏิบัติ เหตุใดท่านเปาโลเลือกที่จะยกธรรมเนียมปฏิบัติเหล่านี้และไม่ใช้ข้ออื่น ๆ

เป็นสิ่งน่าสนใจที่จะสังเกตว่าการให้ความสำคัญต่อความรักที่ให้กับธรรมเนียมปฏิบัติไม่ใช่แนวคิดใหม่ ท่านเปาโลพิสูจน์ความจริงเรื่องนี้โดยการกล่าวทวน พระธรรมเลวีนิติ 19:18 ซึ่งกล่าวว่า “ห้ามแก่แค้นหรือผูกพยาบาท แต่จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เราคือพระเจ้า” ท่านเปาโลแสดงให้เห็นว่าธรรมเนียมปฏิบัติข้อนี้เน้นให้เห็นว่า “ความรัก” เป็นส่วนจำเป็นในแผนการนรมัสการของพระคัมภีร์เดิม แต่ยังมีคริสเตียนบางคนโต้แย้งว่า ท่านเปาโลกล่าวถึง พระธรรมโรม 13:9, 10 เท่านั้นที่มีอำนาจในชีวิตของเรา และเราควรเชื่อฟัง ลองจินตนาการว่าแนวคิดนี้เป็นความจริงหรือไม่ ถ้าเป็นอย่างนั้นหมายความว่าคริสเตียนไม่ต้องนับถือบิดามารดาอีกต่อไป และสามารถนรมัสการพระเจ้าเทียมเท็จ และให้พระ (gods) อื่นๆ เข้ามาแทนที่พระเจ้าเที่ยงแท้กระนั้นหรือ..แน่นอนไม่ได้

ให้เราลองดูว่ามีอะไรกำลังดำเนินไปในพระธรรมโรมบทนี้ ท่านเปาโล กำลังพูดถึง “เราเข้าใจ และแสดงความรักต่อกันและกันอย่างไร” และท่านพูด ถึงธรรมเนียมปฏิบัติเกี่ยวกับความสัมพันธ์ส่วนตัวของเรากับคนอื่น ๆ” แนวคิดของ ท่านไม่ควรจะเข้าใจว่านอกจาก พระธรรมโรม 13:9, 10 แล้ว ที่เหลือได้ถูก ยกเลิกไปทั้งหมด ซึ่งไม่เป็นความจริง (อ่านพระธรรมกิจการ 15:20; 1 โครินธ์ 1:9; 1 โยฮัน 5:21) ผู้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ให้การสนับสนุนในความสำเร็จของ ความรักให้แก่ธรรมเนียมปฏิบัติ ดังที่ท่านเหล่านั้นกล่าวว่า การแสดงความรักแก่ กันและกัน เท่ากับเป็นการแสดงความรักต่อพระเจ้า (มัทธิว 25:40; 1 โยฮัน 4:20, 21)

เราคิดว่าความสัมพันธ์ที่คุณมีกับคนอื่นมีความสำคัญมากเพียงใด เราสามารถเรียนรู้ที่จะรักคนอื่นอย่างที่เราเชื่อทรงรักเราได้อย่างไร

วันหยุดหีบตี

เวลาอยู่ไม่ไกลออกไปนัก (โรม 13:11)

THE TIME IS NOT FAR OFF

เราได้รับการแสดงให้ทราบว่าท่านเปาโลมีวัตถุประสงค์ชัดเจนในใจ ของท่านขณะที่ท่านเขียนจดหมายฝากส่งไปให้เหล่าผู้เชื่อในคริสตจักรกรุงโรม ท่านต้องการอธิบายให้พวกเขาเข้าใจถึงวัตถุประสงค์ของความเชื่อ และงานใน การทำ “ข้อตกลงในพระสัญญาใหม่” อนึ่งท่านเปาโลได้กล่าวถึงหัวข้อ “เราได้ รับความรอดอย่างไร และคนบาปได้ถูกทำให้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า อย่างไร หลายคนในกลุ่มที่ท่านเปาโลเขียนถึงเป็นคนนับถือธรรมเนียมปฏิบัติ อย่างลึกซึ้ง ดังนั้นท่านเปาโลแสดงให้เห็นความสำคัญของธรรมเนียมปฏิบัติใน พันธสัญญาใหม่ (New Agreement) บัดนี้แม้ในพระคัมภีร์เดิม ศาสนา ของชาวยิวเป็นศาสนาแห่งพระคุณ พระคุณคือของประทานแห่งพระกรุณาของ พระเจ้า ซึ่งมาพร้อมกับการให้อภัยบาป และอำนาจเหนือความบาปด้วย แต่ใน เวลานั้น ชาวยิวจำนวนมากได้หันหน้าจากพระคุณไปสู่ “การพยายามปฏิบัติ ตามพระบัญญัติอย่างเคร่งครัดทุกตัวอักษร” (legalism) การปฏิบัติเคร่งครัด เช่นนี้คือการเชื่อว่าคุณสามารถช่วยตัวเองให้รอดได้โดยการถือรักษาธรรม บัญญัติเคร่งครัด และประกอบภารดีของคุณ ความเชื่อเช่นนี้สร้างความเสีย

หายมากในสมัยของท่านเปาโล ขณะเดียวกันสมัยนี้เป็นสิ่งเตือนใจให้กับเราว่า เราจำเป็นต้องระมัดระวังไม่ทำความผิดพลาดอย่างเดียวกันในสมัยของเรา

อ่านพระธรรมโรม 13:11-14 ช่วงเวลาพิเศษอะไรในอนาคตที่ท่านเปาโลกล่าวถึง และเราควรจะได้ทำอะไรเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับเหตุการณ์นั้น

ให้สังเกตท่านเปาโลกล่าวถ้อยคำหนักแน่นในข้อพระคัมภีร์ดังกล่าว และช่างน่าสนใจที่จะอ่านสักเพียงใด สิ่งที่ท่านเปาโลเขียนบอกเหล่าผู้เชื่อให้ตื่นขึ้นจากหลับ และรวมตัวกัน เพราะใกล้วันที่พระเยซูจะเสด็จกลับมาแล้ว เมื่อนับย้อนไปเมื่อท่านเปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ถึงเวลานี้เวลาร่วมสองพันปี จะว่าไปช่วงเวลาที่ท่านเปาโลเขียนไม่สำคัญนัก เพราะเหตุใดหรือ เพราะการเสด็จกลับมาครั้งที่สองก็ใกล้พอๆ กับวันตายของเรานั้นเอง ลองจินตนาการ พระเยซูจะเสด็จกลับมาสัปดาห์หน้า หรือในอีก 40 ปี และเราได้หลับตานอนในความตายไปเพียง 4 วัน หรืออาจเป็น 400 ปี ในทัศนะหนึ่งไม่มีความแตกต่างสำหรับเรา เพราะสิ่งถัดไปที่เรารับทราบคือการเสด็จกลับมาของพระเยซู เราแต่ละคนอาจจะตายเวลาใดก็ได้ ดังนั้นเราช่างมีเวลาสั้นจริงๆ และพระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์ของพระเจ้าจึงใกล้กว่าเมื่อเราเชื่อในครั้งแรก

จินตนาการ ถ้าเราทราบแน่นอนว่าพระเยซูจะเสด็จมาเดือนหน้า เราจะเปลี่ยนแปลงอะไรในชีวิตของเราบ้าง และเพราะเหตุใดคุณจึงเชื่อว่าคุณจำเป็นต้องเปลี่ยนสิ่งเหล่านั้นหนึ่งเดือนก่อนพระเยซูจะเสด็จมา ถ้าเป็นอย่างนั้น เหตุใดจึงไม่เปลี่ยนแปลงเดี๋ยวนี้เลย มีอะไรแตกต่างระหว่างการเปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านั้นเดี๋ยวนี้ หรือรอไปอีกหน่อย

“พระคัมภีร์สำแดงแผนการของพระเจ้าให้เราทราบ ความจริงของพระคัมภีร์เป็นถ้อยคำของพระเจ้าผู้สูงสุด พระองค์ผู้สร้างความจริงเหล่านี้ ส่วนหนึ่งในพระชนม์ชีพของพระองค์ได้ทรงกลายเป็นบุคคลใหม่ในทุกพระลักษณะเช่นคนหนึ่งในพวกเรา แต่พระองค์ไม่ได้รับพลังอำนาจของจิตใจ แต่ความบาปที่ทำให้จิตใจของพระองค์แข็งกระด้างถูกถอนออกไป มีคำบันทึกไว้ว่า “เราจะให้ดวงใจใหม่แก่เจ้า ซึ่งหมายความว่าเราได้ให้ ดวงจิตใหม่แก่เจ้า การเปลี่ยนแปลงใจใหม่จะติดตามมาพร้อมกับความเข้าใจชัดเจน ในหน้าที่ของคริสเตียนว่าคืออะไร และเข้าใจในความจริงด้วย เหล่าผู้ศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความเอาใจใส่ และด้วยการอธิษฐานจะได้รับความเข้าใจกระจ่าง และสามารถวินิจฉัยสิ่งทั้งปวงด้วยความชาญฉลาด” (เอลเลน จี. ไวท์, *My Life Today*, หน้า 24)

“องค์พระผู้เป็นเจ้า...จะเสด็จกลับมาในอีกไม่นาน และเราจะต้องเตรียมความพร้อมเพื่อการมาปรากฏของพระองค์ โอช่วงเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่จะได้เห็นพระองค์ และถูกต้อนรับในฐานะผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอด เราได้รอคอยพระองค์แสนนาน แต่ความหวังของเราไม่หม่นหมองไป จินตนาการ เราสามารถมองเห็นกษัตริย์ (พระเยซู) ในพระสิริอันงดงาม จากนั้นเราทั้งหลายจะได้รับพระพรตลอดไป ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนกับข้าพเจ้าร้องเสียงดัง: “เรากำลังจะเดินทางกลับบ้าน เราอยู่ใกล้เวลาที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมาด้วยฤทธานุภาพและสง่าราศีเพื่อจะรับผู้ที่พระองค์ทรงช่วยให้รอดกลับบ้านของพวกเขาตลอดนิรันดร์” (เอลเลน จี. ไวท์, *คำพยานสำหรับคริสตจักร*, เล่ม 8, หน้า 253)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จะเป็นประชากรที่ดีของประเทศและคริสเตียนที่ดีได้อย่างไร ถ้าใครคนหนึ่งต้องยืนหยัดเพื่อพระเจ้าโดยต่อต้านรัฐบาล จะให้คำแนะนำเขาอย่างไร
2. สิ่งใดยากกว่ากัน ระหว่างการปฏิบัติตามธรรมบัญญัติอย่างเคร่งครัดและการรักพระเจ้ากับคนอื่นอย่างไร้ขีดจำกัด หรือคุณจะแย้งว่าคำถามนี้ไม่ยุติธรรมเพราะการเชื่อฟังและความรักแตกต่างกัน จนไม่สามารถทำได้ในเวลาเดียวกัน ความคิดนี้ถูกหรือผิด
3. พระธรรมโรมช่วยให้คุณเข้าใจความสำคัญของการปฏิรูปอย่างไร การปฏิรูปเป็นการปลุกให้ตื่นตัวทางศาสนาครั้งยิ่งใหญ่ในช่วง ค.ศ. 1500 ซึ่งนำไปสู่การสถาปนาคริสตจักรโปรเตสแตนต์ อะไรคือความเชื่อของโปรเตสแตนต์ที่อยู่ในพระธรรมโรม และเพราะเหตุใดเราจึงต้องเชื่ออย่างนั้น

บทที่ 13

การดำเนินชีวิตคริสเตียน

Christian Living

วันที่ 23 - 29 ธันวาคม 2017

ป้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม บทที่ 14 - 16

ข้อควรจำ

“แต่ตัวท่านเล่า ทำไมจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือ ท่านผู้เป็นอีกฝ่ายหนึ่ง ทำไมท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า” (โรม 14:10)

๑ อนนี้เราอยู่ช่วงสุดท้ายของการศึกษาพระธรรมโรม พระธรรมเล่มนี้ นำสู่การปฏิรูปโปรเตสแตนต์ การปฏิรูปคือ การปลุกให้ตื่นตัวด้านศาสนาครั้งใหญ่ ซึ่งเริ่มต้นในไม่กี่ปีหลัง ค.ศ. 1500 เป้าหมายหลักของการปฏิรูปคือเพื่อปรับปรุงคำสอนของคริสตจักรโรมันคาทอลิกให้ดีขึ้น แต่ต่อมากการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นนำไปสู่การสถาปนาคริสตจักรโปรเตสแตนต์ขึ้น พระธรรมโรมแสดงให้เห็นมากกว่าพระธรรมเล่มอื่นในพระคัมภีร์ว่าเหตุใดเราจึงถูกเรียกว่า “โปรเตสแตนต์” และเหตุใดเราจึงต้องยืนหยัดเช่นนั้น ในฐานะเป็นเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส ซึ่งเป็นคริสตจักรหนึ่งภายใต้ร่มของโปรเตสแตนต์ เราเชื่อเหมือนคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลายว่า “พระคัมภีร์เท่านั้น” (Sola Scriptura) ที่มีอำนาจบอกเราให้เชื่อสิ่งใด พระคัมภีร์สอนความจริงยิ่งใหญ่ที่จะนำเราไปสู่ความรอดโดยความเชื่อ ความจริงนี้เป็นเหตุให้ท่านมาร์ติน ลูเธอร์ต้องแตกหักจากอำนาจของโรม และความจริงนี้จะพบได้ในจดหมายฝากที่ท่านเปาโลเขียนถึงคริสตจักรโรม

เราสามารถจะสรุปจดหมายฝากที่ท่านเปาโลเขียนถึงพี่น้องคริสเตียนในกรุงโรมในไม่กี่คำได้อย่างไร บางทีพัสตี (นายคุก) ในพระธรรมกิจการฯ 16:30 กล่าวประโยคคำถามกับท่านเปาโล และสิลาสว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้” ถ้าเป็นคริสตจักรโรมันคาทอลิกในสมัยท่านมาร์ติน ลูเธอร์ คำตอบที่ให้กับคำถามนี้จะต้องแตกต่างกันออกไป แต่ในพระธรรมกิจการฯ 16:31 ให้คำตอบง่าย ๆ และชัดเจนว่า “จงเชื่อและวางใจในพระเยซูเจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” สรุปคำตอบเรื่องความรอดที่พระคัมภีร์ให้คือแก่นของความจริง อันเป็นที่มาของจุดเริ่มต้นการปฏิรูปทางศาสนา โปรเตสแตนต์ และวันนี้ที่เราเป็นเราก็เพราะเหตุผลดังกล่าว

ท่านเปาโลเขียนตอนจบจดหมายฝากถึงคริสเตียนที่กรุงโรมอย่างไร จะว่าไปท่านเปาโลเป็นบิดาฝ่ายจิตวิญญาณของท่านลูเธอร์ และเราทั้งหลายเป็นดุษฎีหลานฝ่ายจิตวิญญาณของท่านเปาโล ดังนั้นมีความจริงอะไรที่ท่านเปาโลฝากไว้สำหรับเราในจดหมายฝากของท่าน

วันอาทิตย์

ความอ่อนแอด้านความเชื่อ (โรม 14:1-3)

WEAK IN FAITH

พระธรรมโรม 14:1-3 พูดเกี่ยวกับกฎของคริสตจักรเรื่องการรับประทาน อาหารเนื้อสัตว์ ซึ่งอาจเป็นเนื้อสัตว์ที่ผ่านการถวายบูชาแก่รูปเคารพ ซึ่งสภาแห่งนี้ได้วางระเบียบปฏิบัติให้คริสตจักรในเวลานั้น ซึ่งพวกเขาได้วางเป็นกฎไว้ว่า ผู้เชื่อชาวต่างชาติไม่ควรรับประทานเนื้อสัตว์ในลักษณะดังกล่าว (กิจการฯ บทที่ 15) เพราะเนื้อสัตว์ที่ขายในตลาดหรือที่สาธารณะมักเป็นสัตว์ที่ผ่านการถวายบูชาแก่เทพ (gods) มาแล้ว (อ่าน 1 โครินธ์ 10:25) คริสเตียนบางคนไม่ใส่ใจว่าเนื้อสัตว์ที่ขายในตลาดจะผ่านการถวายบูชาแก่รูปเคารพหรือไม่ ดังนั้นจะมีอะไรเกิดขึ้น แม้โอกาสจะมีน้อยที่คนหนึ่งจะซื้อเนื้อสัตว์ที่ผ่านการถวายบูชาแล้วมารับประทาน อย่างไรก็ตามคริสเตียนควรจะเลือกเป็นมังสวิรัตินี้ไปเลยจะดีไหม

เหตุผลของการรับประทานเนื้อสัตว์ หรือไม่รับประทานตรงนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องสุขภาพ และท่านเปาโลไม่ให้เบาะแสในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ และในตอนจบไม่ได้ผนวกเข้าในธรรมเนียมปฏิบัติว่าด้วยเนื้อสัตว์ที่สะอาด และไม่สะอาด ดังนั้นเราไม่สามารถนำเอา โรม 14:2 มาตีความว่า “ไม่ว่าเนื้อสัตว์

ประเภทใดก็สามารถรับประทานได้” เพราะข้อพระคัมภีร์ในพระคัมภีร์ใหม่
อื่นๆ ให้การสนับสนุนว่าเนื้อสัตว์ที่ไม่สะอาดยังเป็นสิ่งที่ไม่สะอาด และจะต้อง
ไม่รับประทาน

ดังนั้นท่านเปาโลหมายความอย่างไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เมื่อท่าน
สั่งว่า “จงยอมรับ” เหล่าผู้ที่ยังอ่อนในความเชื่อ ท่านหมายถึงการยอมรับ
บุคคลเหล่านั้นอย่างเต็มๆ ในฐานะเป็นสมาชิกของโบสถ์ อย่าได้เถียงกับพวกเขา
พวกเขาควรได้รับอนุญาตให้มีแนวคิดของเขาเอง

พระธรรมโรม 14:1-3 สอนกฎเกณฑ์สำคัญอะไรแก่เรา

เป็นสิ่งสำคัญเช่นกันที่จะเข้าใจพระธรรมโรม 14:3 ว่า ท่านไม่ได้ชี้ให้
เห็นความผิดของ “ผู้ยังมีความเชื่ออ่อน” (โรม 14:1) สังเกตว่า ท่านเปาโล
ไม่ได้ให้คำแนะนำว่าพวกเขาจะกลายเป็นคนเข้มแข็งขึ้นได้อย่างไรเช่นกัน
“เพราะว่าพระเจ้าทรงยอมรับพวกเขาแล้ว” (โรม 14:3)

พระธรรมโรม 14:4 อธิบาย โรม 14:1-3 อย่างไร

แน่นอนเราจำเป็นต้องจดจำกฎเกณฑ์ที่เราได้ศึกษาในวันนี้ไว้
และแน่ใจว่าเราจะไม่พิพากษาสิ่งที่อยู่ในจิตใจของคนอื่น (ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่
เราสามารถทำได้) ในเวลาเดียวกัน ไม่ใช่เวลาและสถานที่ที่เรามีความ
จำเป็นต้องตัดสินการกระทำของคนอื่นว่าผิดหรือถูก หรือเราจำเป็นต้อง
พูด หรือทำสิ่งใดเมื่อมีสิ่งไม่ชอบมาพากลเกิดขึ้น อิสยาห์ 56:10
กล่าวพรรณนาว่า “ยามของเขาตาบอด เขาทุกคนไร้ความรู้ เขาทุกคน
เป็นสุนัขใบไม้ไม่สามารถเห่า” เราจะทราบได้อย่างไรว่า เมื่อไรเราควร
จะ “เห่า หรือพูดออกมา และเมื่อไรควรเงียบ เราจะหลีกเลี่ยงการพูด
น้อยเกินไป หรือพูดมากเกินไปอย่างใดอย่างหนึ่งได้อย่างไร

อ่านพระธรรมโรม 14:10 มีเหตุผลอะไรที่ท่านเปาโลแนะนำให้
เราระมัดระวังการแสดงความคิดเห็นต่อผู้อื่น

เรามักแสดงความคิดเห็นต่อการพูด หรือการกระทำของคนอื่นอย่าง
ขาดความกรุณาอยู่บ่อยๆ และบางครั้งก็เกือบปลั่งปากว่ากล่าว ในขณะที่บาง
ครั้งเราทำสิ่งเดียวกัน แต่เราเห็นว่าสิ่งที่เราทำดูเหมือนไม่เลวร้ายสักเท่าไร
ไม่เหมือนกับที่คนอื่นทำอย่างเดียวกัน เราอาจเชื่อคำโกหกเกี่ยวกับตัวเราเอง
แต่เราไม่อาจหลอกพระเจ้าได้ พระเยซูทรงเตือนว่า “อย่าพิพากษา เพื่อพระเจ้า
จะไม่ทรงพิพากษาท่านทั้งหลาย เพราะว่าท่านจะพิพากษาผู้อื่นอย่างไร พระเจ้า
จะทรงพิพากษาท่านอย่างนั้น และท่านทั้งหลายจะดวงให้ผู้อื่นด้วยทะนาน
อันใด พระเจ้าจะทรงดวงให้พวกท่านด้วยทะนานอันนั้น ทำให้ท่านมองเห็นผ
งในตาพี่น้องของท่าน แต่กลับมองไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน “ท่าน
จะกล่าวกับพี่น้องได้อย่างไรว่า ให้ฉันเขียนผออกจากตาของเธอ ทั้งๆ ที่ไม้
ทั้งท่อนอยู่ในตาของท่านเอง” (มัทธิว 7:1-4)

ท่านเปาโลกล่าวบททวน อิสยาห์ 45:23 ใน โรม 14:11 อะไรคือ
ความหมายของพระคัมภีร์เดิมข้อนี้

ข้ออ้างอิงจาก อิสยาห์ 45:23 สอดคล้องกับแนวคิดที่ว่า “ทั้งปวง” ต้อง
ปรากฏตัวต่อพระพักตร์ของพระเจ้าในวันที่พระองค์จะทรงพิพากษาคนทั้งมวล
คำว่า “ทุกหัวเข่า” และ “ล้นทุกล้น” ให้เบาะแสในคำสอนว่า แต่ละคนต้อง
ตอบคำถามสำหรับชีวิต และการกระทำของเขาหรือเธอเอง (โรม 14:12) ไม่มี
ใครสามารถตอบคำถามแทนคนอื่นได้

คิดถึงข้อความทั้งหมดที่เราเพิ่งอ่าน คุณเข้าใจสิ่งที่ท่านเปาโล
กำลังพูดถึงใน พระธรรมโรม 14:14 อย่างไร

ท่านเปาโลยังคงพูดถึงเกี่ยวกับเรื่องอาหารที่บูชารูปเคารพอีกครั้งหนึ่ง ปัญหาตรงนี้ไม่เกี่ยวกับอาหารที่เป็นบาปที่จะรับประทาน ท่านเปาโลกำลังพูดตรงนี้ว่า ไม่ผิดอะไรที่จะรับประทานอาหารที่อาจได้นำไปบูชาแก่รูปเคารพแล้ว “เพราะการกินอาหารที่บูชารูปเคารพนั้น เรารู้อยู่แล้วว่า “รูปเคารพในโลกนี้เป็นสิ่งไร้สาระ และ “มีอยู่พระเจ้าเที่ยงแท้จริงเพียงองค์เดียว” (1 โครินธ์ 8:4) ดังนั้นใครจะใส่ใจ เพราะอาหารนั้นก่อนหน้านั้นได้บูชาแก่รูปเคารพในรูปของ “กบ” หรือ “วัวตัวผู้” มาแล้ว

ในเวลาเดียวกัน บุคคลหนึ่งไม่ควรถูกบังคับให้ทำสิ่งใดที่ต่อต้านกับความเชื่อของเขาหรือเธอ ข้อเท็จจริงนี้เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เชื่อที่ “เข้มแข็ง” ดูเหมือนจะไม่เข้าใจ พวกเขาเกลียดความ “รอบคอบ” (carefulness) ของผู้มีความเชื่อ “อ่อนแอ” (weak) ผลลัพธ์คือ ผู้มีความเชื่อเข้มแข็งทำในสิ่งที่ผู้มีความเชื่อ “อ่อนแอกว่า” เกิดสะดุดในการดำเนินไปกับพระเจ้าของพวกเขา

วันอังคาร

ไม่เป็นเหตุให้คนอื่นล้มลงสู่ความบาป

(โรม 14:15-23)

NOT CAUSING ANOTHER TO FALL INTO SIN

อ่านพระธรรมโรม 14:15-23 (อ่าน 1 โครินธ์ 8:12, 13 ด้วย) อะไรคือใจความหลักของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ มีกฎเกณฑ์อะไรที่สำคัญจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ที่เราสามารถเข้ากับทุกส่วนในชีวิตของเรา

ในพระธรรมโรม 14:17-20 ท่านเปาโลให้แนวทางเราอย่างถูกต้องในการมองไปยังส่วนต่างๆ ของชีวิตคริสเตียน ถูกแล้วเรื่องอาหารนั้นสำคัญ แต่คริสเตียนทั้งหลายไม่ควรทะเลาะกันเรื่องการเลือกของอีกคนหนึ่ง ที่จะรับประทานอาหารมังสวิรัตแทนอาหารเนื้อสัตว์ ที่อาจได้นำไปบูชารูปเคารพแล้ว ที่จริงแล้วคริสเตียนควรมุ่งความคิดของพวกเขาไปยังการถูกทำให้เกิด “ความชอบธรรม สันติสุข และความชื่นชมยินดีในพระวิมูถญาณบริสุทธิ์” (โรม 14:17) ปัจจุบันเราอาจใช้แนวคิดนี้ช่วยตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องอาหารในคริสตจักรของเรา ข่าวสารเรื่องสุขภาพและคำสอนของคริสตจักรของเราในเรื่องอาหารสามารถเป็นพระพรได้ แต่ไม่ใช่ทุกคนมีความเห็นเหมือนกันเกี่ยวกับวิธีที่ดีที่สุด

ที่จะปฏิบัติตามข่าวสารเรื่องสุขภาพ ดังนั้นเราควรเคารพผู้มีความคิดเห็นต่างออกไป

ท่านเปาโลเพิ่มเติมบางสิ่งที่น่าสนใจมากท่ามกลางการอภิปรายเกี่ยวกับการอนุญาตให้ผู้คนทำตามความคิดของพวกเขาเอง ท่านกล่าวว่า “จงให้ความเชื่อของท่านเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องระหว่างท่านกับพระเจ้า ใครไม่มีเหตุติดใจตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้นก็มีความสุข” (โรม 14:22) ที่จริงแล้วท่านเปาโลกล่าวเตือนอะไรตรงนี้ และพระคัมภีร์ข้อนี้ช่วยเราไม่ให้ไปในทางที่ผิดไกลเกินไปอย่างไร

เราเคยได้ยินบางคนพูดประโยคนี้ใหม่ “สิ่งที่ฉันรับประทาน สวมใส่ หรือพักผ่อนหย่อนใจเป็นภาระหน้าที่ของคนอื่นด้วยหรือ” นั่นเป็นความจริงไหม ไม่มีใครในพวกเราอาศัยอยู่ในอวกาศห่างไกลจากคนอื่น สิ่งที่เราทำ สิ่งที่เราพูดและแม้แต่สิ่งที่เรารับประทานมีอำนาจเปลี่ยนแปลงคนอื่นสู่ด้านดีหรือเลว ไม่ใช่เรื่องยากจะเห็นว่ามันเกิดขึ้นอย่างไร ยกตัวอย่าง จินตนาการว่ามีบางคนมองเราเป็นตัวอย่าง เมื่อเขาได้เห็นเราทำบางสิ่งผิดตัวอย่างของเราอาจเป็นสาเหตุทำให้เขาทำอย่างเดียวกัน เราหลอกตัวเองถ้าเราคิดว่าสิ่งที่เราพูดหรือทำไม่สำคัญ การแย้งว่าเราไม่ได้บังคับบุคคลอื่นให้ทำอะไรนั้นไม่ใช่ข้อแก้ตัว ในฐานะของคริสเตียน เรามีหน้าที่ต่อกันและกัน และจะมีอะไรเกิดขึ้นหากเรานำบางคนให้หันห่างไปจากพระเจ้า เราก็จะถูกปรับโทษ

คุณแสดงตนเป็นตัวอย่างแบบใด คุณรู้สึกสบายใจไหม ที่ได้ทราบว่า มีหลายคนติดตามตัวอย่างของคุณในทุกท่วงท่าของชีวิต คำตอบของคุณบอกระบุอะไรเกี่ยวกับตัวคุณ

พุธ

การให้เกียรติวันต่าง ๆ (โรม 14:4-10)

HONORING CERTAIN DAYS

เท่าที่ผ่านมาท่านเปาโลได้อภิปรายว่าเราจะไม่ชี้ความผิดของคนอื่นที่คิดแตกต่างไปจากเราอย่างไร และท่านเตือนเรื่องการทำตัวเป็นตัวอย่างไม่ได้

ที่อาจเป็นสาเหตุให้คนอื่นทำบาป ในพระธรรมโรม 14:4-10 ท่านเปาโลพูดเกี่ยวกับวันพิเศษต่างๆ ที่บางคนอยากให้เกิด และคนอื่น ๆ ไม่เห็นด้วย

อ่านพระธรรมโรม 14:4-10 เราจะเข้าใจถ้อยคำของเปาโลในพระคัมภีร์ตอนนี้อย่างไร ท่านพูดถึงพระบัญญัติข้อที่สี่หรือไม่ ถ้าไม่เพราะเหตุใด

ท่านเปาโลพูดเกี่ยวกับวันใดที่เหล่าผู้เชื่อนำมาถกเถียงในโบสถ์ว่าจะถือรักษารวันใดบ้าง ดูเหมือนว่า เราได้เบาะแสของการถกเถียงกันเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ใน พระธรรมกาลาเทีย 4:9, 10 ตรงนี้ ท่านเปาโล “ต่อว่า” (scold) คริสเตียนชาวกาลาเทียสำหรับการติดตามคำสอนเกี่ยวกับวัน เดือน ฤดู และปีพิเศษต่างๆ ที่คริสเตียนชาวยิวบางกลุ่มยืนยันว่าวันเหล่านี้ควรได้รับการถือรักษาไว้ คุณคงจะจดจำบทเรียนที่ 2 ว่า ครูสอนเทียมเท็จเหล่านี้ “เชื่อมั่น” (convinced) ว่า คริสเตียนชาวต่างชาติในเมืองกาลาเทียจะต้องรับสัหนัตการรับสัหนัตคือ การตัดหนังปลายองคชาติของเด็กชายหรือผู้ชายออกไป และครูสอนเทียมเท็จเหล่านี้ต้องการให้ชาวกาลาเทียปฏิบัติตามกฎเกณฑ์อื่นซึ่งอยู่ในธรรมบัญญัติของโมเสส ท่านเปาโลเกรงว่าคำสอนเหล่านี้ และการโต้แย้งเรื่องวันพิธีเลี้ยงฉลองในเทศกาลต่างๆ อาจทำความเสียหายให้คริสตจักรแห่งกรุงโรม หรืออาจเป็นปัญหาขึ้นมาได้ในกรุงโรมเรื่องการถือวันพิธีเลี้ยงฉลองเทศกาลต่างๆ ที่คริสเตียนชาวยิวพบว่าเป็นการยากที่จะเชื่อว่าจะไม่จำเป็นต้องให้เกิดโดยถือรักษาอีกต่อไป ดังนั้นอาจเป็นไปได้ที่ท่านเปาโลได้กล่าวว่า: ทำตามที่คุณพอใจเกี่ยวกับวันเลี้ยงฉลองต่างๆ ข้อสำคัญให้จดจำไว้ว่า อย่าซีความผิดของผู้ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับวันต่างๆ เหล่านี้แตกต่างจากคุณ ดูเหมือนว่าคริสเตียนบางคนต้องการทำทุกสิ่งให้ถูกต้อง ดังนั้นพวกเขาตัดสินใจให้เกิดวันเลี้ยงฉลองหนึ่งวัน หรือมากกว่าหนึ่งวันสำหรับวันเลี้ยงฉลองต่างๆ คำแนะนำของท่านเปาโลคือ ปล่อยให้พวกเขาทำถ้าพวกเขารู้สึกว่าการกระทำ

เช่นเดียวกัน ไม่มีเหตุผลให้เชื่อว่าพระธรรมโรม 14:5 เป็นการอภิปรายเรื่องวันสะบาโตวันที่เจ็ด เพราะตลอดทั้งไตรมาสเราได้ศึกษาว่า ท่านเปาโลได้

เน้นความสำคัญเรื่องการเชื่อฟังธรรมบัญญัติ ดังนั้นข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ในพระธรรมโรม บทที่ 14 ไม่อาจใช้เป็นการแสดงว่า วันที่เจ็ดวันสะบาโตไม่จำเป็นต้องเชื่อฟังอีกต่อไป ท่านเปโตรเตือนผู้บิดเบือนข้อเขียนของท่านเปาโลโดยการตีความหมายไปในสิ่งที่ผู้เขียนไม่เคยหมายความเช่นนั้น (2 เปโตร 3:16)

มีอะไรที่คุณสามารถเปลี่ยนแปลงเพื่อให้คุณได้รับประสบการณ์มากขึ้นเกี่ยวกับความสำคัญของวันสะบาโต

วันพฤหัสบดี

ถ้อยคำสุดท้าย (โรม 15:1-13)

FINAL WORDS

อ่านพระธรรมโรม 15:1-3 มีความจริงสำคัญอะไรของคริสเตียนที่เปิดเผยในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้ความหมายเกี่ยวเนื่องกับการเป็นผู้ติดตามพระเยซูอย่างไร

มีข้อพระคัมภีร์ใดอีกที่สอนในสิ่งเดียวกันนี้ สิ่งสำคัญที่สุดคือคุณสามารถดำเนินชีวิตตามกฎเกณฑ์สำคัญนี้ได้อย่างไร

อ่านตอนจบในจดหมายฝากของท่านเปาโลใน โรม 15:5, 6, 13, 33 ว่ามีพระพรอะไรที่มากับจดหมายของท่าน

พระธรรมโรม 15:5 “ขอพระเจ้าผู้เป็นแหล่งแห่งความทรหดอดทนและการหนุนใจ ทรงช่วยให้ท่านทั้งหลาย เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันโดยพระเยซูคริสต์” ถ้อยคำเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงช่วยบุตรชายหญิงของพระองค์มิให้ล้มเลิก คำนี้มาจากภาษากรีกคือ “ฮูโปโมน” (hupomone) ซึ่งหมายถึง “การมีความอดทน” และ “การยืนหยัดยาวนาน” คำว่า “ความหวัง” ในข้อ 4 อาจแปลได้ว่า “การให้ความหวัง” หรือ “การให้การหนุนใจ” พระเจ้าแห่งการหนุนใจ คือพระเจ้าผู้ทรงหนุนใจ พระเจ้าแห่งความหวัง คือพระเจ้าผู้ทรงประทานความหวังแก่มนุษย์ และพระเจ้าแห่งสันติสุข คือพระเจ้าผู้ทรงประทานสันติสุข และทรงเป็นพระเจ้าที่เราอาจพบสันติสุขในพระองค์ได้

ท่านเปาโลกล่าวทักทายเป็นการส่วนตัวหลายครั้ง จากนั้นเขียน
ตอนจบจดหมายฝากในโรม 15:25-27 ท่านเปาโลจบจดหมายฝากของ
ท่านอย่างไร

ท่านเปาโลจบจดหมายฝากของท่านด้วยการกล่าวสรรเสริญพระเจ้า
พระเจ้าองค์นั้นที่คริสเตียนชาวโรมและคริสเตียนทั้งหมดสามารถไว้วางใจได้
อย่างปลอดภัย พวกเขาสามารถวางใจได้ว่าพระองค์ได้ทรงรับพวกเขาไว้เป็น
บุตรชายหญิงของพระองค์ และคริสเตียนทั้งหลายสามารถไว้วางใจด้วยความ
เชื่อว่าพวกเขาได้ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมกับพระเจ้า และบัดนี้พวกเขาได้รับ
การทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์

เราทราบว่าท่านเปาโลได้รับการทรงนำโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขียน
จดหมายฝากนี้เพื่อตอบปัญหาเจาะจง ซึ่งเกิดขึ้นในเวลานั้น สิ่งที่เราไม่ทราบ
คือทุกสิ่งที่ยังคงพระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงให้ท่านเปาโลเกี่ยวกับอนาคต ถูกแล้ว
ท่านเปาโลทราบว่าคนจำนวนมากจะเห็นห่างไปจากพระเจ้า ท่านจึงกำชับ
ไว้ว่า “อย่าให้ใครล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย” (2 เธสะโลนิกา 2:3)
แต่ว่าท่านเปาโลรู้ล่วงหน้ามากแค่ไหน พระคัมภีร์ไม่ได้บอกไว้ ดังนั้นเรา
จึงไม่ทราบว่าท่านเปาโลมีความคิดใดๆ เกี่ยวกับงานเขียนของท่านส่วนหนึ่ง
ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นในวาระสุดท้าย แต่ในตอนจบ สิ่งที่มีความหมายจริงๆ
คือ ความจริงในพระธรรมโรมทำให้ “คริสตจักรโปรเตสแตนต์” ต่างๆ ถู
กกำเนิดขึ้น และจดหมายฝากของท่านเปาโลได้ให้เหตุผลเราสำหรับความเชื่อ
และความหวังแก่เราอย่างต่อเนื่องในขณะที่ “คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้น
ไปด้วยความอัศจรรย์ใจ” (วิวรณ์ 13:3)

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

นางเอลเลน จี. ไวท์ กล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รับการสำแดงให้ทราบถึง
อันตรายของประชากรของพระเจ้า ผู้กำลังมองดูอาจารย์ไวท์และมิสซิสไวท์
แทนที่จะมองไปยังพระเจ้า ประชากรของพระเจ้าจะต้องไม่คิดว่า พวกเขาจะ
ต้องมาหาเราพร้อมกับปัญหา และภาระอันหนักอึ้งของพวกเขา เพื่อขอรับคำ

แนะนำ แทนที่จะทำเช่นนั้นประชากรของพระเจ้าได้รับคำเชิญโดยพระกรุณาและความรักของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดให้ไปหาพระองค์ เมื่อพวกเขาเห็นดีเห็นชอบและถูกถ่วงลงด้วยภาระอันหนัก แล้วพระองค์จะทรงช่วยพวกเขา...หลายคนมาหาเราพร้อมกับคำถาม: “เราควรทำสิ่งนี้ไหม...เราควรเข้าไปมีส่วนร่วมในแผนธุรกิจนั้นไหม...หรือ เราควรสวมเสื้อผ้าประเภทนี้ หรือประเภทใดดี...” ข้าพเจ้ามักจะตอบพวกเขาว่า: “พวกท่านบอกว่าเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์อย่างนี้ให้ศึกษาพระคัมภีร์ อ่านอย่างถี่ถ้วนเกี่ยวกับชีวิตของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอันเป็นที่รักของเรา เมื่อพระองค์ทรงพระชนม์บนแผ่นดินโลก จงลอกเลียนแบบอย่างของพระองค์ เช่นนี้พวกท่านจะไม่หลงออกไปจากเส้นทางที่พวกท่านจะเดินไป” เราปฏิเสธที่จะเป็นแหล่งแห่งความรู้ใดๆ และแนะนำว่าอะไรถูกหรืออะไรผิด ตอนนี้องจินตนาการดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นถ้าเราบอกพวกท่านให้ทำอะไร ต่อไปพวกท่านจะหวังให้เราแนะนำทางให้พวกท่าน แทนที่พวกท่านจะไปหาพระเยซูด้วยตัวพวกท่านเอง” (*คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 2, หน้า 118, 119*)

“เราไม่ต้องรอให้คนอื่น ๆ บอกเราให้ทำอะไร หรือฟังฟังอยู่กับคำแนะนำของมนุษย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงสอนให้เราทำหน้าที่ของเรา... ดังนั้นเราจะทราบได้ว่าจะทำอะไร ประการแรก จงตัดสินใจว่าเราจะไม่ทำสิ่งใดที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยต่อไป นำเสนอความจำเป็นของเราต่อพระพักตร์ของพระองค์ และทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ และจากนั้นเราจะทราบแน่ชัดว่าจะทำอะไรหรืออย่างไร” (*เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 668*)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงไตร่ตรองถึงแนวคิดต่าง ๆ ที่เราศึกษาในสัปดาห์นี้ว่า เราได้มุ่งไปทางหนึ่งทางใดไกลเกินไปหรือไม่
2. เรายินยอมอย่างถูกต้องบนความเชื่อของเราหรือไม่ และเราจะยึดมั่นอยู่กับพระคัมภีร์ได้อย่างไร โดยไม่ต้องแสวงหาตัวว่ารู้คำตอบทั้งหมดแล้ว
3. เราจะยืนอยู่บนสิ่งที่เรารู้ว่าถูกต้องโดยไม่บังคับคนอื่นได้อย่างไร ในขณะที่เดียวกันเราจะช่วยคนที่เรารู้ว่าเขาทำผิดได้อย่างไร เมื่อไรควรพูด เมื่อไรควรเงียบ และเมื่อไรที่เราจะรู้สึกผิดถ้าไม่พูด
4. เราจะมีเสรีภาพในพระเจ้า โดยระลึกว่าเราต้องทำตนเป็นตัวอย่างที่ดีให้คนที่มองดูเราได้อย่างไร

